

ГАЛАКТИКА ● ПИЕР БАРБЕ
ГАЛАКТИКА
БИБЛИОТЕКА

ПИЕР БАРБЕ

КАКВО СЪНУВАТ ПСИБОРГИТЕ?

Пиер Барбе

Какво сънуват псиборгите?

Глава I

– Нещо разхладително, капитан Сетни? – осведоми се стюардесата с лъчезарна усмивка.

– С удоволствие – съгласих се аз и поех от подноса чаша „Командантско червено“.

Хубавото момиче се отдалечи и ме остави насаме с мислите ми; изпитвах страхотна нужда от някакъв стимулатор, за да си изясня нещата.

Не успях да отгатна защо Великите мозъци ме бяха извикали спешно в Калапол, седалище на Великия съвет на Мъдреците, управляващи всички звезди от Млечния път.

В известен смисъл това беше добре дошло, защото ми беше писнало до командувам един жалък преден пост в края на Галактиката.

Няма по-голямо изпитание за офицера от въздухоплаването от мирното време!

Повишението става много трудно, а и съвсем не възнамерявах да се задържам на този чин.

Вярно е, че имах късмет. Беше избухнала война между Просионийците и Конфедерацията, когато завърших училището за космонавти, и това спомогна бързо да достигна чин лейтенант, а после и капитан. Оттогава – пълно затишие!

И тъкмо в този миг една тлъста ругатня ме накара да подскоча:

– Хиляди комети! Съвсем не се лъжа, това действително е Сетни!

– Пантозер... – извиках аз при вида на един грамаден здравеняк с открито, симпатично лице. – Това се казва случайност!

Лейтенантът се настани на свободното място до мен и запита:

– И вие ли отивате в Калапол?

– Да, драги мой! Призован от Великите мозъци...

Изглежда, че новината го смая колкото и мен самия.

– Да му се не види... Сигурно нейде се е вдигнала голяма разправия, за да се събудят.

Неговата реакция беше подобна на моята. Обикновено Великият съвет на Мъдреците никога не се съобразяваше с мнението на Великите мозъци. Мозъците на най-забележителните учени грижливо се съхраняваха в йонообемени вани, където бяха оросявани и получаваша необходимите хранителни вещества. От време на време ги събуждаха, за да ги възвърнат към живот, после отново потъваха в сън.

Лабораториите, в които се пазеха, се намираха в Галакс – седалище на правителството, под стотици метри скала.

– Напълно е възможно! Но право да си кажа, и аз не съм по-осведомен от теб: дадох ми едно от привилегированите места в кораба на редовната линия и не благоволиха да ми обяснят какъв е случаят. Какво става с теб?

– Нищо особено, в отпуск съм. Разузнавачът ми ще бъде в ремонт две седмици, затова реших да се пусна в живота на Калапол.

– Хубава идея. Само в столицата би могъл да се поразвлечеш. Още повече, че заради това имах удоволствието да те срещна. Помниш ли как се завърнахме след битката на Ригел?

– Боже мой, как да не помня! Цяла седмица не можах да се съвзема... пукнато ребро след боя с хората от Юрзана.

– Тоя път обаче не разчитай на мен да те спасявам, доста зор ще видя, за да се измъкна сам.

– Страшен късметлия си! Специалната мисия в мирно време е мечтаната възможност да отнесеш нашивка. Без да се брои, че за това се изисква да си набрал твърде много точки.

– Възможно е. От друга страна, ако не са доволни от мен, ти пръв ще станеш майор.

– Хайде, хайде! Аз съм спокоен и знам, че с вас работата е в кърпа вързана.

– И какво от това! Все пак бих желал да узная кому дължа това мило внимание.

Няколко часа по-късно космическият кораб кацна в Калапол. Колкото и да ми е позната столицата, винаги ме обзема особено чувство при завръщането ми там. Тази гора от огромни небостъргачи, над които се издига Галакс – хилядометрова кула с променливи цветове, – създава незабравимото впечатление за могъщество...

На астропорта имаше безброй машини, пристигащи или готови за път към далечни звезди. Но не ми дадоха никакво време да се полюбувам на зрелището. Един офицер от щаба ме отведе моментално към някакъв мобил, ескортиран от полицаи, който потегли като метеор веднага след като се настанихме на борда му. Махнах за сбогом на Пантозер. Съжалявах, че не можех да го взема със себе си.

Приземихме се на една от площадките на Галакс и незабавно провехи самоличността ми. После офицерът ме отведе в залата на Великия съвет на Мьдреците.

Всичко това леко ме обезпокои, толкова почести за обикновен

капитан!

Огромната полукръгла зала, където заседаваха делегатите от планетите на Конфедерацията, беше препълнена. Имаше човешки същества, но също и странни създания, родени в далечни съзвездия, чиято външност доста объркваше. В тези екзотични светове еволюцията беше сътворила интелигентни люспести, слизести или покрити със златистожълто оперение същества. Някои от тях живееха в отровни атмосфери и на Полукс им се налагаше да носят скафандри. Екзобиолозите имаха върху какво да работят там: непрекъснато откриваха нови и нови животни с необикновени качества, които често се оказваха ценни помощници.

Не съм пътувал малко, но трябва да призная, че почти една трета от тук присъстващите раси ми бяха съвършено непознати... Величието на това събрание ме смая от пръв поглед. В центъра, на трибуна с пурпур-почервена драперия, бе застанал президентът Кампъл, жител на Полукс. Признавам си, че когато се обърна към мен, почувствувах пробождане в сърцето като пред изпит!

Бях се изпънал в положение „мирно“ и целият плувах в пот!

– Уважаеми делегати – заяви президентът, – представям ви капитан Сетни от полукската въздушна флота. Избрали сме го измежду хиляди по преценка на Великите мозъци, и след задълбочено проучване на качествата му от ординаторите ни. Беше признат за най-подходящия за една деликатна мисия, за която ще ви разкажа.

Като се изкашля, за да прочисти гласа си, а и да погледне към документите пред него, Кампъл продължи:

„Нашата Галактика е твърде голяма. Никой не би могъл да има претенции, че познава всички звезди, от които е съставена. Всяка седмица наши кораби, тръгнали на далечни експедиции, откриват нови звезди. И всеки път процесът на установяване на контакт се подчинява на една неизменна програма. Спектралната група на звездата се каталогизира, след което на всяка планета се изпращат стерилни автоматични сонди, за да разузнаят дали там има живи същества. В случай, че открием доста развити цивилизации, сондите пристъпват към всички необходими регистрации, за да проучат в какво състояние е тяхната технология. После програмираме езика им върху нашите електронни преводачи. Накрая, ако няма никакви препятствия, нашите астронавти дебаркират и установяват контакт с местните жители. След определен изпитателен срок ние ги приемаме като равноправни членове на Конфедерацията.“

Президентът спря още веднъж и отпи глътка вода, този път за да привлече вниманието, и продължи сред абсолютна тишина:

„Ето вече цял месец измина, откакто получих един доклад от аспиранта Алнипос, който управляваше лек разузнавателен космически кораб в съзвездието Хидра. Този офицер беше открил нова звездна система, състояща се от девет планети, като само една измежду тях притежава необходимите условия да бъде населена от разумни същества. Но за голяма изненада на Алнипос сондите са се блъснали в непроницаем екран и не са успели да вземат никакво сведение“.

Този факт, изглежда, предизвика голям интерес сред делегатите, които оживено заговориха помежду си. Аз също се замислих над този въпрос, защото нашите разузнавателни машини са много съвършени и изпращаните от тях сонди притежават устройства, които ги правят неуловими, и могат да работят при най-лоши условия. Следователно, би трябвало да са се блъснали в някаква преграда, изработена от изключително способни хора, факт само по себе си твърде обезпокояващ...

Но Кампъл призова към тишина и продължи:

– Естествено, след като получихме тази новина, ние събудихме Великите мозъци, за да се допитаме с тях. Междувременно втора експедиция наближаваше звезда 2928 от съзвездието Хидра. Този път, за голяма изненада на Алнипос, сондите успели да заработят без затруднения в атмосферата на единствената планета и тогава научихме от тях, че на континентите ѝ няма и следа от живот. Докъдето поглед стига, се простират необятни пустини с неспирни ветрове.

При тези думи изгледите, за които ставаше дума, бяха прожектирани от един магнетоскоп.

– ...Нито едно живо същество на сушата или в океаните, след като планетата предлага всички необходими условия да бъде обитаема! В такъв случай как да си обясним съществуването на предишната преграда? Дали пришълците не бяха напуснали планетата междувременно? Алнипос решил да бъде наясно и за да се увери, че сондите му не са били заблудени, с помощта на една капсула прелетял над странната звезда. В крайна сметка успял само да потвърди данните от автоматичните уреди: нямало и следа от цивилизация!

След завръщането му на Полукс Великите мозъци решили да присъпят към системно контролиране на уредите и към едно задълбочено проучване на самия астронавт.

– Неочаквана промяна! Като че различните уреди на сондите не били работили нормално. Самият Алнипос бе подложен на психосондъори и тези апарати откриха в подсъзнанието на астронавта части от представи, несъответстващи изобщо на доклада му. Дали паметта му е била

модифицирана? Невъзможно е да се каже със сигурност, дотолкова „промиването“ е било съвършено.

Въпреки всичко оставаше едно съмнение. Нашите ординатори и Великите мозъци не се бяха добрали до истината за случилото се. Какво трябваше да се направи при това положение?

Да се изпрати мощна флота? В случай че неизвестни същества населяваха звезда 2928 от съзвездията Хидра, ние рискувахме да се провалим, защото тяхната техника, особено в областта на психиката, изглежда значително бе изпреварила нашата!

Освен това ординаторите и Великите мозъци отказваха да поемат подобен риск при наличието на толкова малко сведения.

Налагаше се мнението да се изпрати нова разузнавателна мисия. Всички бяха единодушни в това, като препоръчваха възможно най-голяма дискретност.

Основният проблем си оставаше това предполагаемо влияние върху паметта, което пречеше на нашите агенти да разберат какво става. Алнипос притежаваше съвсем слаба устойчивост на хипнотични внушения, следователно ординаторите трябваше да прегледат личните досиета на нашите астронавти и на първо време да изберат онези, които са най-издръжливи на този вид агресия над паметта. След това да отделят най-яките, тези, които най-добре се справяха със службата: и така капитан Сетни, който стои пред вас, беше преценен като най-подходящ.

Искрено казано, това изявление съвсем не ме зарадва... Много добре щях да се чувствавам без оказаната ми чест! Всъщност от хубавата реч излизаше, че тази планета от съзвездията Хидра оставаше пълна загадка. Вероятно на нея се намираха непознати и без съмнение силни и опасни същества, които нямаше да изпитват добри чувства спрямо мен.

Ала няхах никакъв избор! Ако откажех, трябваше да се сбогувам с всякаква перспектива за повишение!

Въздъхнах дълбоко и продължих да слушам плямпането на нашия президент, което за момент беше прекъснато от дискретни аплодисменти, чийто предмет бях аз.

– Естествено, астронавтът ще бъде снабден с най-усъвършенствуван материал и преди да тръгне, ще премине интензивна подготовка. Психолозите ще развият максимално устойчивостта му на халюцинаторни явления. Убеден съм, че след завръщането му ние ще притежаваме всички данни, необходими за разрешаването на този наболял въпрос. Капитан Сетни е доказал вече качествата си и не ще ни разочарова!

„Ето, това е, мислех си аз, карай, скъпи мой, ще ги победиш... Сам

срещу цяла планета! Планета, която несъмнено е населена от легион създания, за които нищо не се знае, като не броим незначителния факт, че те повреждат най-съвършените ни сонди и полупобъркаха един астронавт като Алнипос.“

Извърнат към мен, Кампъл сякаш очакваше одобрението ми. Отговорих с няколко думи:

– Господин президент, чувствавам се особено развълнуван от оказаната ми чест – изломотих аз. – Без да се заблуждавам в трудността на тази задача, бъдете уверен, че ще направя всичко, което е по силите ми, за да я изпълня.

Светниците отново ме аплодираха, после ме оставиха да си вървя.

Свободата се оказа съвсем временна, тъй като стражите ме помолиха да изчакам края на заседанието в едно преддверие.

Замислен над тежката човешка орис, аз успях да изпуша точно три цигари от тревата догма, след което ме въведоха в кабинета на президента.

Последният ме прие топло усмихнат. Зад бюрото си изглеждаше по-дребен, отколкото на трибуната, но погледът му си оставаше все така пронизателен.

– Скъпи приятелю – заяви той, кръстосвайки ръце на корема си, – особено съм доволен от факта, че приехте: вие сте изключително добре подготвен, за да успеете в тази мисия...

„Дявол да го вземе! – помислих си аз. – Никога не би ми минало през ум, че прочутият Кампъл ще ме нарече «скъпи приятелю»... Ордinatorите трябва да са открили в мен твърде необикновени способности.“

– ...Държах да се срещна лично с вас, за да уточня някои положения, върху които не наблегнах достатъчно на събранието.

„Виж ти, виж ти, малкият пазач на големи тайни!“

– Всъщност вие можете да срещнете всичко на тази планета. Възможно е дори и чудовищни същества, непознати в нашата Галактика. В действителност Алнипос не е открил нова звездна система в обикновения смисъл. Защото ние притежавахме карти на това съзвездие, в които тази звезда не фигурираше! Тя изплува изведнъж от небитието... Давате ли си сметка каква технология е необходима за такъв номер?

– Несъмнено – съгласих се аз, – ние сме твърде далеч от реализирането на такава ловка измама. Дали това е единично явление?

– Разбира се, астрономите ни бяха вдигнати по тревога и на нашата Галактика бяха направени безброй снимки, проконтролирани от

ординаторите. До този момент не са сигнализирали за друго подобно явление. Касае се за единичен случай.

– А психосондъорите абсолютно нищо ли не са успели да измъкнат от Алнипос? – настоявах аз.

– Нищо определено, изглежда е видял същества с морфология, подобна на нашата, но подчертавам, касае се за твърде бегли образи, за да сме сигурни в това. Тези реминисценции прекрасно биха могли да произхождат от предишните му пътувания. Възможно е, ако този астронавт е претърпял промиване на паметта, това надминава всичко, което бихме могли да си представим в тази област!

– Продължавам да се питам защо избрахте точно мен?! – настоявах аз. – Разбира се, спомням си, че по време на проведените тестове при приемането ми в училището за астронавти психолозите като че ли малко се изненадаха от устойчивостта ми на хипнотични внушения и от този факт до избора ми между хиляда има само една крачка...

– И все пак нито един от другите астронавти няма подобни постижения – потвърди президентът. – Там, където който и да е друг представител на човешкия род би бил напълно покорен, вие ще запазите острия си критичен дух и свободно ще вземете решения. Според нашите специалисти в случай че там на човешкия разум наложат синтетични образи, нямащи нищо общо с действителността, вие вероятно не ще успеете да ги отхвърлите напълно, но при все това ще запазите способността да анализирате явленията и да търсите тяхното обяснение. Разбира се, вие подлехте на нови тестове. Ще ви имунизират против всички познати микроби и вируси. Ще получите също противоотрови срещу голям брой отровни вещества. Екзобиолозите ще ви научат да разпознавате всички известни раси от тази Галактика, за да можете да ги идентифицирате, в случай че ги срещнете по пътя си. Нашите техници ми обещаха също да ви снабдят с възможно най-малка по обем екипировка и с различни уреди – последна дума на нашата техника. Ще се направи всичко необходимо за осигуряване успеха на тази мисия, която е с основно значение за човечеството. Не забравяйте, капитан Сетни, че вероятно ние сме свидетели на опит за нашествие в Млечния път.

– Разбрах ви много добре... Бъдете сигурен, че ще направя невъзможното, за да се завърна и донеса сведения за тази странна планета. Мога ли да задам още няколко въпроса?

– Моля ви, говорете...

– Колко време ще продължи подготовката ми?

– Най-много десет дни. Нямаме време за губене, ще бъдат

Какво сънуват псиборгите?

приложени най-новите техники за обучение посредством сънната метода.

– Пред Съвета вие подчертахте колко е важно мисията ми да остане в пълна тайна. Как възнамерявате да ме отведете на мястото, без да бъда забелязан?

– Нашите астрономи проучиха този въпрос и ме увериха, че са намерили прекрасно решение.

– Добре, благодаря ви...

– Нека не си разменяме ролите, скъпи! – ставайки, каза Кампъл и фамилиарно постави ръка на дясното ми рамо. – Ние всички сме ви задължени. С безкрайно нетърпение ще очакваме вести от вас...

При тези думи той стисна ръката ми, наистина беше с десетина сантиметра по-нисък от мен, и ме съпроводи до вратата. Там аз се поклоних ниско и се сбогувах.

Някакъв непознат офицер ме чакаше и се представи:

– Тортобаг, от специалните служби – заяви той. – Натоварен съм от президента да ви подготвя за вашето пътуване.

– Приятно ми е, коменданте! Имам чувството, че няма да стоим със скръстени ръце.

Младежът с усилие изобрази усмивка. „Не е много приятен на пръв поглед – констатирах аз, – точно тип намусен фукльо, пришпорил устава... Много важно! Във всеки случай ще бъде достатъчно зает, за да не виждам много често муцуната му. Още повече, че нямам дубльор... Затова и дума не може да става, че ще ми повлияе. Писне ли ми от него, няма да мълча!“

Тортобаг ме отведе в Щаба на въздухоплаването и това събуди у мен стари спомени. Дадох ми едно доста удобно жилище и игричката започна.

Спокоен до наивност, аз си въобразявах, че ще трябва да изкарам само няколко теста, както при приемането ми в училището за астронавти. Но действителността се оказа съвсем друга!

За десет дена ми изкараха водата.

Първи започнаха лекарите.

Провериха ме по всички шевове. Едва приключили с една част от анатомията ми, и вече започваха с друга!

За щастие не откриха нищо особено.

Въпреки това ми предписаха куп лекарства и ме обезчувствиха спрямо някои вещества, към които бях алергичен. Ваксинираха ме против болести, за които и не бях чувал, а след това в продължение на десет

дни дори имах право да поемам нарастващи дози отрови, за да свиквам с тях.

Вечерта се чувствувах капнал от умора. Независимо от това моите безмилостни инквизитори ми нахлузиха каска за онировнушение, с помощта на която трябваше да изуча куп неща и да засили устойчивостта си на хипноза.

Странно нещо, на сутринта не бях толкова изтощен. Изглежда, съм доста як!

И така, едва станал и закусил и ме хвърлиха в лапите на психолози и други психоанализатори. Откъснат от моите стремежи, задръжки, желаниа и нежелания, трябваше да отговарям на тъпи въпросници и така до обедата, който, разбира се, беше подправен с лекарства, предписани от предната вечер. Последва един кошмарен сеанс в симулатора. Стробоскопия, подзвездни видения, хипноза, устойчивост на шумове и ослепителни светкавици, престой в тъмно, акустически изолирано помещение, където няхах никакъв ориентир, поява на образи, прилични на действителните, не говоря за смешните или страшни чудовища, нищо не ми беше спестено!

В крайна сметка, за моя голяма изненада, приключих всичко много добре, специалистите имаха право. Вероятно притежавах някаква необикновена психическа устойчивост. Вечерта обаче моите изкусни мъчители едва не ме побъркаха, като ми устройха среща с едно друго мое „аз“, което твърдеше, че е истинският Сетни, докато „аз“ съм бил само някакъв смахнат, който се мислел за астронавт. За щастие този халосен патрон ме хвърли в ужасно лошо настроение и приливът на адреналин спомогна да уредя нещата с юмрук в симпатичната физиономия на моя брат близък.

„Изминаха два дни! – установих аз на третия ден, излизайки от обятията на Морфей. – Какво ли ще са намислили, за да не скучая?“

Но напразно се бях притеснявал, оставиха ме почти на спокойствие. Специалистите от въздухоплаването ми взеха мерки и ми изработиха страхотен скафандър, който нямаше нищо общо със стандартните груби модели. Представете си невидима, гъвкава, изкуствена материя, пропусклива само в една посока, топлоустойчива и разтеглива до крайност. За неподготвения наблюдател беше невъзможно да разбере дали го носех.

Последва поставянето на нещо подобно на мрежа върху косата ми, допълнително защитно средство против психическото въздействие от страна на злонамерени люде.

В промеждутъците между пробите трябваше да мина на стенда за

стрелба, където се целих с най-разнородни оръжия, дори и с музейни експонати. Да се скъсаш от смях...

Разбира се, резултатите ми бяха различни.

Така неусетно достигнах четвъртия ден.

Отново проби. Този път върху тялото и под скафандъра ми трябваше да се поставят максимален брой странни уреди, като се почне от кислородни резервоари и се стигне до психоусилватели и енергетични екрани!

Никога не бих повярвал, че нашите служби разполагат с такова снаряжение... С невидимата си екипировка без усилие можех да се справя с цял полк командоси!

Когато розовопръстата зора възвести идването на петия ден, двама здравеняци ме грабнаха безцеремонно, за да ме научат на тънкостите на борбата с хладно оръжие, сабя, брадва, копие или меч, както и на всички видове борба, упражнявани на различните планети на Конфедерацията. Научиха ме също как да използвам различни животни за придвижване и на няколко пъти насмалко не си строших гръбнака.

Щом екзобиолозите отведоха зверчетата си в зоопарка, аз се почувствувах смазан и заспах като пън благодарение на отровите на медиците.

„Повече от четири дена!“ протягайки се, си помислих на следващото утро.

Какво да кажа за тези десет часа. Обучаваха ме как да боравя с различни фини апарати като ониро-сугестори и психосондъори, за да овладее бързо местния език, в случай че попаднеш на цивилизовани хора.

Това, разбира се, включваше първоначалното залавяне на някой нещастник, комуто трябваше да сондирам мозъка с цел да ми предаде езиковите си познания. Така аз нямаше да бъде разкрит преждевременно.

Накратко, безпрепятствено стигнах до осмия ден, който беше посветен на изкуството на маскировката.

Тази работа се оказа много по-деликатна, отколкото обикновено се счита. Трябва да владеете мимикрията, която ви помага да се прикриете в заобикалящата ви среда, и хоп, изчезваш, няма го Сетни... и на второ място, изкуството да се гримирате, за да заприличате на един или друг животински вид.

Снабдиха ме, естествено, с необходимия материал, който прибавих към предишния, трябваше да умея да променям силуета си, цвета и мимикрията си. Дадох ми подробни обяснения върху пекамитовата или агресивната мимикрия – с една дума, касаеше се за вълка, престорил се на

овца – и за мертенсовата мимикрия, която пък се състоеше а това, да се престориш на страшен звяр, за да те оставят на спокойствие. Да не споменавам за останалите...

Предпоследният ден беше посветен на най-значителното действие според мен, незабелязаното приближаване до тази планета.

Навигатори и астрономи ми дадоха точни указания с помощта на съвършен симулатор. Изглежда, бяха забелязали някаква комета, която прелита безцелно наоколо. И дори вярвам, че леко я бяха поотместили, така че да се докосне до онова очарователно място, през което трябваше да се промъкна тихомълком.

Космически кораб щеше да спусне близо до кометата моята малка капсула, оборудвана с многобройни уреди, предназначени да възпрепятствуват улавянето ѝ в ефира. После трябваше да се възползувам от нощта, за да кацна, метеоритен дъжд трябваше да ми служи за прикритие, корабът трябваше да изчака в пространството и да ме прибере в случай на нужда.

Този път взех да го усуквам. Настоявах командването на кораба да бъде възложено на приятеля ми Пантозер. Поне за него бях сигурен, че ще направи невъзможното, но ще ме спаси в беда, ако за нещастие нещата тръгнаха зле.

Тортобаг заяви, ръмжейки, че приятелят ми не бил в Калапол, но аз го опровергах. Тогава той прегледа досието на горечитирания и накрая прие молбата ми, което беше твърде успокоително.

Последният ден беше предназначен за генералната репетиция.

Повериха ми една капсула и ми разрешиха да се приземя в секретен район, който нямаше нищо общо с обичайния облик на нашата героична планета, очакваше ме стълпотворение от ужаси, чудовища и отровни гадини.

Трябваше незабавно да избира едно от предадените ми специфични умения, за да се отърва от тях, и, бога ми, успях да се измъкна за всеобщо облекчение.

Въпреки всичко бяха успели да ме поставят натясно по всички линии, дори с хипнотични гледки, възбуждащи чувствената страна на моето „его“, съблазнителни сирени ми даваха аванси дори и в най-простия от уредите. По всичко личеше, че дори Тортобаг беше изумен. Не се съмнявам в това, всъщност той се задоволи да промърмори, че нещата не вървели чак толкова зле и че вероятно съм щял да се измъкна жив...

След тези разнообразни сеанси се бях превърнал в нещо между супермен и специалист от командосите. Това не ми пречеше да мисля, че

всички тези юначаги напразно бяха положили толкова усилия, тъй като ме бяха подготвили да издържа на всички познати видове агресии, докато аз рискувах да попадна на напълно неизвестни методи.

В резултат хората, които ме изпращаха на гибел, оставаха с чиста съвест, а аз трябваше твърдо да вярвам, че ще победя, тъй като бях най-силният! Истината беше, че аз не си правех илюзии, но се пазех от подобни признания.

След всички тези неприятности истинско удоволствие беше, че най-накрая отново срещнах скъпия ми Пантозер, качвайки се на борда на Хелион, космическия кораб, който трябваше да ме отведе на местоназначението.

Наложи се да изслушам последните напътствия на Тортобаг, който не се решаваше да ме пусне, да приема със сериозно изражение едно съобщение от нашия президент, в което ми се напомняше, че „в ръцете си съм държал съдбата на Конфедерацията и че с мислите си той щял да бъде редом с мен през цялото време на изпълнението на задачата...“ Направо да се просълзиш! Облакътен на масата в трапезарията на Хелион, аз най-сетне можах да се поотпусна малко. Бяхме напуснали Калапол.

– Да ги вземат мътните! – изругах аз. – Знаеш ли, братко, не можеш да си представиш какво ме накараха да изтърпя! Да се отвратиш завинаги от занаята. Най-лошото е, че си задавам въпроса, дали всичко това ще послужи за нещо, защото в случай че тази планета от Хидрата е обетована, то никой не знае какво представляват жителите ѝ и на какво са способни!

– Кампъл имаше много угрижен вид – отбеляза Пантозер, поглеждайки ме изкосо. – Дали работата е толкова сериозна, колкото той смята?

– Бих могъл да ти кажа само, че не ми е много ясно. До този момент, естествено, не е имало нападения нито срещу наши кораби, нито срещу която и да е планета от Конфедерацията. И все пак не е приятно да знаем, че в Галактиката съществува звезда, за която нямаме никакви сведения! Човек би могъл да си помисли най-лошото...

– Би било смешно, ако открием там само няколко непознати, особено миролюбиви животни, подходящи за зоопарка!

– Бога ми, би било най-доброто, което може да ми се случи! Познаваш ме, не съм страхливец... Но съжалявам, че приех тази мисия! Известно ти е, че сражението с познат враг е нищо. Справяме се. Това са рисковете на професията. Но сега е съвсем друго, хвърлям се в

абсолютна мъгла.

– Разбирам... Във всеки случай ще положа максимум усилия капсулата да остане незабелязана, а в случай на неприятност ще бъде достатъчно да ми изпратиш кодирано съобщение, за да се върна.

– Благодаря ти, знам, че мога да разчитам на теб...

След тези думи пресуших чашата и бързо легнах. Няколко часа сън щяха да ми се отразят добре.

Глава II

Пантозер наистина е чудесен тип! През целия полет ме обграждаше с внимание и поддържаше духа ми бодр, щом усетеше, че вече не издържам. Помагаше ми и при тренировките, защото все още опознавах моя мини инвентар.

Възползвах се най-пълноценно от кулинарните възможности на борда, защото вероятно по време на целия престой щеше да ми се наложи да се задоволявам с хранителни концентрати, а в това нямаше нищо привлекателно.

Накратко, след едно безпрепятствено пътуване ние достигнахме сектора, където трябваше да се намира прословутата комета. В началото радарите ни не успяха да я уловят. Нещата започваха зле!

Но след като описахме няколко кръгови орбити, нашата блуждаеща звезда благоволити да се появи. Не беше нещо забележително. Ядрото ѝ имаше среден размер, а опашката ѝ едва се забелязваше. Намирахме се твърде далеч от звезда 2928 и затова считахме, че звездопланът ни все още не трябваше да бъде забелязан.

Пантозер ми обеща да стои наблизо толкова дълго, колкото се наложи. Всъщност моята капсула притежаваше твърде малък обем на действие и с нея не бих могъл да достигна до никоя планета от Конфедерацията.

В това отношение поне няхах проблеми – приятел като него нямаше да ме изостави!

И така, беше настъпил моментът да се кача в моята лека машинка.

При дадената скорост на кометата щяха да ми бъдат необходими 5 дни, за да достигна целта си – достатъчно време да поразмишлявам на спокойствие и да ме заболи стомах...

Сбогуването ни беше кратко. Пантозер произнесе тържествено словото, предназначено да ми донесе щастие, аз му магнах с ръка и се вмъкнах в тясното помещение.

Малко след това капсулата вече се намираше зад блестящото ядро на кометата, която идеално ни прикриваше.

В далечината „Хелион“ се превърна в нишожна точка, която скоро се изгуби сред звездите на Хидрата.

По време на полета няхах много работа. Няколко корекции на траекторията, наблюдение на уредите, т.е. познатата ежедневна дейност.

Затова пък, колкото повече се приближавах, с все по-голямо желание наблюдавах звездата и планетата, кръжаща около нея. Звездата беше от тип „К“ с температура от порядъка на 4000°. Интересната планета се намираше на подходящо разстояние, за да не е нито много топла, нито много студена. Следователно тя можеше да има обитатели. Това само потвърждаваше наблюденията на Алнипос.

На петия ден имах възможността да я наблюдавам в подробности. Нейната атмосфера образуваше лек синкав пръстен по периферията ѝ и ясно се виждаха къдравите очертания на облаците. Успях да установя, че тя притежаваше огромни морета. Континентите ѝ не бяха с големи размери. Всъщност те представляваха обширни острови, твърде приближени едни до други.

Една последна проверка на траекторията ми потвърди, че всичко беше нормално. Кометата ми щеше да профучи ниско над атмосферата.

В последните минути на полета се уверих, че тази планета беше покрита със зелена растителност, но не забелязах големи градове, нито следа от интелигентни същества.

Вече две неща не съвпадаха с доклада на Алнипос. Никакъв екран не смущаваше работата на моите уреди и бях уверен, че съществуваше растителност.

Пуснах няколко примамки в момента, когато капсулата ми се отдели от прикритието на ядрото – предполагаемите наблюдатели биха ги възприели като метеоритен дъжд. След това машината ми пикира към повърхността. Едва в последния момент включих радарите и инфрачервения наблюдател, но въпреки това успях да се приземя при добри условия върху склона на един скалист хълм.

Първата ми грижа, след като се приземих, беше да намеря скривалище за капсулата. Имах късмет. На петдесетина метра зееше пещера. Нито много голяма, нито много тясна. След няколко секунди планиране успях да вкарам машината си там. Запалих една инфрачервена лампа, за да бъде сигурен, че не смущавам никого, и видях само скали и стичащата се по тях вода.

Въздъхнах с облекчение, нещата не вървяха толкова зле.

След това трябваше да направя обичайните изследвания, за да разбера дали местните условия бяха подходящи за моя тип обмяна на веществата.

Резултатите потвърдиха наблюденията ми. Планетата носеше характеристиките на клас 1, следователно можеше да приюти всички класически форми на живот, чиято основа беше органичната материя.

Някои микроби и местни вируси бяха патогенни, но с моя изолиращ скафандър аз от нищо не се страхувах, да не говорим за достойния за рекорд имунитет, с който ме бяха въоръжили.

Сега оставаше да узная дали в сектора съществуваха разумни същества и да заловя някое от тях, за да го подложя на изследване с моя психосондър, който щеше да ме научи на неговия език. След това, съобразявайки се с външния му вид, щях да се опитам да заприличам на него, така че да остана незабелязан.

Затова обаче трябваше да чакам деня. Наблюденията ми по време на полета на височината спрямо морското равнище ми бяха позволили да сверя часовниците си – денонощният цикъл включваше единадесет часа ден и още толкова нощ, или беше 5 часа сутринта, така че не трябваше дълго да чакам.

При първата утринна светлина със странен аметистов цвят, аз се измъкнах навън, облечен в хамелеонов комбинезон над прозрачния ми скафандър.

Преди да оставя капсулата си, отсякох няколко клонки от съседните храсти, за да прикрия входа на пещерата. Приключвайки с това, се спуснах по хълма, прилагайки на практика за пръв път получените преди заминаването ми уроци.

Пълзейки под дръвчета и храстчета, не можех да не се запитам защо това, което виждах на тази планета, не съвпаднаше с онова, което беше видял Алнипос. Въпреки това всичко ми изглеждаше напълно нормално. Листата, тревата, цветята не ми напомняха нищо познато, но изглеждаха съвсем естествени. Няколко леки облачета се носеха в небето и дори ми се стори, че забелязах птици. Не бяха ли това само илюзии? Невъзможно – техниците бяха единодушни, когато признаха моята изключителна устойчивост на всички форми на внушение! Тогава? Добре! Докато не ми докажеха обратното, трябваше да вярвам, че този свят чисто и просто съществува. Впрочем, препъвайки се от непредпазливост в един пън, аз почувствувах съвсем реална болка.

Когато стигнах до подножието на склона, забелязах първото доказателство за присъствието на разумни същества. О! Нищо толкова необикновено – една проста, твърде зле прокарана пътека, която криволичеше из близките храсталаци. И още нещо по-интересно, следи по мека-та пръст, прилични на стъпки, оставени от големи животни.

Повървах известно време по тази пътека и стигнах до място, където тя пресичаше някакъв по-голям път. Там аз се прикрих, възможно най-добре и зачаках търпеливо.

Поле то наоколо изглеждаше необработено. Никаква следа от посеви или овощни градини. Цветът на растителността като цяло беше понаситенозелен, отколкото на Полукс и клонеше към синьо.

Цветята ми се сториха изключително красиви. В пейзажа имаше нещо неестествено и превзето, като че ли беше създаден от искусни градинари. Дърветата край ромонешото недалеч от мен поточе изглеждаха подредени като в градина и смесените им ухания въздействаха като завършено произведение на изкуството. Всъщност имах чувството, че се намирам в картина, а не в естествена среда.

Слънцето се издигаше на хоризонта. Започваше да става топло, но аз не чаках твърде дълго жертвата си. Дочух равномерни стъпки отдалечно и забелязах да приближава към мен прегърбен силует, подпираш се на дълга тояга. Жалката му шаечна роба напомняше дрехата на скитник. Във всеки случай нещастникът нема време да призове своите богове-покровители – една малка хипнотизираща стрела се заби в бедрото му и го изпрати в царството на сънищата за няколко часа. Изчаках малко, да се уверя, че никой друг не идваше, и се заех да проуча жертвата си.

Повдигнах качулката и приятно изненадан установих, че беше човешко същество, т.е. не се налагаше да се гримирам. После прерових кесията му. Съдържаше внушителен брой монети, които присвоих без угризения, заменяйки ги с малко кюлче злато, което трябваше да струва доста повече от тази железария. Нещастникът щеше да установи с изненада, че неговият похитител го беше възнаградил богато.

Оставаше да го отведе до капсулата. Слабият човечец не тежеше на рамото ми. За няколко минути го пренесох до определеното място.

Там бе достатъчно да включа психосондъора си и да поставя на главата му една мрежа. След четвърт час апаратът беше в състояние да ме научи на местния език.

Необходимо му беше почти още толкова време, за да ме научи да говоря правилно местния диалект. Без изненада установих, че той нямаше нищо общо с различните диалекти, използвани в Конфедерацията. Това означаваше, че тези хора бяха чужденци. Откъде ли идваха?

Бъдещето несъмнено щеше да ми отговори.

Не можах да науча много нещо от този човек. Казваше се Йод и беше тръгнал да изкаже почитта си към някакъв Свети Петър в абатството Кюни. Беше благороден васал на някакъв много прословут император – Карл Велики.

След като за последен път си спомних за моя храбър Пантозер, който вероятно се тревожеше за мен, аз се убедих, че нищо не бях забравил

от моето снаряжение и окончателно напуснах капсулата. Така, както беше скрита в клонака, трябваше да имам много лош късмет, за да я намерят. В такъв случай парализиращото поле щеше да се включи и да попречи да я доближат.

Отнесох моя скитник до пътеката, после се покрих с наметалото му и нахлузих сандалите, като му оставих само грубата туника.

След това се запътих към града, наречен Париж. Според онова, което знаеше Йод, императорът, управляващ града, беше спечелил името си, сражавайки се с „неверниците“, живеещи отвъд планините. Оръжията на това племе изглеждаха твърде примитивни. Бойният елит беше съставен от „рицари“, които се сражаваха, възседнали големи тревопасни млекопитаещи, наречени коне.

С благодарност си помислих за хората, от които бях научил изкуството на фехтоването – това можеше да се окаже дори полезно.

Така изминах няколко километра, без да забележа нещо особено интересно. Въпреки това ми се стори, че полето ставаше все по-малко диво. Тук-там се простираха обработени нивя и добре поддържани овощни градини. Забелязах дори някакъв селянин, зает да събира стръкове от висока златиста трева.

Зле поддържаният път затрудняваше вървежа ми и краката ми, непривикнали към този вид упражнения, ме наболяваха: определено се нуждаеха от закаляване.

Наближих до една малка горичка, когато шум от галоп и звън от желязо ме накараха да се обърна. Някакво едро животно, възседнато от мъж с особен метален скафандър, се носеше срещу мен сред облак прах.

С пръст върху спусъка на скрития под наметалото ми лазерен пистолет побързах да се скрия в канавката. С положителност това беше някой от тези прословути рицари.

Последният въобще не ме забеляза. Това не ми попречи да го огледам от глава до пети, преди да се изгуби в пушилката. Забралото на шлема му, поддържано от кожен ремък, откриваше приятно загоряло лице с руси мустаци. В дясната си ръка мъжът държеше дълъг дървен цилиндър, завършващ със стоманено острие. Отстрани на хълбока му висеше някакъв украсен метален калъф – вероятно ножница на меч. Токовете на издължените му метални обувки завършваха с остриета, с които мушкеше хълбоците на възседнатото животно, за да го държи бодро.

С лявата си ръка държеше юздите, завързани за някаква ос, която минаваше през устата на коня. В това нямаше нищо опасно.

Поуспокоен, продължих пътя си.

Постепенно, съвсем естествено, започнах да си спомням разни думи. Например металната плоча, бранеща главата на коня, се наричаше броня, остриетата на токовете – шпори, а дългият цилиндър – копие.

Горната част на „скафандъра“ беше шлем, а разноцветната украса, издигаща се над него, бе предназначена само за да го разкрасява. Съвсем не се касаеше за антена, както би могъл да си помисли някой. Наближавах края на горичката, когато звън на метал привлече вниманието ми. Моят конник се сражаваше с двама свои колеги, които не го щадяха твърде много. Той им се противопоставяше с големи усилия и изходът на битката не будеше съмнения.

По характер съм доста избухлив и затова ни за миг не се поколебах. Приблжих предпазливо до един от юначагите. Повалих го на земята с дръжката на тоягата си.

Не се питах вече истински ли са тези хора – нямах никакви съмнения в това отношение...

Оставих тоягата си закачена на крака на противника ми и грабнах меча, който той, падайки, беше изпуснал. Нешастиникът лежеше по очи на земята. Изглежда, не беше в състояние да се повдигне. После се престорих, че удрям с меча по шлема му, както сваря, а всъщност го облъчих здравата с пистолета си. Той остана задълго неподвижен на земята. Тази намеса накара втория конник да размисли. Трудно беше при това положение да обуздае яростта на противника си. След няколко секунди той препусна с все сила и офейка.

Останах сам с моя избраник.

– Благодаря ви, Ваше величество! – възкликна последният. – Много съм радостен, че съм задължен на един толкова смел воин. Бога ми, много храброст е нужна, за да нападнеш рицар без шлем и ризница. Наричам се Юон дьо Бордо... – И с тези думи той ми протегна ръка.

– Братко – забръщолех аз, – аз съм само един беден скитник, тръгнал за абатството Клуни. Господ повелява да помагаме на ближните си, изпаднали в беда. Това, което сторих, съвсем не е някаква заслуга. Името ми е Окасен дьо Серн.

– Да, но за един скитник ти прекрасно владееш изкуството да се сражаваш с меч. Струва ми се, че този конник е мъртъв!

Като изрече това, той слезе от коня си, коленичи до жертвата ми и повдигна забралото на шлема му.

– Христе! – възкликна той. – Царството няма вече наследник. Ти току-що уби родния син на императора!

– Господи! Как ли е станало това? Взех тези двама рицари за

разбойници, които искат да ви ограбят...

– Все пак ти за нищо не си виновен! Бях тръгнал да поднеса почитта си на моя господар, когато неговият син ме предизвика, претендирайки, че някога баща ми бил заграбил три замъка от короната. Пожела да отмъсти за тях, но императорът Карл му заповяда да ме остави на спокойствие да се върна в моето владение. Той не желаше да се говори, че някакъв васал е бил убит в неговия двор. И така ме пуснаха да си вървя. Уви! Този предател не удържа на думата си. Подло ми беше устроил засада и без помощта ти щях да съм предал богу дух!

– Каква тъжна история – провикнах се аз, като покрих глава с наметалото си. – Какво ли ще стане с мен сега? Докато не разкрие виновника, императорът няма да намери покой и ще ме подложи на хиляди мъчения.

– Ваше величество, нивга няма да те изоставя! Ела с мен в моите владения. Кълна ти се в светите мощи, че там всички мои барони и аз самият ще те закриляме.

– Какъв лош късмет! Надявах се да науча хиляди неща за светите монаси, после мислех да остана в двора на Карл Велики. Говори се, че астролозите му имат огромни познания. Освен това белобрадият император не владее ли всичко върху тази Земя?

– Честни човече – прихна Юон, – ти, изглежда, избобщо не познаваш този свят! Императорът и дукът Нем са се прославили с подвизите си срещу неверниците. Монасите са свети хора. Въпреки това духовната власт, която имат, и временното могъщество на Карл Велики, са направо смешни в сравнение с вълшебната сила на истинския господар на този остров. Никой не може да се сравнява с него!

– Кой е той! – изненадах се аз.

– Вълшебникът Оберон! Царят на чудесата, за който няма невъзможни неща. Това е най-прекрасният човек след Исус. Никой не би могъл да скрие своите тайни помисли в негово присъствие! Той може да се пренесе навсякъде, където пожелае. Дори животните и птиците чувствуват магическата сила, която излъчва, и никой не го напада. И за да завърша, ще ти кажа, че неговото пеене може да се сравни с това на ангелите в рая.

– Несъмнено! – високо казах аз. – Доста съм чувал да се говори за това джудже-вълшебник. И все пак не е ли всичко това само някаква легенда?

Като чу да изричам тези думи, Юон като че се разтревожи:

– Васал! – прогърмя гласът му. – Ти знаеш нашият език, но твоите

думи са думи на чужденец! Знай, че Оберон чува всяка твоя дума и никой не може да избегне неговата мъст. Някога той ми е помагал в трудни моменти и аз успях да се убедя в могъществото му! Аз съм твой длъжник, но ти трябва да внимаваш никога да не наскърбяваш този могъщ чародей!

– Моето намерение съвсем не беше такова и напълно ще послушам съветите ти – убедих го аз.

– Добре, за да ми повярваш, ела с мен в Бордо. По пътя ни вероятно ще срещнем този, който владее всички знания, и може би ще благоволи да те научи на онова, което пожелаеш. Но сега се налага да тръгваме, защото императорът ще пусне своите верни рицари по следите на сина си, а аз пет пари няма да дам за теб, ако те заловят.

След тези думи Юон яхна своя кон. Аз яхнах коня на рицаря, който лежеше ничком на земята, и пришпорвайки ги, поехме на юг.

Благодарение на уроците, взети в Калапол, горе-долу се справях добре. Вече можех да поразмисля, без много да се задълбочавам, как да не ме пречукат.

Моят другар ме беше изпреварил доста и аз завиждах на лекотата, с която яздеше. Без него сигурно щях да се изгубя в тази тъмна гора с едва забележими пътеки. Сега думите на рицаря добиха за мен нов смисъл. Изглежда, този тъй наречен вълшебник не притежаваше никаква магическа власт. Оберон явно владееше няколко технически тайни, с които си служеше за заблуждение на тези слабо цивилизовани хора. Ако умееше да се пренася там, където пожелаеше, това означаваше, че той можеше да се телепортира, освен ако не притежаваше някаква обикновена летателна машина. Щом омагьосваше животни и птици, ясно беше, че използва хипнозата! Най-тревожен беше фактът, че „никой не може да запази тайните си мисли в негово присъствие“. Това джудже със сигурност имаше забележителна телепатична сила и се питах дали ще съм в състояние да му устоя? Всичко това беше много странно, защото изискваше изключително напреднала технология, докато неговите „поданици“ бяха останали в примитивния феодален стадий на развитие.

Прочутият белобрад император следователно не представляваше никакъв интерес за мен. Впрочем, противно на това, което си въобразяваше Юон, аз не бях убил неговия син. Последният скоро щеше да възстанови силите си. Щеше да помисли, че е станал жертва на някаква магия, и възхитен щеше да разпространява тази версия. Съвсем не беше позорно да си сразен от вълшебна сила. Отсега нататък рицарите щяха да поразмислят, преди да ме предизвикват. Следователно нямаше да

имам проблеми в това отношение.

Затова пък на всяка цена трябваше да срещна този прословут Оберон – според мен единственият, който знаеше какво се върши на тази планета.

И така, реших да поразпитам моя спътник. За тази цел трябваше да го догоня. Уви, пътят беше изключително тесен, а моите познания по езда датираха отскоро...

Клоните ме шибеха в лицето, храстите драскаха краката ми, но не успях да скъся разстоянието дори с една педя. Това ме отчая и реших да смушкам коня веднага щом пътеката леко се поразшири.

Случаят не закъсня. Пришпорих коня, той запрепуска в галоп и догоних другаря си. Той обърна глава и ми се усмихна, мислейки, че се старая да съпернича на майсторството му.

Смушка коня си и отново ме изпревари, въпреки моите повиквания.

Тази малка игра продължи няколко минути. Всеки път щом успеех да го настигна, той отново се отдалечаваше и това, което трябваше да стане, стана. Един дълъг жилив клон ме шибна през кръста и аз политнах във въздуха... Ударът при падането беше добре омекотен от дебел слой мъх и папрат, така че не се ударих много лошо. Единствено самолюбието ми бе жестоко ранено.

Юон веднага забеляза нещастieto ми. Умел ездач, той ловко се обърна, за да ми се притече на помощ. Когато пристигна, аз тъкмо се бях изправил на крака и констатирах, че нищо ми нямаше.

– Какво стана, ваше величество! – изсмя се той. – Доколкото разбирам, акробатиката върху кон не е тайна за теб... Жалко, хубаво състезание бяхме започнали...

След тез думи той слезе от коня и видя, че се бях отървал без контузии. Грабна някакъв вързоп, висящ на седлото му, и заяви:

– Вземи, пийни си малко от това хубаво вино от Бордо и то ще те възстанови по-добре от всякакви докторски илачи!

Започнах да идвам на себе си и се престорих, че поглъщам пълна чаша от питието. След това му върнах съда, с който той веднага си послужи.

– Благодаря, благородни господине! Ето кое ще ме подкрепи.

– Добре! Щом пожелаеш, бихме могли да подновим това приятелско състезание.

– Приятелю, изобщо няхах такова намерение и съвсем не притежавам твоята ловкост в изкуството на ездата. Единственото ми желание беше да те настигна, за да те поразпитам за това прочуто джудже, чиято

власт е толкова голяма. Аз съм от едно много далечно село и тези чудеса не са достигнали до слуха ми. Знаеш ли къде живее то?

– Господи, братко, малко хора могат да отговорят на този въпрос. Вълшебното джудже благоволи да ми помогне на няколко пъти. Да е благословена добротата му! То ме обсипа с добрините си и ми каза, че живеело в Монмюр, в един град сред облаците, който често кацва навърх високите планини, разделящи този остров на две части, или пък плува, носен от ветровете.

– Разбирам... Никой ли не го е посещавал?

– Не ми е известно. Въпреки това Оберон знае всичко и се появява пред хорските очи, когато сметне за добре.

– Не се ли меси той и не оспорва ли властта на императора Карл?

– Бога ми, не. Единственото занимание на Карл Велики е да воюва, когато си ще, за да се прослави още повече. Оберон не желае да се намесва с изключение на случаите, когато трябва да премахне някоя несправедливост, но тогава никой не смее да му се противопостави.

– Смяташ ли, че бих могъл да го видя някой ден?

– Никой не би могъл да срещне чудното джудже без неговото съгласие!

– Дори и да изкача планините, за които ми разказваше?

– Само ще си загубиш времето, благородни приятелю! С вълшебството си Оберон успява да постави хиляда клопки по пътя на оня, когото иска да погуби.

– Жалко! Колко бих желал да говоря с него. Сигурно познанията му са неизчерпаеми. Кажете ми още нещо, много ли са подвластните на Императора?

– Не, той притежава цветущи градове, но щом свика под знамената всички васали от войската си, те са не повече от десет хиляди. За щастие, неверниците не са повече от нас. Но твоите въпроси ми се струват твърде странни. Нищо ли не си чувал за всичко това?

Въпросът беше объркващ. Какво ли би станало, ако Юон ме вземеше за някой от тези прословути неверници? За щастие, аз се измъкнах от тази неприятност по един твърде неочакван начин. Тъкмо се отправих към коня си, без да отговарям на въпроса му, и от гъсталака видях да излиза едно твърде необикновено създание.

Представете си едно чудно хубаво джудже, пищно облечено в сребърен брокат. На главата си то носеше корона, а в дясната си ръка – лък. Рог от слонова кост висеше на врата му. Чудна работа, сякаш не вървеше, а се плъзгаше по земята. Бях смаян! Този, който толкова исках да

видя, сам идваше при мен...

– Оберон! – задави се Юон дьо Бордо. – Благословен бъди, о, Царю на чудесата...

След тези думи, той коленичи на земята.

Джуджето отговори само с едва забележимо кимване с глава. То, изглежда, се интересуваше само от моята скромна личност и трябваше да признае, че това не ме успокои особено много. Мушнах ръка в торбата си и стиснах лазерния пистолет, допира с него ме покуражи.

Какво ли бе това същество? Дали чужденец, дошъл от някоя далечна галактика, или просто човек, отдал се на науките за духа и материята?

А може би тази външност беше само привидна и той се беше решил, за да прикрие истинската си природа...

Трескаво обработвах различни инструменти с лявата си ръка, за да се опитам да узная повече за него. А „Вълшебникът“ сякаш нехаеше. Въртеше се около нас с усмивка на уста, докато конете, без да се изплашат ни най-малко от неочакваното му появяване, зацвилиха радостно!

Изведнъж то спря, вдигна своя рог към устата си и засвири тихо.

Тази музика беше много хубава и я слушах с голямо удоволствие. Ала безкрайно се изненадах, като видях, че Юон и конете затанцуваха! Дори признавам, че и аз почувствувах тръпки в краката, но тази магия нямаше особено въздействие върху мен. Джуджето констатира този факт, без да покаже, че това му прави впечатление, и спря да надува инструмента си.

Тогава то тръгна към мен и с напевен глас рече:

– Поздравявам, рицари, които минавате през моята гора! В името на всеилния бог, заклевам ви да отговорят на желанията ми.

– Бъдете добре дошъл, вие, ваше величество! – казах аз любезно. – Изминаха само няколко минути, откакто пожелах да ви видя, и ето, че се появявате. Това ме смайва...

След тези думи незабелязано погледнах към някои от уредите, но от тях не научих кой знае какво, освен че местната радиоактивност изобщо не беше увеличена.

– Благодаря ти за отговора, васале. Явно, че и двамата проявяваме любопитство един към друг. Разбрах, че си се сражавал със сина на император Карл и си му причинил голямо страдание. Освен това установих, че в битката изобщо не си ползвал науката за оръжието, а само някакво магическо заклинание. Както знаеш, аз съм един могъщ чародей и би ми доставило удоволствие да си премерим силите, за да оценя твоите

познания.

– Та вие ми правите голяма чест! – отговорих аз. – Признавам, че съм в известна степен вещ във вълшебствата, но все пак моите възможности положително не надминават вашите! Освен това аз не храня никакви лоши чувства към вас.

– Убеден съм в това и все пак с удоволствие ще те изпитам. Не мога да разчитам твоите мисли, което представлява вече един истински подвиг. Не знам също откъде идваш и какво желаеш. Императорът е страшно недоволен от онова, което си сторил на сина му, и много му се иска да те накажа. Затова ще ти се наложи да понесеш няколко изпитания и ще видим как ще се справиш. Признавам, че ти много ме заинтригува, при това аз също не ти желая злото. Ако в сърцето си не таиш зли намерения, ти ще преодолееш трудностите по пътя си. Но ние пак ще се срещнем.

След тези думи вълшебното джудже се отдалечи и после изчезна, сякаш се разтвори във въздуха с все същата лукава усмивка.

„Така – помислих аз, – ето една нова серия от тестове! Да се надяваме, че ще се справя с нея с чест, защото, както изглежда, този Оберон наистина притежава някаква свършена технология. Това видение може да се обясни единствено със съществуването на предавател на материя, а ние нямаме толкова свършен уред като тоя...“

Глава III

Този разговор не беше убегнал от вниманието на спътника ми и това, което бе чул, явно го беше изпълнило с уважение към мен.

– Бога ми – извика той, – ти ме измами... Ти само приличаш на скитник. Ако трябва да вярвам на джуджето-магьосник, ти всъщност си могъщ вълшебник! Независимо от това, аз съм твой длъжник, ти ми спаси живота и аз никога няма да те изоставя! Това е честната дума на Юон дьо Бордо!...

– Благословен да си, ваше величество! Може би скоро ще ми се наложи да се обърна към теб... Аз действително притежавам известна магическа сила, но не знам дали тя ще ми стигне, за да надхитря Оберон, чиято мощ, изглежда, е голяма. А сега, ако имаш желание, нека да продължим пътя си.

„За да отидем къде? – добавих аз наум. – Мистерия...“

Отново се качихме на конете и продължихме пътя си. Този път не се стараех да пришпорвам моя, тъй като продължавах да размишлявам.

Два етапа вече изглеждаха преодолени. На първо място, бях успял да вляза във връзка с един от господарите на тази планета, освен това неговата психотехника, изглежда, не му бе помогнала да разчете мислите ми. Така поне твърдеше той. Сега трябваше да чакам изпитанията, на които щеше да ме подложи Оберон по свой избор. Ако излезех с чест от тях, сигурно щеше да благоволи отново да разговаря с моята скромна личност.

„Вълшебствата“ на магьосника не закъсняха и първото им проявление беше действително твърде зрелищно, защото демонстрираше абсолютна власт над стихииите.

Гъсти облаци бързо изпълниха небето, закривайки слънчевите лъчи, и се разрази страхотна буря. Грохотът на далечната в началото гръмотевица стана оглушителен. Светкавиците заразмахваха огнените си езици над върхарите на горските дървета.

За голям мой срам трябва да призная, че съвсем не бях спокоен, защото силата на използваното електричество далеч надвишаваше онова, което можех да понеса. Освен това всеки знае, че никога не бива да се застава под дърво по време на буря, а тази беше наистина ужасна.

Не оставаше нищо друго, освен да продължавам пътя си с надеждата бързо да се измъкнем от тези гори. Без съмнение същото беше и

мнението на моя другар, защото не спря. Юон се опитваше да се предпази криво-ляво от проливния дъжд с наметалото си, ала то скоро се навкаси.

Отгоре на всичко вече почти се бе стъмнило. Все по-трудно различавах Юон, който често се колебаеше между две пътеки. Конят му вървеше кротко, а това бе щастие за мен, защото страхотният тътен на бурята подлудяваше добичетата и аз с голяма мъка се задържах на седлото.

Не след дълго моят водач слезе от коня си. Аз го последвах.

– Не е възможно да продължаваме така – изрева Юон между два гръмотевични тътена. – Нищо не виждам! По-добре е да изчакаме бурята да утихне, след това бих могъл да открия нашия път.

– Това ми се струва по-умно – съгласих се аз. – Трябва да избягваме да стоим под дърветата, още повече ако сме вир-вода: когато светкавица поразии някой ствол, зарядът убива онзи, който е под него.

Другарят ми нямаше никакви възражения, самият той, изглежда, беше установил това.

И така ние търпеливо зачакахме, седнали треперещи на земята един до друг. Той под грамадния си плащ, който бе измъкнал от една торба на седлото си, аз омотан в моята шаячна мантия. Скоро ни зашиба и град. Дойде ми до гуша и тъй като другарят ми ме беше взел за магьосник, нищо не ми пречеше да използвам разнообразните си хватки.

И така изградих защитно поле около нас. По този начин бяхме на завет под един непроницаем за развилнелите се стихии купол и естествено избягнахме светкавиците.

Юон ме погледна с възхищение, но не ми зададе никакъв въпрос. След срещата ми с Оберон той беше помислил, че съм някакъв могъщ вълшебник, и затова не намираше, че е нередно да използвам дарбите си за нашата взаимна защита.

Дори и да ни наблюдаваше самият Оберон, не промени нищо в постановката си. Той без съмнение мислеше, че един измокрен и полупремръзнал човек ще изгуби някои от способностите си. Всъщност това изобщо не ме засягаше, защото моят невидим скафандър ме предпазваше от влагата и студа. На няколко пъти над близките дървета падна гръм. Трясъкът ни оглуши, но за щастие не почувствувахме никакво сериозно сътресение.

Накрая дъждът поспря, тътенът на гърмежите отслабна и постепенно заглъхна. Интервалът между всяка силна светкавица и гръмотевицата вече беше около десетина секунди. Изключих защитното поле.

– Сега вече сме квит с малко закъснение! – заявих аз. – Смятам, че е по-разумно да спим тук, защото мръква.

– Положително – съгласи се рицарят. – Малко почивка ще ни подейства добре. И дума не може да става да яздим през нощта в тази гора, не бих могъл да открия верния път в тъмнината.

След тези думи той свали седлото от коня си, изцеди го криво-ляво и го привърза към едно дърво с някакъв ремък. И аз се постарях да направя същото.

Легнахме направо на земята, като за възглавници използвахме торбите. Малко преди това Юон беше заръфал чер хляб и ми бе предложил едно коматче, но аз отказах, предпочитайки да си остана на моите хранителни концентрати.

– Бог да те пази, ваше величество – каза тогава Юон. – Пожелавам ти лека нощ! Дано злите горски същества не смущават съня ти.

– Не се страхувай, благородни другарю! – уверих го аз. – Ще изградя магически кръг около нас, така че никой да не може да премине през него.

При тези думи аз отново включих защитното си поле и заспах със съня на праведник.

Нощта премина безметежно. На няколко пъти забелязах блуждаещи огньове да танцуват на известно разстояние, няколко едри животни забиха нос в моя екран – така Оберон успя да се прояви.

На сутринта, след скромна закуска, продължихме ездата. Въздухът ухаеше, растенията имаха великолепен синьозелен цвят и капчици роса блещукаха на слънцето. Човек би помислил, че съзерцава картина на голям майстор.

Нещата сякаш потръгнаха. Дали преследвачите ни и Оберон щяха да ни оставят на мира? Аз бях почти разочарован, че този странен магьосник не ми оказва честта да ме подложи на своите по-тежки изпитания.

Но това, което последва, опроверга илюзиите ми. Не след дълго пристигнахме пред широка река, която изглеждаше много дълбока. И дума не можеше да става да преминем през някой брод.

Юон се спря, въздъхна дълбоко и заяви:

– Трябва да ти призная нещо, ваше величество! Не сме на верния път. Никога не съм чувал да се говори за тази река! Изгубени сме.

– И все пак ти добре познаваш тоя край, нали?

– Разбира се! Мога да потвърдя, че никаква река не го прекосява. В гората има едно езеро, но не и река!

„Виж ти, помислих си аз, този Оберон май управлява стихиите, щом е успял да предизвика буря. Но все пак от там до географската промяна на планетата трябва да се направи сериозна крачка.“

Слязох от коня и запратах един камък в реката. Прозрачната повърхност се набръчка, но не долових никакъв плясък! Приблжих се до водата, наведох се и потопих ръка. Извадих я суха, както преди.

Усмехнат се качих на коня, пришпорих го и се хвърлих в реката за голяма изненада на моя спътник.

Естествено, конят нямаше нужда да плува, за да прекоси този коварен мираж. Тогава Юон реши да ме последва. Той също не видя ни капчица вода.

Когато се обърнахме, нямаше и следа от реката. Пътеката ни прекосяваше зелена долинка.

Въпреки всичко, съвсем не се бяхме измъкнали още, защото моят водач скоро съобщи с израз на притеснение, че не разпознава вече пътя си.

Напразно се опитвах да се ориентирам с помощта на компаса. Стрелката се въртеше във всички посоки, тъй като тази планета не притежаваше силно магнитно поле.

Оставаше слънцето, което се мяркаше през гъстия листак.

Сигурно бе лесно да се установи в коя посока е юг и да се насочим към нея. Уви! За моя голяма изненада констатирах, че въпреки всичките ми усилия, не успяхме да поддържаме верния път.

През цялото време сякаш яздохме върху голяма въртяща се плоскост. Невъзможно беше да държим определена посока.

Започваше да ми дотяга – този Оберон за глупак ли ме вземаше? Арсеналът ми включваше миниатюрен инерционен жироскоп, а с него лесно щях да осуетя тези недодялани номера.

И така аз извадих прибора от чантата и го погледнах.

За моя голяма изненада беше невъзможно да получа от него и най-малкото сведение. Този път положението ставаше тревожно.

Направих последен опит, като пробвах да се свържа с устройството за автоматичен отговор в капсула ми, но напразно – радиовръзката също беше невъзможна.

При подобно положение основното е да не се губи хладнокръвие и да се разсъждава логично.

Бях изправен пред смущение от пространствен или временен характер, оставаше да определя естеството му. Господарите на тази звездна система бяха използвали вече измама от същия порядък, за да заблудят

нашите сонди и Алнипос.

Екипировката ми съвсем не притежаваше мощността на уредите на нашите разузнавателни апарати. Следователно беше немислимо тази бариера да се преодолее със сила. Въпреки всичко тук нямаше нищо свръхестествено! Обяснението беше от чисто научен порядък. Каква ли хитрост използваше това джудже?

Изведнъж ми стана ясно – при определени условия един от изотопите на хафниума би могъл да предизвика мощни пространствено-временни деформации, вероятно това беше хитростта, използвана от Оберон... Оставаше да се открие мястото, където този метален къс бе поставен.

Тук можеха да ми послужат като пътеводители моите инерционни жироскопи. Наистина в определен момент те трябваше отведнъж да се завъртят на 180 градуса, при което аз би трябвало да взема данните, като оставя някакъв белег върху земята. След това трябваше да изчисля още нещо: пресечната точка на двата получени вектора без съмнение трябваше да посочи местонахождението на залежите.

Започнах експеримента пред слисания поглед на моя другар, който явно не разбираше нищо.

Първия ориентир намерих без усилие и отбелязах, че в този миг слънцето сякаш отскочи в небето, преминавайки от северозапад на югоизток. Продължих опита си и така успях да установя онова, което търсех.

Хафниумът се намираще в златен потир, покрит с шума, под една малка скала. Не тежеше повече от 5–6 килограма.

Бях взел в чантата си един малък анти „G“, използван от командосите за преодоляване на препятствия, като например отвесни скали, прикрепих здраво хафниума към моя уред и натиснах копчето.

Всичко хвъркна във въздуха по зигзагообразна траектория и бързо изчезна. Няколко минути по-късно успях да установя, че локализаторите ми работеха отново и че тукашното слънце се намираще на място, което явно никога не беше напускало.

Храбрият Юон ме гледаше с ококорени очи и зяпнала уста. Накрая той се реши и изкряка ужасно възхитен:

– Господ да ме накаже! Никога не бих повярвал, че подобно нещо е възможно... Божичко! Ти накара слънцето да затанцува в небосвода. Самият Оберон не би могъл да извърши по-удивително чудо! Сигурно си всемогъщ вълшебник. Все още напълно съм слисан.

– Това не е нищо – уверих го скромно аз. – Оберон и аз сме

започнали един необикновен двубой, който „вярвам“ е приятелски. Не се и съмнявам, че той ще ми подготви нови премеждия, и сигурно скоро ще видиш твърде необикновени неща. По-късно, ако успея да го убедя в силата си, може и да склони да разговаря с мен и да ми обясни някои неща, за които бих желал да получа обяснения.

– Не се съмнявай, че ще ти даде онова, което желаеш, благородни приятелю!

– Хм! Ще видим. А докато чакаме, по-добре ще е да продължим пътя си, за да се измъкнем най-сетне от тази гора. Много бих желал да срещна някои от твоите съотечественици, защото самотата сред тази гора ми тежи.

Юон мина пред мен и доволен установи, че сега прекрасно разпознава местността.

– Скоро ще стигнем до края на гората – ме увери той. – Една широка река тече край нея в продължение на няколко левги. Там ще трябва да избираме. Близко до устието ѝ се намира богатият град Тормон. Уви! Жителите му са страшни разбойници. Те разрешават на пътниците да преминават през мостовете само срещу откуп или срещу разрешително от нашия император Карл...

– А нагоре по течението?

– Там има един-единствен мост. Той също се охранява от демонични същества. Нещастникът, попаднал в ноктите им, никога не се изплъзва жив! На отиване минах през град Тормон, но този път ми се струва, че това ще бъде невъзможно. Сигурно пратениците на императора са ги известили за нашето приближаване и вероятно ще ни захвърлят в някой подземен затвор!

– Оказва се, че изборът е деликатна работа... – усмихвайки се, рекох аз. – Признавам, че нито една от двете възможности не ме привлича.

Можех да премина реката и без мост, но при условие, че Оберон не се готви да ми изиграе някой лош номер.

Малко след това стигнахме пред въпросното препятствие, което вече доказваше, че сме на прав път.

Оставах ми още няколко анти „G“ които можеха да ни послужат да прелетим над водата Пред неизвестността, която ми отреждаше бъдещето, предпочетох да съхраня запасите си. Прочее някаква лодка, плаваща по реката, спря точно пред нозете ни.

Това беше недвусмислена покана и тъй като размерите на лодката позволяваха да носи коне и ездачи, не се поколебах и се качих, следван от верния си спътник.

Ладията нямаше никакъв екипаж, нито каквото и да е двигателно устройство. Сребърният ѝ корпус блестеше на слънцето. В предната ѝ част имаше златна решетка, окачена на тънка абаносова пръчка. Множество съдове с наситено лазурен цвят, изсечени от лапис-лазули, съдържаха несъмнено питиета за пътниците, но ние изобщо не се докоснахме до тях, нито до чудните ахатови купи, украсени с емайлирани златни плочки.

На носа се извисяваше птица, чието тяло беше изработено от огромна барокова перла. Рубиновите ѝ очи бълваха хиляди пламъци, перата на опашката ѝ бяха обсипани с диаманти и изумруди.

Нямаше съмнение, че тук би могъл да бъде съблазнен и най-честният от рицарите да дръзне да замине там, където можеха да се открият подобни чудеса.

Въпреки това Юон дьо Бордо не беше особено доволен от моето решение. Наистина тъкмо се бяхме настанили в лодката и тя пое нагоре по реката, по посока на замъка на духовете.

– Бога ми, ваше величество – заяви рицарят, – в живота си съм имал много преमेждия, преди да срещна и се ожена за красивата Есклармонда, дъщеря на емира Годис. В смъртно единоборство аз победих гиганта, наречен Горделивеца. По-късно се сражавах с неговия брат Аграпар, като го принудих всяка година да плаща на Годис богата дан. С помощта на Оберон, който ме беше запознал с вампира Малаброн, аз се спасих от корабкрушение, след което завладях град Офалерн. Нашият император ми беше поставил също трудната задача да изтръгна зъбите и брадата на Годис, за да го направя за посмешище. Но без Оберон никога нямаше да се справя. Тогава джуджето-магьосник ми подари три мирни години в моя град Бордо, в приятната компания на красивата Есклармонда. Подир това трябваше да ме научи на някои вълшебства. Разбирам, че срещайки ни, той е пожелал отново да ме изпита дали ще успее да оценя стойността на твоята магическа сила. Дано се окаже непреодолима, в противен случай сме загубени.

– Господарю – отговорих аз, – не съм знаел, че джуджето-магьосник е искало да направи от теб свой ученик. Сигурно е пожелало да ти докаже, че магията винаги е свързана с храбростта. Без съмнение моята вълшебна сила е голяма, затова пък много неща от този свят са ми неизвестни. Би ли могъл да ми дадеш някакви сведения за двореца, към който плаваме?

– Не знам нищо повече от това, което ти казах. Там живее един гигант. Той също е изкусен магьосник. Всеки, който иска да премине по

моста, трябва да влезе през вратата на укрепения замък. В такъв случай той е длъжен да излезе победител след ред изпитания, а ако не успее – гигантът ще го убие и призракът на неговата жертва ще продължи да му служи...

„По-скоро любопитно, помислих си аз въпреки всичко. Трудна работа ми се струва възкресяването на мъртъвци. Този магьосник без съмнение хипнотизира жертвите си, за да ги превърне в свои роби за ужас на населението от този край. Сигурно ги предрешва като призраци. Няма значение, всичко това е твърде любопитно и все пак след пристигането си на тази проклетата планета не съм напреднал никак! Какво ли означаваха всички тези мистерии?“

Нашата ладия продължаваше да пори леко вълните, докато от зеления листак се разнасяха из простора птичи песни.

След кратка проверка моите уреди ми разкриха тайната на това придвижване. Под краката ни беше скрит малък атомен реактор, а що се отнася до командите, те достигаха посредством златната решетка, която не беше нищо друго освен една обикновена антена! Това ме успокои – лесно щеше да ми бъде да създам интерференция с излъчваните вълни и да достигна другия бряг, но не го направих, за да узная истината за този прословут гигант – господар на замъка. Дали не ставаше дума за някакъв мутант, андроид или обикновен робот? И в трите случая анкетата и бъдещия ми доклад щяха да изразят предположението, че господарите на тази планета притежават твърде напреднала техника, докато техните подвластни изобщо не познават способностите им и вземат всички тези чудеса за вълшебства!

Междувременно корабчето ни бе доплавало до края на гората. Сега по двата бряга, додето поглед стига, се ширеше зелена моравя. Обработваемата земя беше малко, а оттук произтичаше и незначителната гъстота на населението.

Тъй като нямаше какво да правим, ние похапнахме. Аз поемах концентратите в устата си с помощта на устен клапан, а Юон предъвкваше оскъдната храна, която измъкваше от торбите на седлото си.

След това, възползвайки се от спокойствието, се заех да разгледам отблизо украсата на ладията, която представляваше изключително деликатна ръчна изработка. Вътре нямаше скрит никакъв уред. Като добър ездач, Юон се грижеше за конете, които успяха да утолят жаждата си с речна вода, но изглеждаха много огладнели.

Лека-полека слънцето се спусна към хоризонта. Небето се обагри в най-красиви бледолилави тонове. Бях позадрямал, когато неочаквано

след един от завоите на реката, зад прикритие от величествени дървета се появи замъкът. Укрепен мост бе пряко свързан с него. Реката не можеше да се прекоси, без да се мине по моста. След това трябваше да се влезе в крепостта – високите зъбчати стени не оставяха никаква друга възможност. Впрочем нашата ладия се насочваше право към един кей, защитен с бойница. Оттам тръгваше път, водещ до моста. Високи зидове ограждаха пристана.

Не се виждаше жива душа.

Замъкът злокобно се открояваше на фона на аметистовия залез.

Лодката докосна с лек тласък каменния кей и спря.

– Така! Ето, че пристигнахме – казах аз с оптимистичен тон. – Скоро моите вълшебства ще им покажат кои сме.

– Дано те да победят злите сили на замъка, ваше величество, в противен случай ще се наложи да предадем богу дух.

С дебнеш поглед, изправени на седлата, ние изкачихме склона, който водеше към укрепения мост. Няколко нощни птици закръжиха около зъберите и сводестите процепи на зида. Не се виждаше никаква стража.

Мостът образуваше подчертано изразена арка, прикриваша входа на замъка. Над него се издигаше каменен свод, по който се стичаха капци влага.

Когато се изкачихме на върха, забелязахме подвижния мост. Зад него се виждаше скулптиран портал, който, трябва да призная, имаше твърде ужасяващ вид.

Гротескните, отвратителни глави над него изглеждаха живи и непрестанно се въртяха като някакъв адски калейдоскоп. Безформеният нос на една се сливаше с изпъкналите очи на друга. Всичко това фосфоресцираше в зеленикаво, с изключение на очите, които горяха като жарава.

Пред тази фантастична картина висеше рог, окачен на две вериги от нажежен метал. Другарят ми не проронваше дума, но доколкото можех да видя в здрача, бе смъртно блед. Мене това изобщо не ме плашеше. В тази фантазмагория открих само един обикновен видео-екран, негоден да ни причини и най-малкото зло.

Свивайки рамене, аз изсвирих с рога, тъй като, изглежда, и това беше част от церемонията на нашето посрещане.

Ехото протяжно отекна и замря. Вратата не се отвори, но звън от желязо ни накара да извърнем глави – зад нас се бе появила многочислена войска рицари и бе преградила пътя ни за отстъпление.

Очи като рубини блестяха зад спуснатите шлемове и измършавели ръце стискаха копия и саби. Доспехите на враговете и на конете им бяха

катраненочерни.

На няколко стъпки пред войската бе застанал рицар, който, изглежда, я предвождаше. Той направи с коня си няколко крачки напред и извика с гробовен глас:

– Проклети да сте вие, които дръзнахте да преминете моста на замъка на смъртта! Надявам се скоро да се присъедините към нас в царството на сенките. Въпреки всичко гигантът – моят господар – ви оставя една съвсем малка възможност да спасите душите си. Очакват ви много изпитания и ако успеете да излезете победители в тях, той ще ви приеме тази нощ в своя дом. Но помнете, че никой никога не е излязъл жив отвъд тази крепостна стена. Разбира се, ако се страхувате да опитате късмета си, можете да се сражавате с нас, двама срещу двадесет.

Без никакво колебание бих помел тази паплач само с един сноп лазерни лъчи, но тогава никога нямаше да узная какво става вътре в замъка.

Препуснах мълчаливо и насочих коня си към вратата, която все още беше затворена. Тя се отвори, когато се приближихме на няколко метра. Зад нея се откри дълъг, пестеливо осветен коридор от няколко окачени по стените факли. Вероятно продължаваше доста навътре. Бронзова статуя, поставена по средата му, препречваше пътя ни. Това сигурно беше първото изпитание, което ми беше отредено.

Приближавайки се, различих по-добре формата на този робот. Беше стрелец, който бавно се придвижваше, опънал лък с остра стрела, насочена право в гърдите ми. Отклоних коня, но острието остана обърнато към мен. Завои и резки извъртания изобщо не влияеха на тази машина, снабдена със свършен уред за прицел.

Всичко беше много интересно, но трябваше да действам бързо, защото тетивата се бе изопнала твърде заплашително. Само след секунди насочената от сигурна ръка стрела щеше да полети към мен. Защитният ми екран вероятно би бил достатъчен, за да ме запази, но нещата не стояха така с моя другар. Колчанът на стрелеца бе пълен с вдъхващ уважение набор от стрели, което доказваше, че тази малка игра можеше да продължава твърде дълго.

Скрит зад своя щит, Юон изглеждаше примирен със съдбата си.

Поливалентният ми глушител бе достатъчно ефикасен, за да разстрои тази апаратура с електронно управление, когато стрелецът отпусна тетивата. Стрелата му свирна край ухото ми, преминавайки на значително разстояние, и се заби в гърдите на един от призрачните рицари.

Минах край повредения робот, без да ме е грижа, следван от моя

верен Юон. Стрелите продължаваха да летят с пълна скорост, покосявайки гвардейците, които не предприемаха нищо да се запазят от тях.

С известна изненада забелязах, че веднъж поразени, те се превръщаха чисто и просто в пушек... Нямаше нужда дори от гробница. Тогава вратата се затвори и прекрати подвизите на нашия герой, който продължи стрелбата, докато изчерпа мунициите си.

– Какво ще кажеш за това, ваше величество? – запитах аз Юон.

– Божичко, никога през живота си не съм брал толкова страх! Сила на този железен мъж е невероятна. Погледни само как наполовина е пробита тази дъбова врата. Ако ни беше улучил, ни щит, ни доспехи можеше да ни спасят.

Продължихме да вървим по коридора, чийто изход не се виждаше и ето, че се появи и второто изпитание. Този път се касаеше за друг вид автомати, въоръжени с пики, чиито остриета цепеха въздуха със скорост, недоловима с просто око. „На тези хора съвсем им липсва въображение“, промърморих аз. „При това те би трябвало да знаят, че притежавам твърде ефикасна система за дезориентиране. Вероятно не са имали време да разноеобразят мизерния си мизансцен!“

Този път другарят ми ме наблюдаваше с повече доверие и яздеше редом с мен, без да вдига щит, за да се брани. Точно там му беше грешката!

Въпреки всичките ми усилия, не успях да повредя тези проклетни работи. Независимо от това бях длъжен да преодоля тази стена, но и муха дори не би могла да го направи, без да бъде разсечена на две.

Трябваше да намеря друг начин за отбиване на удара. След кратко размишление достигнах до решението на задачата. Извадих от чантата си две атомни гранати и ги търкулих до развихрилата се машинария, през това време двамата с Юон се прикривахме с щитовете.

Взривната вълна бе твърде мощна и експлозията продължително отекваше из коридора, като постави ушите ни на тежко изпитание. Когато прахът се разнесе, разтопените копиеносци представляваха пушеща метална купчина. На практика тези гранати не отделяха радиоактивен прах и затова нищо не ни пречеше да продължим напред.

– По дяволите! – кратко отбеляза Юон. – Въобще не ми беше казал, че по собствено желание можеш да предизвикваш гръмотевица. Сега съм сигурен, че ще излезем от този замък... Вълшебството ти е равно по сила на това на джуджето Оберон!

Храбрият рицар вече твърдо вярваше, че аз също съм могъщ магьосник, и нямаше никакъв смисъл да го разубеждавам. Затова трябваше

да му оставя неговите илюзии.

Независимо от всичко моят смут нарастваше. Всички тези машини свидетелствуваха за съществуването на забележителна научна култура на тази планета. Във вертепа на Оберон ли се произвеждаха тези апарати? Или тукашният господар ги фабрикуваше? Но за да узная това, трябваше да достигна до самия него и да преодоля всички премеждия, предназначени за неговите гости.

Последният тест върхлетя няколко метра след завоя на коридора.

Две огромни глави, забити на пики и поставени близо едно до друга, правеха страшни гримаси. От зениците им излитаха дълги огнени стрели и се разбиваха върху две нажежени метални плочи, изработени от особено устойчиво вещество, тъй като тези светкавици бяха всъщност два лазерни лъча!

Очите се движеха непрестанно и създаваха непроницаем огнен екран.

Това не представляваше никаква трудност за мен.

Бързият спектрален анализ на лъчите доказа, че се произвеждаха от кристали. Мощно ултразвуково излъчване разруши структурата им и на часа спря тяхното действие. Доставих си злото удоволствие да посека със сабята си една от отвратителните глави, при което излезе наяве устройството, скрито вътре – малък електронен апарат, твърде умело построен и напълно безвреден отсега нататък.

За моя чест аз бях преодолял поставените ми изпитания. Оставаше да узная дали всичко това си струваше труда, защото в края на краищата гигантът, изглежда, беше само една марионетка без никаква реална сила.

Втората врата, изправила се пред нас, щеше без съмнение да ни позволи да се срещнем с него.

Глава IV

Този път придворният декоратор бе проявил малко повече въображение. Вратата беше украсена с превъзходна глава на медуза, чиито пипала се виеха във всички посоки. Това ми се стори в известна степен детска работа, защото за да се измъкна от призрачните рицари, от стрелеца, от косачите и от марионетките, бълващи огън, означаваше, че притежавам значителни сили. Такива дреболии не можеха да ме развълнуват. Сноп лазерни лъчи постави край на тази малка хватка и отведнъж премахнах препятствието.

След тази в известен смисъл мелодраматична серия, аз бях подготвен за всичко, но не и за видението, което изникна пред смаяния ми поглед.

Пред мен се появи прекрасна млада жена с много дълги руси коси.

Единствено златните вълни на нейната коса покриваха тялото ѝ. Верижка спъваше нежните ѝ нозе.

– Боже! – изръмжа Юон, с което ме накара да подскоча. – Ако не бях съпруг на красивата Есклармонда, която надминава всички останали жени по красота, щях да се закълна, че това е най-лъчезарното от всички създания!

Внимавах да не противореча на другаря си, защото никога не бях виждал толкова добре сложено момиче. Сирените притежават високо реноме в Конфедерацията. И все пак те нямаха чара и изтънчеността на това грациозно видение. Стигнах дотам да желая това да не бъде само призрак.

– Господ да ви пази, девойко – рекох аз. – Съвсем не съм очаквал подобна среща в този край. Бих ли могъл да ви запитам коя сте?

Тогава нежното създание повдигна към мен светлите си очи и видях, че те бяха замъглени от сълзи и приличаха на два аквамарина.

– Ваше величество – заяви тя с напевен глас, – казвам се Николет. Баща ми беше убит от страшния великан, господар на този замък. Оттогава аз съм пленница. Единствено смъртта на това чудовище би могла да ми върне свободата. Вие току-що преодоляхте тежки изпитания и това ми даде малко надежда. Уви, никога няма да се доберете до този демон, чиято сила е равна на силата на петима мъже! Страхувам се, да не загинете заради мен и затова плача...

Все още не знаех дали не бях жертва на хипнотично видение и

мълком се помолих моя микромагнетоскоп, който регистрираше всичко, което виждах, да съхрани неувяхващ образа на прекрасната Николет. Честна дума, бях омаян като младеж! Насмалко не се хвърлих в нозете ѝ, заклевайки се във вечна любов...

Не знаех какво да кажа, но смелият Юон ме спаси от смущението ми като възкликна:

– Изтрийте сълзите си, мила госпожице! Окасен дьо Серн е могъщ чудотворец. Неговото вълшебство ни позволи да стигнем до тук. Що се касае до мен, аз твърде умело боравя с оръжия и не се страхувам от вашия прословут великан!

– Този благороден рицар има право. И дума не може да става да изоставим такава невиджана красота в ръцете на ужасното същество. Юон дьо Бордо и аз самият даваме клетва да ви освободим.

При тези думи не можех да не си помисля за наставленията на Тортобаг. Там, където се намирах, можех да очаквам всичко. Господарите на тази планета, изглежда, държаха да останат неизвестни. Сондите ни не бяха успели да изпълнят предназначението си. Всички хитрости щяха да са добре дошли за тях, само да ми попречат да изпълня мисията си.

Това хубаво момиче се появи, сякаш за да ме задържи. През всички времена жените са играли главна роля за съблазняването на героите, тръгнали да търсят приключения. И така аз трябваше да проявя бдителност и да не се оставям да бъда покорен от нея. Лесно беше да се каже, ала доста по-трудно да се осъществи, защото Николет беше много красива и будеше желаниа...

Във всеки случай сега беше невъзможно да отстъпя. Заклел се бях да се сражавам за нея и дума не можеше да става да наруша клетвата си.

Между другото, младата дама ме беше хванала за ръка и внимателно ме водеше из лабиринтите на замъка.

Заредиха се стълбища и коридори.

По пътя забелязах скъпи гоблени и ценни предмети, плод на грабежите на великана. Затова пък не видях нито един апарат, свидетелстващ за някаква напреднала техника. За осветяване се използваша насмолени факли, закрепени на стенни поставки. Грамадни цепеници горяха напразно в огромните камини, тъй като по дебелите зидове се стичаха струйки влага. Сигурно тук не беше приятно да се живее, особено през зимата!

Странно – не срещнахме никого. Слугите, ако имаше такива, сигурно си стояха на топло в кухните, доверявайки се на бдителността на стражите, поставени по крепостните стени.

Така достигнахме до централната кула. Висящ мост я отделяше от останалите постройки. Двама въоръжени мъже, толкова непривлекателни, колкото и тези, които бяхме срещнали, стояха на пост. Щом ги съзря, Юон извади сабята си, но глухарите останаха неподвижни, подпърнани на пиките си – присъствието на Николет вероятно ни служеше вместо пропуск.

Въпреки всичко не биваше да се доверяваме. Излизането сигурно щеше да бъде по-трудно от влизането и затова аз внимателно потърсих мястото на механизма, служещ за спущането на решетката и висящия мост.

Безкрайна виеща се стълба ни отведе до поредица кръгли стаи. В последната, на върха на кулата, ни очакваше тукашният господар.

Този великан сякаш беше излязъл направо от някакъв кошмар. Беше поне един път и половина по-висок от мен. Дългите му черни коси, сплетени на слепоочията, очевидно от много време не бяха виждали гребен, толкова бяха сплътсени. Носеше нещо като превръзка, скроена от животинска петниста кожа. Тялото му беше защитено с ризница от обли метални пластинки, гъсто зацепени една в друга. Тежка сабя висеше на пояса му. Гравирани наколенници покриваха пищялите му.

Имаше особено неприятен израз на лицето, откриващ дълги, пожълтели кучешки зъби.

В дясната си ръка държеше потир, изсечен от човешки череп, със столче от парче бедрена кост, обкована със златен диск.

Стаята беше мебелирана с ужасно лош вкус. Подът беше постлан с кожи вместо с килими. Масите бяха отрупани с множество скъпоценни предмети, а стените – покрити с колекции от разнообразни оръжия.

Във всичко това имаше нещо театрално и приличаше по-скоро на декор, отколкото на обикновена стая.

Питах се откъде, все пак, се беше взел този великан. На някои планети живееха раси от гиганти, но те образуваха многолюдни племена и в най-общи линии бяха елиминирали хората с нисък ръст. Тук нямаше нищо такова – това същество, изглежда, бе някаква аномалия, почти анахронизъм. За мутация ли се касаеше или за андроид?

Още една нова загадка за разрешаване...

Явно Великият съвет ме глезеше, изпращайки ме на разузнаване в тази планета! Тук не се налагаше да размишлявам. След като ни изгледа презрително, великанът захвърли чашата на земята и извади сабята си, след това изрева с гръмовен глас:

– Това са значи червеите, които дръзнаха да проникнат в

прокълнатия замък. Кой сте вие впрочем?

– Васал – отговори моят другар, – аз съм Юон дьо Бордо. Сигурно си чувал да се говори за моите подвизи и сигурно знаеш, че Оберон ми оказва чест с приятелското си отношение към мен.

– Да, чувал съм да се говори за теб, както и за това проклето джудже! Изглежда, то е подпомогнало с вълшебството си, за да проникнете през охраната на този замък. Малко хора са достигнали до мен. А твоят другар ням ли е? Нека каже името си, защото аз не се сражавам с непознати.

– Аз съм Окасен дьо Серн – чужденец в тази страна – заявих аз. – Лъжеш се, като си мислиш, че Оберон ни е помогнал. Единствено с моите чудодейства успяхме да преодолеем препятствията по пътя си.

– Вълшебник! Добре тогава! Това много ми се нрави, защото и аз също имам някакъв талант в тази област. Съвсем добросъвестно трябва да те предупредя, че моята вълшебна ризница не пропуска нито един удар, макар и нанесен със сила, десет пъти по-голяма от твоята.

„Все този дразнещ анахронизъм, помислих си аз. Жителите на тази планета, изглежда, доста са изостанали и притежават, вероятно без да подозират, изключително усъвършенствувани машини. Разбира се, те съвсем доверчиво обясняват всичко с магията! Сега обаче това същество е с енергиен екран. Но няма значение, имам достатъчно прибори в чантата си, за да го сразя.“

След това продължих гласно:

– Това съвсем не ме плаши! Твърде съм изкусен в тази област и твоята ризница изобщо няма да ти послужи. И така, ще се сражавам сам срещу теб. Но кажи ми първо името си.

– Казвам се Яростния – рече великанът, грабвайки един кръгъл щит, – и никога не ще можеш да се похвалиш, че си ме победил; помоли се на твоя бог, ако имаш такъв! Дързостта и лудостта ти те доведоха до тук, но не ще излезеш жив!

След тези думи той зае отбранителна поза и започна да върти в ръка тежкия си меч, за да ме сплаши. Пребледняла като платно, Nicolette ни наблюдаваше с ръце, събрани за молитва, за да ме запази.

А Юон с ръце на хълбоците очакваше в качеството си на познавач първото кръстосване на оръжията.

Съвсем не държах да атакувам с меча си този демон, чиято сила далече надминаваше моята, затова извадих лазерния си пистолет и стрелях.

Мощният заряд се стовари върху ризницата му, без да засегне

Яростния, сетне се прицелих в лицето му, но също безуспешно.

Тогава великанът избухна в глух смях и изръмжа присмехулно:

– О, ти, сине на вещица, твоите магии май не струват пред моите! Бих желал да узная как изпущаш тази вълшебна светлина. Жалко, че тайната ти ще потъне в мрака на твоя гроб.

Щом изрече тези думи, той се нахвърли върху мен, удрайки, както свари. Силата му беше такава, че сигурно би разякъл пантоф надве! Възползвах се от по-голямата си ловкост, за да отстъпя, като се стремях по-скоро да го избегна, отколкото да го поразя. Междувременно включих енергийния си екран. Тогава спрях да се отклонявам и застанах срещу него. Държейки с две ръце големия си меч, Яростния се приготви да разреже шлема ми. Удрайки с всички сили, той изрева, но за голямо негово нещастие аз излязох невредим от тази атака.

– Малко ме е грижа, че си толкова едър и силен! – присмях му се аз. – Гледай! И най-съвършеното острие не може да проникне в магическия кръг, който отвсякъде ме обгръща. Все още ли вярваш, че победата ти ще бъде толкова лесна?

Великанът изглеждаше леко объркан. Николет се обнадежди. Сега тя ме гледаше с усмивка.

Въпреки това бях в безизходица. Противникът ми не можеше да ме докосне, но и за мен също бе невъзможно да го достигна със сабята си.

Известно време се въртяхме, оглеждайки се един друг. Яростния се опита безуспешно да пробие защитата ми с върха на огромния си меч.

Размишлявайки, и аз от своя страна търсех някаква хитрост, за да го сразя. Това продължи няколко минути, докато ми хрумна една идея. Ризницата му не пропускаше материални предмети, но въпреки това не би трябвало да е непроницаема за вълните и в частност за гравитационните вълни.

Спокойно бръкнах в чантата си и насочих към Яростния поток от десет „G“.

Движенията му моментално станаха изключително бавни, сякаш беше зालян със смола. Оръжието му натежа толкова, че скоро той го изпусна върху плочите. Тогава аз увеличих мощността на излъчването до петдесет „G“.

Отведнъж великанът падна на колене задъхан, сякаш премазан от тежестта на собствената си ризница.

– Предател! – изръмжа той. – Ти спечели! Без магията си никога не би могъл да ме победиш. Остави ме жив и ще ти дам всичко, което пожелаеш.

При тези думи той се свлече на земята, като разтърси пода под себе си. Приличаше на охлюв, пълзящ по пода.

Сега, след като не представляваше повече никаква опасност, не можех да го упрекна в нищо и великодушно заявих:

– Е, добре! Съгласен съм! Първо ти ще освободиш красивата Николет, като ѝ върнеш онова, което си ѝ отнел...

– Кълна се повече никога да не ѝ преча!

– Думата ти сигурно не струва много, но страхът от едно заслужено наказание ще ти попречи да продължиш да грабиш. А сега ми кажи как бих могъл да отида в Монмюр – града на Облаците?

– Искаш да видиш това смешно джудже ли? Правя ти голяма услуга! Знай, че то е придобило силата си от феите, които са присъствували при раждането му, защото е син на Морган. Именно те са го дарили с всичките тези умения или поне така говорят. Една от тях била недоволна и го превърнала в джудже. Останалите пожелали да облекчат тъжната му участ и го дарили с необикновени способности, които несъмнено надминават твоите. А това означава, че от него няма да се отървеш толкова лесно, колкото от мен, и това ме радва предварително!

– Няма смисъл да се мъчиш да ме плашиш! Говори или ще те смажа като червей!

След тези думи, аз леко увеличих напрежението и това го принуди да придържа с ръка отвратителната си червендалеста мутра.

– Не! Спри... – изстена той. – Понеже толкова държиш, слушай как ще го достигнеш. Ще трябва да напуснеш този остров и да прекосиш морето. Океанът е населен със страхотни чудовища, които трудно ще победиш. Самият аз съм безсилен срещу тяхната ярост. Ето защо ти ще трябва да спечелиш благоволенieto на един морски дявол, получовек-полуриба, който умее да ги усмирява. Предложи ли ти, смело го яхвай и той ще те отведе здрав и читав на другия бряг. Там ще те чакат нови изпитания, но повече не бих могъл да ти разказвам, защото никога не съм ходил.

„Ето сега и един мутант, рекох си аз наум. Определено, тази планета не спира да ме изненадва...“

После, тъй като великанът изглеждаше искрен, аз намалих напрежението и му заповядах да свали вълшебната си ризница. Така щеше изцяло да зависи от моето благоволение. Впрочем приятелят ми Юон стоеше на стража и както сам казваше, разбираше от великани. Бях успял да си изясня поне едно нещо – бях установил, че великанът не е нито робот, нито мутант. Биологичните ми сонди бяха установили

хромозомната му самоличност, касаеше се чисто и просто за синтетичен андроид, съставен изцяло от гоподарите на тази планета! Това беше ново доказателство за тяхната забележителна технология и ме караше още по-нетърпеливо да очаквам запознанството си с тях.

Докато другарят ми, със сабя в ръка, придружаваше победения до вратата на кулата, аз внимателно проучих ризницата му. Както очаквах, в нея бе монтирано електронно устройство, образуващо защитно поле.

Като приключих с това, аз се посветих на красивата пленница, желейки да установя по-близко познанство.

Благородната девица беше излязла от стаята, следвайки Юон и великана. След малко я видях да се връща. Но сега бе облечена с пищни одежди, дълга кадифена рокля, върху която косите ѝ се спущаха на златни вълни.

Намирах я още по-привлекателна, ако това изобщо беше възможно. Толкова хубост и грация едновременно създаваха рядко съвършенство. Това ме накара дълбоко да въздъхна. Не можех да я ухаждам и още по-малко да я отведа със себе си, ако един ден се върнех в Калапол.

Не бях виждал още Николет толкова весела.

Радост озаряваше лицето ѝ, защото най-после бе освободена от демона, в чийто плен бе живяла. Тя ми се усмихна лъчезарно, хвана ме за ръка и ме поведе към долния етаж, където ни чакаше богато наредена трапеза.

Скоро и Юон се присъедини към нас и докато слугите пренасяха богатото по царски угощение, ние весело се разприказвахме.

– Никога не съм ял толкова много, господарю, дори и в моя град Бордо! С теб и най-лошите прекеждия завършват винаги като в приказка! Яростният, който опустошаваше този край, замина далече със своите демони. Тази благородна девица вече спокойно ще управлява замъка. Липсва ѝ само съпруг... И вярвайте ми, познавам доста благородници, които ще бъдат очаровани от подобна неочаквана награда.

– Прав си – въздъхнах аз. – Никога, дори и в моята далечна страна, не съм бил така добре угощаван, в толкова приятна компания.

– Тогава защо се колебаеш? – извика Юон, разгорещен от виното. – Един странстващ рицар като теб все някога ще трябва да се установи някъде. Никъде не ще намериш по-гостоприемна девица, без да говори за дивната ѝ красота.

Обляна в руменина, Николет сякаш пиеше тези слова. Изведнъж се улових, че мечтая. Вместо да скитам от планета на планета, аз щях да намеря тук щастлив и мирен живот...

Много скоро обаче си спомних за моята мисия. Трябваше да я изведа до щастлив край. Може би след това бих могъл да се установя тук и да се ожена за нежната Николет... Затова и отговорът ми беше уклончив:

– Вярно е, че твърде ме блазни да остана до края на живота си в този замък – уверих го аз. – Но аз съм предан до гроб на моя крал, който ми заповяда да се свържа с господарите на тези земи, за да узная какви са техните намерения и по възможност да подпиша с тях съюзнически договор. За голямо мое съжаление, не бих могъл да изменя на честта си. По-късно, може би, когато ще съм изпълнил дълга си, аз ще дойда и ще запитам нашата прекрасна домакиня, дали приема моите почести. Засега нямам право на това...

Тези думи сякаш натъжиха красивото дете. Сълзи замъглиха нежния ѝ поглед и тя промълви:

– Ваше величество, вие ми поднесохте най-ценния дар: свободата. И аз ще ви бъда навеки предана. Далеч съм от мисълта да ви карам да забравите вашия дълг. Но все пак знайте, че ще ви чакам до последния си дъх.

При тези думи тя бързо излезе от стаята, като триеше тайно сълзите си.

– По дяволите, друже, сърцето ти сигурно е твърдо като камък, за да се откажеш от такова владение! – викна Юон дьо Бордо. – Разбира се, възхищавам се и на честността ти. Един рицар никога не бива да пресътпява клетвата и своята мисия стои на първо място, пред любовта на тази красива госпожица. Дано не съжالياш за това! Що се отнася до мен, това изобщо не променя нещата. Ще бъда с теб, докато имаш нужда от моята помощ.

Беше станало късно и ние напуснахме залата, където бяхме пирували, като последвахме слугите с факли, които ни отведоха до стаите ни.

Юон ми пожела лека нощ и аз отворих вратата на стаята, определена за мен.

В камината гореше силен огън, но вътре не се виждаше много добре, стаята тънеше в полумрак. Не я разгледах подробно, защото след всичките прекеждия умирах за сън. Тъжен, аз се готвех да си лягам и се питах, какво ли ме очаква на другия ден, когато някой почука на една тайна врата, която не бях забелязал. Включих предпазливо енергийния си екран и отворих. Каква изненада! Красивата Николет стоеше пред мен в съвсем леки нощни одежди... Бе толкова ослепително свежа, млада и красива, че дъхът ми направо спря. Направих ѝ знак да влезе, после

я попитах какво я води при мен.

Отговорът й напълно ме обърка.

– Ваше величество – каза девойката, изчервявайки се, – според обичая в моя край, аз трябва да отговоря на желанието на рицаря, който ме е освободил... Дори и ако моят смел повелител не желае да се ожени за мен.

– Това е твърде странен обичай – отговорих изненадано аз. – Знайте, че вие с нищо не сте ми задължена! А законите, които са в сила в страната, от която идвам аз, по нищо не приличат на вашите, поне в това отношение. Бих се ненавиждал, ако трябва да злоупотребя с вас по този начин!

– Означава ли това, че изобщо не ви харесвам!

– Далече съм от тази мисъл! – поривисто отвърнах аз. – Никога през целия си живот не съм срещал толкова съвършена девойка и моето най-съкровено желание е да остана завинаги с вас. Уви! Моята мисия ми забранява да позная това щастие.

– Напълно ви разбирам и въпреки мъката, която изпитвам, съвсем не бих желала един толкова храбър рицар да наруши клетвата си. И все пак обетите, които сте дали, не ви пречат да прекарате тази нощ заедно с мен...

Думите й ме разкъсваха. Бих дал всичко на света, за да прекарам няколко щастливи часа в нейните обятия, но трябваше непрекъснато да мисля за задълженията си на офицер от въздухоплаването, а знаех добре, че веднъж отстъпил пред изкушението, щеше да ми бъде трудно да изоставя Николет!

Обичах я с цялото си сърце, но ми беше забранено да позная с нея желаните щастливи мигове. Неочаквано реших:

– Добре, така да бъде! – казах аз. – След като обичаят е такъв, аз ще постъпя така. Знайте все пак, че не правя това, за да се възползвам от няколкото мизерни часа щастие. В името на всичко най-свято, което притежавам, аз се заклевам да се завърна веднага щом е възможно и да завърша дните си с вас!

Изведнъж Николет се преобрази. Тя се усмихна лъзечарно и се приближи към мен. Взех я в обятията си и страстно я целунах, почти забравил за какво бях дошъл на тази проклета планета.

Но не й бях казал цялата истина. Бе долно да я мамя по този начин, а не желаех да рискувам и да изоставя всичко заради нея. Без съмнение щях да се върна тук по-късно, но само при положение, че изпълнех мисията си. Докато я притисках в обятията си и целувах сатенената кожа

на врата ѝ, аз неусетно включих хипносугестора.

Малко подир това прекрасното дете, излегнало се в ложето ми, се усмихваше, шепнейки моето име.

Не бях в състояние да понасям повече тази гледка, затова се втурнах към скъпоценната си чанта, за да взема хапче за сън. Докато Николет продължаваше да бленува в измамното ми присъствие, аз се излегнах върху някаква животинска кожа и потънах в дълбок сън.

Никакъв призрак не смути нашия покой.

На другия ден Николет мълчаливо протегна ръце към мен, усмихвайки се, целуна ме и прошепна в ухото ми:

– Моя нежна любов, аз съм безкрайно щастлива. Навеки ще помня тази прекрасна нощ. От днес нататък аз ще живея единствено в очакване да се завърнеш.

Не отговорих нищо, само отвърнах на нейната целувка. След това отидохме при Юон. Той ме погледна съучастнически и ме запита дали не съм твърде изморен, за да продължим ездата.

Налагаше се да тръгвам, въпреки голямото ми желание да остана в компанията на моята нежна любима. Но обях, че се чувствавам напълно във форма.

И така, след една особено богата закуска, яхнахме конете си и пришпорвайки ги, прекосихме подвижния мост.

Дълго виждах Николет как ми маха за сбогом от високата кула. Знаех, че по прекрасното ѝ лице се стичат сълзи. Не се съмнявах също, че може би никога вече нямаше да я видя, и не съжалявах, че употребих хитрост, за да ѝ създам илюзията за една щастлива нощ...

Между всичките прекеждия, срещнати досега на тази странна планета, последното беше единственото, при което едва не се провалих.

Не ставаше дума за някаква клопка, поставена от владетелите на тази измамна звезда, в случая бях загубил прекрасни часове.

Юон се отнесе с уважение към моето мълчание. Той разбираше тъгата ми и ме остави с мислите ми.

Въпреки това, след известно време, виждайки, че съм все така мрачен, той проговори:

– Какво смяташ да правиш, приятелю? Все още ли искаш да отидеш в Монмюр и да се срещнеш с Оберон?

– Разбира се! – възкликнах аз. – Единствено заради това съм тук. Вярваш ли, че щях да изоставя Николет, ако няхах сериозни причини?

– Е добре, в такъв случай ще прекосим морето, а това вече е едно трудно начинание, защото там има страхотни чудовища, които нападат

в всички моряци. Надявам се, че морският дявол ще се яви на срещата, в противен случай ще ни се наложи още веднъж да се доверим на силата на твоите вълшебства.

Тези думи ме върнаха към действителността. Всъщност моите анти „G“ бяха в състояние да ми помогнат да премина през това препятствие. Но тогава трябваше да изоставим конете, които се оказаха съвсем подходящи, за да се придвижваме из тази изостанала страна.

Историята за тритона, която ми разказа великанът, ми се струваше малко вероятна, но на тази планета всичко можеше да се случи.

– Кажи ми, ти срещал ли си такива морски дяволи? – подхванах аз.

– Разбира се – увери ме Юон. – Навремето бях прибягнал до услугите на един от тях, наречен Малаброн. Оберон ми го беше изпратил и той ме отведе на сигурно място.

– В такъв случай би трябвало в подводни градове под вълните да живее цял народ.

– Възможно е, защото те знаят да управляват морските създания и без съмнение ги използват, както ние кучетата и конете. Вероятно живеят в тези пещери. Говори се дори, че там имало несметни богатства. Но тези дяволи, изглежда, не са много на брой, защото се срещат в изключителни случаи.

– Винаги ли ги е имало, или отскоро са се появили?

Другарят ми направи неопределен жест.

– Нямам представа... Струва ми се, че нашият създател ни е зачел всички едновременно, но не бих могъл да го потвърдя.

– А знаеш ли как изглеждат чудовищата, за които говориш?

– Благодаря на небето, че никога не съм имал работа с тях! Говори се, че приличали на големи змии и че с огромната си уста могли да погълнат цял кораб. Нищо повече не знам за тях.

Отново се замислих. Струваше ми се нормално да се произвеждат андроиди като Яростния, дори и мутанти – поучовещи-полуриби като тези прехвалени дяволи. Въпреки всичко тези морски змии ме озадачаваха с размерите си. Трудно можех да си представя подводна биологична лаборатория, където се развъждат такива същества. Какъв беше смисълът на всичко това? Без съмнение, рационалното експлоатиране на една планета изисква щото и океаните да бъдат използвани. Оттук и този народ от тритони, но аз бях успял да установя, че владетелите на тези континенти и океани твърде малко се интересуваха от екологичните и индустриални проблеми.

Нищо от видяното досега не говореше за някакво разумно устроено

общество.

Срещаха се императори, рицари и благородни девици, великани, магьосници и всичко преминаваше като в сън, без никаква връзка с етиката на Конфедерацията.

Всъщност това, което виждах, сигурно беше чиста фантазия.

Моите апарати обаче ми изглеждаха точни, не бях под хипноза и затова всичко, което виждах, беше реално, макар и ирационално...

Налагаше се да приемам събитията такива, каквито са, без да се стремя да ги разбирам.

Накрая, след тричасова езда, ние достигнахме нашата цел. Пред нас, додето поглед стига, се простираше океанът, пуст, без никакви плавателни съдове, нито мутанти от какъвто и да е вид.

Пътят ни отведе до просторен плаж със ситен пясък, където вълните се плискаха и тихо отшумяваха.

Оставаше ни да чакаме благоволенieto на морския народ.

Глава V

Изтегнат на плажа, аз с тъга си мислех за прекрасната Николет. Дали наистина съществуваше?

Не бях сигурен. Всичките ни приключения сякаш бяха сън. Въпреки всичко нежният ѝ образ се появяваше пред мен с необикновена яснота. Никога нямаше да я забравя...

Юон се разхождаше с широки крачки, вдишвайки морския въздух. Конете ни пасяха хилавата трева на дюните.

Започнах да се отегчавам от чакането, когато забелязах на хоризонта една малка точица, която бързо нарастваше.

С бинокъла си успях да различа някаква лодка, подобна на онази, която ни беше отвела в замъка на гиганта. На борда ѝ не се виждаше никой. Златната решетка, разположена в предната ѝ част, беше достатъчна, за да я управлява.

По-късно различих някаква глава, която се показваше от време на време над вълните – без съмнение ставаше дума за прословутия морски дявол... Плуваше като делфин, задържайки дълго време главата си под водата, след което показваше лицето си, оглеждаше се наоколо и отново се гмуркаше. Образът му беше напълно човешки и черна брада опасваше лицето му, а дългите му коси плуваха като водорасли.

Юон също го беше забелязал.

Отидохме на брега, държейки конете си за юздите. Малко след това лодката спря пред нозете ни.

Морският дявол поигра още малко във водата, но не успях да различа дали имаше крака или плавници. Във всеки случай между пръстите на ръцете му имаше ципа, която го улесняваше при плуването.

Той ни поразглежда минута-две, а после каза с остър глас:

– Значи ти си Окасен дьо Серн, а ето и Юон, когото вече познавам... За да съм напълно искрен, знай, че към теб и подобните ти не изпитвам никаква симпатия. Морският народ не обича никак съществата от равнините и горите. Заповядано ми беше да дойда и да те взема, за да прекосиш пролива, и аз се подчиних. Не чакай нищо повече от мене, Халиброн.

– Благодарим ти за тази услуга – отвърнах аз. – Мога ли да знам защо не обичаш хората от сушата?

– Всички те са мръсни и зловонни, жестоки и лъжливи и ако не

беше заповедта на Даю, с удоволствие бих те изоставил на морските чудовища, които убиват само когато са гладни. Ала стига съм говорил. Натовари конете в тази лодка, а вие двамата се покачете на гърба ми и на гърба на моята другарка.

При тези думи видях как изплува една прекрасна русалка с пищни златни коси, която мълчаливо се приближи до брега.

Аз лично съвсем няхах желание да използвам това любопитно транспортно средство, но Юон, давайки пример, качи конете на лодката и яхна през кръста морския дявол.

Оставаше ми да го последвам, което и сторих.

Първо установих, че за корпус на лодката, носеща нашите коне, бе използвана огромна мидена черупка. Реакторът, който я задвижваше, бе поставен отдолу и беше невъзможно да го разгледам.

– Странно – обърнах внимание на Юон, – тези хора явно нямат достатъчно развита техника, за да произведат мотора, който движи лодката. Откъде ли са го взели?

– О! Морските хора са богати. Перлите и коралите, които изваждат от морето, им служат за размяна и сигурно търгуват с жителите на Ис...

Тъкмо се канех да поразпитам за този град, когато моята кобила светкавично потегли.

Никога не ми беше минавало през ума, че тези морски същества могат да притежават такава сила. Движението им беше бързо и равномерно, а подире им оставаше бразда. Трябваше да обгърна врата на моя „кон“, за да не падна.

Лодката ни следваше, водена от тайнствените заповеди, предавани по нейната антена.

При това положение и дума не можеше да става да завържа разговор с моята красива русалка. Водните пръски шибаха лицето ми, а брегът зад нас приличаше вече на тънка сива ивица. Къде ли отиваха нимфата и дяволът? Не знаех...

Във всеки случай това изобщо нямаше значение – аз трябваше да играя ролята си. Явно господарите на тази планета бяха решили да ме накарат да направя една дълга морска разходка, преди да ми окажат честта да ги срещна. Без съмнение те желяеха да ме подложат на изпитание.

Но всичко това съвсем не ми се нравеше, защото Халиброн беше подчертал, че не цени никак хората от сушата. Нямаше ли и той да ни изиграе на свой ред някой номер?

Погледнах към Юон, изглеждаше съвсем спокоен. В крайна сметка

предишният му преход на гърба на Малаброн – друг морски дявол, бе преминал много добре. От време на време той дружески ми махваше, а аз му отговарях. Така ние преплувахме десетина мили. Земята вече не се виждаше.

Неочаквано, без ни най-малко предупреждение, нашите коне се гмурнаха във водата. Те не се затрудняваха, тъй като използваша кислорода от водата, нито пък аз, защото моят прозрачен скафандър имаше автономна дихателна система. Но с Юон положението не беше същото. Повлечен от тежката си ризница, той се понесе като олово към дъното!

Няколко секунди го деляха от сигурната смърт. За щастие, прозрачната вода ми позволи да го забележа как лежи на дъното. Като някакъв голям рак, той с тронави движения се опитваше да се освободи от доспехите си.

Бързо се гмурнах и го достигнах. Извадих от чантата с инструментите една пластмасова надуваема сфера и я затворих около него. Сгъстеният газ от една бутилка изтласка водата от неговото убежище и след няколко минути той отново пое дъх и ми даде знак, че всичко е наред.

Явно беше, че морските хора ни мразеха – те определено се опитваха да ни удавят!

Огледах се наоколо, но не ги забелязах, и с ужас открих изумителния пейзаж, който ни заобикаляше. Между високите водорасли се подаваха кошмарни същества. Дълги ръце, целите в смукала, с вълнообразни движения се насочваха към нас, огромни вретеновидни риби с усти, вържени с остри зъби, ни гледаха втрещено с огнените си очи. Имаше също и гигантски морски анемонии, чиито отровни пипала дебнеха случайни жертви.

По-нататък върху склона на едно малко възвишение се издигаше градът на морските хора. Там се простираха площици с градини от разноцветни водорасли, масиви от звездисти корали и прилични на храмове постройки.

Огромни сунгери растяха покрай скалите, където се различаваха входовете на много пещери.

На дълбочина тридесет метра светлината огряваше достатъчно всичко това и отражението на водната повърхност образуваше трептящи отблясъци.

Ала съзрцанието ми не продължи дълго, защото градските стражи ни бяха забелязали и с пълна скорост се носеха към нас. Бяха десетки и продължаваха да излизат от грамадни бодливи черупки, които им служеха за заслон.

В по-голямата си част представляваха огромни влечуги с усти, пълни с безброй остри зъби. Юон ги беше забелязал и ми правеше отчаяни знаци, като размахваше напразно жалкия си меч.

Приближих се до него и извадих ултразвуковото си оръжие, най-ефикасното за такъв вид борба, след което се заех да помета противниковия авангард.

Ефектът беше твърде зрелищен – всички докоснати нападатели буквално експлодираха, а разкъсаната им плът се разпръсваше наоколо в ален облак.

Въпреки това нападението ни най-малко не бе престанало.

Към мен и Юон непрестанно прииждаха нови чудовища. Сега имаше огромни акули и октоподи, които се движеха към нас, изтласквайки вода зад себе си. Докоснех ли ги, облак мътна мастилена течност ни обгръщаше и не след дълго щях да ослепея, тъй като течението я носеше към мен.

Положението ставаше тревожно.

Там, където се намирахме, рискувахме да ни затрупат, а и не виждах достатъчно добре, за да стрелям точно. Налагаше се да отстъпим. Грабнах пластмасовата сфера с моя приятел в една ръка, а с другата включих реактора си и защитното поле.

Така успях да се приближа до огромна, за щастие празна черупка от мекотело. Там тилът ми беше защитен. Наврях Юон в дъното и застанах отпред. Благодарение на защитното поле успях да си поотдъхна. Можех да видя как разочарованите ми противници се блъснаха в него, но ние изобщо не се бяхме спасили, съвсем не, тъй като кислородните ми запаси за моя другар щяха да стигнат само за десетина часа. Следователно трябваше да открия начин за бягство, без да станем жертва на развилните се чудовища.

За щастие морските хора не се появяваха. Те вероятно бяха сигурни, че техните кръвожадни животни ще разкъсат отвратителните хора от сушата. Ала ние съвсем нямахме намерение да им се даваме.

Моята черупка изглеждаше невероятно здрава и аз реших да я превърна в мезоскаф. Два снопа анти „G“ спуснати от двете страни, щяха да ми позволят да изляза на повърхността съвсем спокойно. И така аз се заех с тази работа, след което включих уредите си. Нищо не излезе.

Разтревожен, увеличих мощността на излъчването. Нямахме особен ефект, без да се брои лекото поклащане. Нещо ме придържаше към дъното. Какво? Рисувах и предпазливо подадох глава навън. Адско видение – огромен калмар беше усукал две от пипалата си около долната

част на нашето убежище, докато останалите бяха здраво вкопчени в някаква скала!

Сноп ултразвук го принуди да изпусне плячката си. Уви! Някакво друго животно от същата пасмина зае веднага мястото му. Известно време продължих безуспешно играта, но упоритостта на чудовищата беше невероятна. Отново попаднахме всред мастилен облак, но това не можеше да продължава повече така!

Рискувайки всичко, аз запратах една атомна граната по тези демони и включих моите анти „G“.

Черупката ни отскочи с такава сила, че насмалко не паднахме с главите надолу. Вярно, че корабчето ми съвсем не беше официално регистрирано от нашите навигационни служби... Въпреки това успях да го овладея и се насочихме право към повърхността.

Прекрасният град изчезваше зад нас. Чудовищата не даваха вид, че ни преследват – изглежда, урокът беше им послужил.

Морските дяволи също не се появиха повече. Сякаш омразата към хората от сушата беше задоволена от страха, който ни причиниха. Впрочем, трябва да призная, че доста се бях поизпотил.

След току-що проведенения сеанс спокойствието, царящо на повърхността, ни се видя изненадващо.

Ако не бяха остатъците, плувачи над вълните, можехме да си мислим, че всичко това е било един ужасен кошмар.

Юон се освободи криво-ляво от своя пластмасов чувал, поотърси се, опитвайки се да изцеди водата, стичаща се от панталоните му, и възкликна:

– Окасен, ти наистина владееш невероятни магически умения! Никога не бих повярвал, че бих могъл да попадна под водата във въздушен мехур. Тези морски дяволи са безбожни грубияни, престъпили клетвата си, и ти би трябвало да им дадеш добър урок. Няколко огнени гюлета щяха да разрушат домовете им.

– Ха! – казах аз непринудено. – Това са жалки магьосници, затова не благоволих да ги наказвам за тяхната наглост. Тъй като те ни изоставиха, ние ще завършим пътешествието си по въздуха.

– Господи! – извика другарят ми. – Досега съм мислил, че само Оберон може да лети в своя град на облаците. Ти действително не преставах да ме изненадваш!

Слабата мощност на моите анти „G“ не ми позволяваше да набера височина. Затова продължихме прехода си ниско над водата, почти като кораб на въздушна възглавница.

Спътникът ми изглеждаше очарован от този експеримент. Успокоен, той си тананикаше някаква любовна балада, в която се разказваше за един рицар, тръгнал да освободи своята красавица от неверниците.

Бях се съсредоточил в управлението и се взирах в хоризонта, търсейки лодката с нашите верни коне.

Скоро забелязах някакви точки по гребените на вълните. Приближих се заинтригуван и ме обхвана неприятно чувство.

Прекрасни дългокоси създания играеха сред вълните и пееха чудна, омайна песен.

Те ми разказваха за нещастната любов на някаква нимфа. Аз се бях превърнал в рицаря Ханс и една от тези водни девици се беше съгласила заради мене да стане земна жена с цената на хиляди мъки. Ала аз съм я изоставил заради някаква глупава принцеса и това разбило сърцето на моята прекрасна русалка.

Дълго време останах в плен на тази песен. Юон я слушаше в екстаз.

Неуправлявана, раковината ни се носеше напосоки по вълните.

За щастие, моята подготовка ми помогна да реагирам. Избягвайки хипнотизиращия зов на красивите сирени, които протягаха към нас ръце, аз отново поведох лодката, отдалечавайки се от тези чародейни създания. Наложих ми се да употребя всичките си сили, за да попреча на Юон да се хвърли във водата и да отиде при тях.

Най-накрая хорът заглъхна в далечината и другарят ми се опомни.

Напредвахме бързо и нито едно препятствие не ни забави, така че лодката ни настигна другата, в която се намираха конете ни.

В продължение на два часа плавахме заедно. Тогава пред нас на хоризонта се очерта сива ивица – брегът приближаваше. И този път бях успял да преодоля преめждията по пътя си, но въпреки това съвсем не се заблуждавах. Оберон и съучастниците му положително нямаше да ме оставят на мира.

Каква ли беше тяхната цел?

Как бе възможно толкова различни същества да съжителствуват на една планета? Кой задоволяваше нуждите им? Какви бяха стремежите им? Имаше толкова загадки за разрешаване.

Исках незабавно да науча нещо повече за следващия ни престой и отново разпитвах Юон:

– Каж ми, приятелю, какво знаеш за страната, където отиваме?

– Тези земи принадлежат на крал Градлон, който царува над град Ис. Но в действителност дъщеря му, прекрасната Даю, има пълна власт над него. Тя е и фея, изкусна в магьосничеството, която умее да

усмирява океана. От своята майка Малгвен, умряла при първото си участие след раждането ѝ, е наследила един вълшебен кон на име Морварк, който може да препуска по вълните като по ливада, дори и при най-силна буря. Често принцесата тръгва на дълги разходки, отдавайки прекрасното си тяло на океана. В замяна на това ощастливеният ѝ любим подарява на град Ис богатства, които крие в дълбините си. Със своето вълшебство Даю издигнала огромна стена, която обгражда града от всички страни, освен към морето. Там една бронзова врата затваря дигата. При прилив вратите се отварят и водата прониква в басейна. Ако приливът е висок, ги затварят, да не би водите да залееят града, после отново ги отварят при отлива. Бардовете разказват също, че гостите на Даю, чествувани и ограждани с внимание при пристигането им, не напускат живи този прокълнат град. Повярвай ми, за нищо на света не бива да отиваме там...

– Бихме ли могли да се отбием от този път?

– Уви, вече е твърде късно... Океанът винаги отвежда при Даю моряците, които са имали нещастieto да се приближат до Ис.

Аз го слушах внимателно и скоро си дадох сметка, че говореше истината. Действително се бе появил силен вятър, след което мощно течение грабна лодките ни и въпреки всичките ми усилия, не успях да променя посоката.

Няколко минути по-късно преминахме през бронзовите врати и двете ни лодки спокойно се подредиха край градския кей.

Тогава вратите се затвориха.

Още веднъж попаднах в капан!

Очакваше ме пъстра тълпа. В първата редица стоеше старец със силно набръчкано лице и корона на главата. Нямахше съмнение – това бе крал Градлон. От дясната му страна, връз горд, чер като дявола кон се бе изправила красавица с дивна хубост, с великолепно порочно лице – принцеса Даю.

Щях ли след Николет и сирените да се оставя да бъде уловен в чувствения капан на ръцете с цвят на слонова кост, на злодейката магьосница?

– Бъдете добре дошли, благородни рицари! – проговори с топъл глас дяволицата. – Каква радост е за нас да посрещнем в нашия град Ис Окасен дьо Серн и Юон дьо Бордо! Считам, че пътуването ви протече твърде бурно. Ще ви бъде ли приятно да дойдете в двореца, за да се насладите на заслужен отпих?

„Какво великолепно създание! – помислих си аз. – И колко жалък

шпионин съм аз. И най-незначителните ми действия и жестове изглеждат познати на всички и господарите на този приказен свят се забавляват с мен като с дете...“

След това продължих на висок глас:

– За нас ще бъде чест да празнуваме в такова знатно общество... Все пак желанието ни беше само да преминем през този толкова прочут град. Трябва да направя едно много дълго пътешествие и ми предстоят неотложни дела.

Даю сбърчи вежди и отговори с властен тон:

– О не, рицарю! Нима искате да ни оскърбите? Никога нито един пътник не е прониквал тук, без да е бил приет най-гостоприемно в двореца на крал Градлон. Утре ще отпътувате, ако вашето желание е такова.

С високомерния си вид, сочни устни, орлов нос и абаносови коси тя действително имаше с какво да завърти главата на който и да е нормално устроен мъж и така, аз се оставих да бъда съблазнен.

– Да бъде волята ви, благородна госпожо. Нямам никакво желание да противореча на такава съвършена красота.

За да бъда искрен, трябва да призная, че несъгласието ми беше половинчато. Това насилствено гостоприемство рискуваше да свърши зле, но може би щеше да ми помогне да проникна в тайните на тази странна планета. Освен това Даю беше толкова красива...

Една вечер в нейната компания сигурно не би била лишена от привлекателност. Наистина съществуваше и Николет, но само при вида на прекрасната принцеса човек забравяше всички други жени. Толкова завладяващ бе чарът, излъчван от нея. Невъзможно беше да се устои на изкушението.

Също като мен Юон изглеждаше покорен и въобще не възрази.

Малко по-късно, яхнали конете си, ние минавахме по улиците на Ис.

Този град беше наистина най-разкошният и най-многолюдният от всички, през които бях минал досега. Гражданите, които с почит се кланяха по пътя ни, носеха дълги златни огърлици, а пръстите им бяха обсипани със скъпи пръстени. Къщите изглеждаха удобни и добре обзаведени, но въпреки това всичко, общо взето, имаше примитивен изглед.

Нямах много време за повече наблюдения, защото принцесата не ме оставяше на спокойствие и непрестанно ме разпитваше за целта на нашето пътуване и за страната, от която се смяташе, че идвам. Крал Градлон от своя страна, изглежда, се грижеше за Юон и те си разменяха

шеги, смеейки се с цяло гърло.

Накратко, оказаният ни прием беше много сърдечен, оставаше да научим как щеше да завърши всичко това. Желаех да разбера също по какъв начин Даю бе успяла да научи за пристигането ни. Вероятно тя поддържаше добри отношения с морския народ, това отговаряше на разказаното ми за Ис. Мирните му граждани, изглежда, бяха всъщност свирепи корсари, ограбващи всичките кораби, преминаващи покрай техните брегове, убиващи пътниците, за да плякосат богатствата им.

Кралят и неговата дъщеря желаеха с любезността си да приспят нашето недоверие и, бога ми, не се справяха зле.

По великолепию дворецът надминаваше всичко, което бях успял да видя по време на различните ми пътувания из галактиките. Самият Калапол би изглеждал сив в сравнение с него. Най-много се възхищавах от безбройните статуетки, изваяни от корал, но имаше също и украшения от слонова кост и купища странни предмети, изсечени от малахитови или лазуритови блокове.

Очакваше ни трапеза, огънала се под тежестта на лакомствата. За всеки сътрапезник имаше по един златен потир, а съдовете бяха сребърни. През акваариновите гарафи се виждаше ликьорно вино, в което светлината се пречупваше с прекрасни отблясъци.

Аз седнах между краля и Даю, а Юон се настани от дясната страна на Градлон.

Дълго пирувахме, така риби и раци отстъпиха място на късове от дивеч, след това на златисто печено. Баядерки или жонгльори ни различаха с непрестанно подновяващи се изпълнения. Ала очите ми виждаха единствено моята съседка, която беше колкото любезна и красива, толкова и сладкодумна.

В разговор с нея научих, че наблизко нямало никакъв друг град. Принцесата ми призна също, че жителите на Ис всъщност никога не работели – океанът им давал всичко, което биха могли да пожелаят.

За сметка на това ми беше невъзможно да установя какви отношения поддържаше кралят с джуджето Оберон. Името му предизвика усмивката на Даю, която, изглежда, не се страхуваше от него. Тя ми обясни само, че царувал на континента, разположен от другата страна на океана, но изобщо не се занимавал с живота в морето. Затова пък ми разказа за едно трето лице, имащо права над всичко, което се намира под земята и в сърцето на планината. Наричаше се Водан.

И така, малко по малко загадката на тази планета се изясняваше. Джуджето Оберон царуваше над живите същества по гори, ливади и

кории. Даю беше пълновластна господарка над океаните и морските създания. Третото същество, все още непознато за мен, бе получило при подялбата дълбините на глобуса.

Следователно всеки от тях имаше приблизително еднаква мощ. Кой всъщност притежаваше инсталациите, позволяващи създаването на андроиди и различни апарати, чиято висша класа на техниката ме възхищаваше? Все още не знаех това.

Още не бях успял да посетя Обероновия град в облаците – без съмнение някакъв гигантски летящ уред, но бях убеден, че Даю притежава някъде много усъвършенствувани машини и инструменти. Наистина стаите в двореца съвсем не бяха осветени с факли, както в замъка на гиганта. От стените се излъчваше силна светлина от рода на флуоресцентната. Що се отнася до вратите на пристанищния шлюз, за тях бе необходима особено мощна апаратура, за да могат да се движат при огромната си тежест.

Наумих си да извърша тайни проучвания в града. Това несъмнено нямаше за нищо да ми послужи, защото повелителката на океаните вероятно ползваше огромните площи на континента, за да укрие там машините, на които се крепише нейната власт.

Погълнат от мислите си, бях престанал да се грижа за прекрасната принцеса, в което тя ме упрекна. Тогава аз ѝ зададох един объркваш въпрос:

– Разказаха ми странни неща за град Ис, някои твърдят, че всеки жител притежавал по един дракон, който се подчинявал единствено нему и носел на господаря си богатствата от пленените кораби. Нещо повече, злите езици говорят, че нито един от гостите на принцеса Даю не е напускал жив този град. Кое е за вяране в тези приказки?

Даю ме стрелна дяволито с черните си очи. Наведе се към мен и почти докосна страната ми с устните си, после остана така за миг, гледайки ме право в очите.

Тази жена дълбоко ме вълнуваше. Облеклото ѝ се състоеше от два прозрачни воала, пъстроцветни като крилата на водно конче. Дългите ѝ черни коси ухаеха, а ароматът на редките благовония, с които щедро бе обляно тялото ѝ, ме главозамайваше.

– Смяташ ли да останеш безразличен към мен, красиви чужденце? – прошепна тя в ухото ми. – Пожелал ли, и Даю ще бъде твоя... Ела при мен тази нощ, твоята стая е близо до моята.

Предложението не ме изненада много.

То подхождаше на поведението на принцесата, която бе сторила

всичко, за да ме съблазни. Уви, любовниците на повелителката на океана, прекарали една нощ с нея, не надживяваха върховното си щастие.

Но алабастровите ръце около врата ми, свежият дъх и алените устни ми пречеха да мисля за нещо друго освен за тази прокълнатата богиня. Какво би могъл да направи в такъв случай един нормално устроен мъж, пращящ от здраве?

Почти не на себе си аз се чух да изричам:

– Даю, любов моя, ще дойда... Не ме карай дълго да страдам, изпитвам такова желание да те притисна до себе си, да целувам устните ти, да чувствавам тялото ти до моето...

– Не се страхувай от нищо, Окасен. Ти успя да ме накараш да тръпна от желание. Нощта ни ще бъде прекрасна, до утрото ще принадлежа единствено на теб. Ще прекараме чудни часове.

Жалка човешка природа! Това сладострастно създание напълно ме покоряваше. Не бе отговорила на въпросите ми и знаех също, че с настъпването на утрото тя нямаше да намери покой, докато не ме унищожи по някакъв коварен начин, но бе невъзможно да ѝ устоя.

Сега истински се надсмивах над Оберон, Водан и Кампъл. По дяволите мисията ми! Ако добрият Пантозер беше до мен, той щеше да ми помогне да устоя на тази адска жена, но уви! Единствен другар ми беше рицарят Юон, а той нещастникът, изглежда беше достатъчно погълнат в ухажване на една от придворните на Даю, за да мисли трезво.

Краят на пиршеството премина като сън.

Впрочем не бях нито гладен, нито жаден. Баядерките с голи гърди и с наниз от перли около кръста се подрусваха пред мен, но ми бяха безразлични. Една-единствена цел стоеше пред мен сега – Даю, принцесата с абаносови коси и сатенена кожа, чието гъвкаво тяло ме влудяваше.

Глава VI

Тръпнейки под погледа на Даю, аз напуснах залата, без дори да пожелае лека нощ на Юон, изпълнен с радост при мисълта, че съм обичан от тази сладострастна красавица, и нищо друго не съществуваше повече за мен.

Последвах едно уродливо джудже, което ме отведе до стаята ми. В съседство се намираше абаносова врата с дърворезба, инкрустирана със скъпоценни камъни, на която бе гравирано едно „Д“ с вплетени в него изображения на морски същества.

Скоро щях да бъда там с онази, която за мен струваше повече от всичко на света... В голямата камина не пламтеше огън, дори и цепениците не горяха. Огнището представляваше само един кървавочервен адски отблясък, в който се различаваха похотливи създания, преплетени сред заревото на един приказан свят – съновидение,менящо се непрестанно, полюшващо се с ритъма на пурпурните вълни.

Усмислен, с дух, изцяло обсебен от красивия образ, който преоткривах в този вълшебен дом, аз започнах да се събличам. Но внезапно, между мен и това фантастично видение се спусна златна завеса, след това една очарователна, чиста усмивка се изписа върху розови устни.

– Ваше величество, според обичая в моя роден край аз трябва да отвърна на желанието на рицаря, който ме е освободил.

Пред себе си видях нежното, миловидно лице на Николет. Чистотата, невинността на тази почти детска физиономия бяха в такъв контраст с порочното великолепие на Даю, че желанието ми към тази демонична жена моментално изчезна.

„Но как можах да забравя онази, пред която се заклекх? – помислих си аз. – Защо да не използвам с тази дяволска принцеса същата хитрост, която ми послужи пред она нежен ангел? По-скоро ще умра, отколкото да падна под властта на тази порочна жена, която след като ми се наслади, ще ме убие... Искам ли да оцелея, трябва напълно да се владеея, а не да бъда играчка, омагьосана от чаровете на това демонично създание!“

В миг се опомних. Бях свободен и твърдо решен да не се поддавам ни най-малко на тази, която беше моят най-опасен враг.

Но все още ми предстоеше да удържа на тези похвални решения. И така аз си легнах и се оградих със защитно поле, взел непоклатимото решение да не напускам леглото си през нощта. Постепенно стенното

осветление отслабна. Единствено огнището червенееше, образувайки фантастични сенки, танцуващи по мебелите и стените.

Тогава вратата тихо се отвори и на фона на рамката видях Даю, ослепително красива в голотата си. Чаровно усмихната, тя бавно пристъпяше към мен.

Аз яростно се вгълбих в спомените за моята златокоса любима, за нежните ѝ черти, за светлосините ѝ очи.

Уви! Топлият, завладяващ глас на магьосницата, тялото ѝ с божествено съвършенство заличиха бързо видението на Николет...

– Е, красиви рицарю? Това ли е всичко, на което си способен? – подигра ми се тя. – Красиви думи и никаква храброст! Изглежда обичаш само да възбуждаш желания? Или пък се страхуваш да не разочароваш Даю? Въпреки всичко, твърде много смъртни биха дали живота си, за да бъдат на твоето място. Освен това единствена аз бих могла да те вода по тази планета, по която бродиш, като жалка играчка на вълшебства, послани от теб. Бих могла да ти кажа вече, че Обероновият град на Облаците се появява само по негово желание. Той се носи във въздуха и каца на някой хълм или на брега на някоя река, но литва веднага, щом някой нежелан гост се устреми към него. Аз ще ти дам талисмана, премахващ магиите, които го правят лек като перце. Тогава Оберон ще бъде принуден да те срещне, лице с лице. Не е ли това твоето най-съкровено желание? Знам също, че горещо искаш да отидеш и в града на Водан, скрит в земните глъбини. И там също само аз бих могла да ти помогна да превъзможнеш непреодолими препятствия, които господарят на пещерите и на пропастите е поставил по пътя към своето владение. Ето че Даю желае само да ти помогне. Ти би искал да узнаеш също как ние създаваме тези чудеса и вълшебните предмети, даващи ни нашата власт. Добре, и това ще го имаш! Виж колко добре съм разположена към теб – утре, след като ще съм утолила страстта си, един от моите слуги ще дойде да те вземе и ще те отведе вдън морето. Там се крият Кориганите, които управляват съвършените машини, създадени от всесилния ни разум. А сега ела, любими мой, Даю желае да те притисне в объятията си и да те дари с върховното щастие на плътта.

Признавам, че тази тирада дълбоко ме развълнува. Това хитро момиче бе успяло да проникне в душата ми и да ми предложи онова, което желаех най-горещо, започвайки с нея! Затова с усилие, равностойно на най-висш героизъм, аз включих хипносугестора, като си мислех да измъкна неусетно от красавицата всичко, което тя знаеше, и да се възползвам от него, но без рискове за моята скромна личност.

Но илюзиите ми скоро се изпариха! Даю беше напълно бечувствена към моя апарат: дори когато ползвах пълната му мощност. Този път бях срещнал противник по-силен от мен! Тази порочна, демонична жена коренно се различаваше от крехките създания, които бях виждал дотогава. По всяка вероятност тя беше една от тримата, управляващи тази планета.

Много интересно, но и много опасно. Какво ли щеше да ми стори?

Тя мълчаливо приближаваше към леглото ми. Аз съвсем се изгубих зад защитния си екран, който трябваше да е толкова безполезен, колкото и хипносугестора.

За голямо мое щастие, не се случи нищо сериозно. Даю широко се усмихна, погледна ме като дете, което върши глупости, и ми изгугука:

– Хайде, скъпи ми Окасен, какво си се заиграл с тези играчки, подходящи само за някой петоразреден магьосник? Смятам, че не се готвиш да ми изиграеш същия номер като на онази глупачка Николет? На мене ли, Даю – повелителката на океана?

Разобличен, чувствавайки се натясно, аз изключих безполезните си уреди и отговорих глураво:

– Нищо не ми пречеше да опитам, нали? Бъди сигурна, че съвсем не съм се старал да ти навреда, и ако ти държиш на обещанията си, аз действително ще бъда преодолен!

– Тогава край на глупостите, рицарю на сърцето ми! Ела! Имаме цяла нощ пред нас.

Не държа да си спомням за онова, което се случи после.

Не, честно казано, не малко съм си поживял и съм имал много приключения, но от тези часове ми е останал страшен спомен, сякаш душата ми отнесе завинаги един неизлечим белег. Години наред, въпреки волята си, имах кошмари, ужасни и прекрасни едновременно...

И така призори, когато слънцето обагри морето в нежнокоралов цвят, аз бях напълно обезсилен. Тогава Даю се наведе над мен и докосна устните ми с една последна целувка, от която потръпнах. После усетих съвсем лек допир по лицето, сякаш ме помилва крило на пеперуда.

– Не се страхувай – каза ми нежно тя, – това е една обикновена маска, с която никой няма да те познае. Сега си върви! Моят слуга ще те отведе там, където желаш. После би могъл да погостуваш на Водан, ако поискаш. Ти ми достави голямо удоволствие, затова ще ти дам още един последен съвет: не търси обяснението на тайните, които не разбираш. Върни се там, откъдето си дошъл, и остави тази планета на мира. Всичките ти знания не струват нищо в сравнение с нашите и ако си навлечеш

мъстта ни, ще се каеш.

Не взех сериозно тези думи, защото моята безгранична гордост ме караше да не се признавам за победен. Кампъл ми се беше доверил и аз трябваше да изпълня мисията си, дори и с риск за живота. Затова мълком се облякох и без да се обърна, напуснах стаята и ложето, изсечено в седефена черупка, където лукавата жена ме беше привлякла, въпреки желанието ми. Така тя завинаги беляза душата ми с познание, запретиено за обикновените хора.

Отвън ме чакаше слуга, облечен целия в черно. Той тръгна пред мен и ме поведе по безлюдните коридори на двореца към един вътрешен двор, където конят ми с пълна амуниция удряше с копита по гранитния паваж.

Юон също беше там.

Водачът ни яхна един абаносовочер кон и пришпорвайки го, ни поведе из пустите градски улици. Забелязах, че моят другар за разлика от мен не носеше маска. Машинално се опитах да я сваля, защото вече не ми беше необходима, но за голяма моя изненада това бе невъзможно. Изключително тънката тъкан се беше впила в лицето ми. Тъй като не ми пречеше много, аз престанах да се занимавам с нея и се съсредоточих в ездата. Ние бяхме излезли през една от градските порти и сега яздехме с пълна скорост по морския бряг, криволичейки между скалите. Бях решил да стигна до крайност, но да узная тайните на Ис, затова не се колебах нито за секунда и последвах нашия злокобен чичероне, когато той се вмъкна в тъмна пещера, зейнала в една отвесна скала.

Чух Юон да възкликва:

– Господи! Той ни води право при злите духове!

Това не ме разтревожи много. Зли духове или други същества, все някой трябваше да се грижи за машините на Даю. Стените излъчваха светлина, както тези в двореца, и беше лесно да се слезе в дълбините на океана. Тунелът беше широк повече от 5 м, а подът беше застлан с гладка, прилична на цимент настилка.

Ние вървахме повече от четвърт час, без да срещнем жива душа. След това забелязах широк бронзов портал, пред който джуджета с подгравателни физиономии стояха на стража.

С появата на нашия водач те изчезнаха, за да ни сторят път, и вратите се отвориха сами, откривайки широк прозрачен купол, под който се намираха безброй машини от съвършено непознат за мене модел. Няколко зли духа, седнали пред пултове, следяха за функционирането на тази изключително усъвършенствувана централа. Огромни стъкленици,

в които се поклашаха вълни от плазма, изглежда, произвеждаха енергия, защото от тях бяха изведени кабели с изолираща обвивка, които се съединяваха в един-единствен проводник, издигащ се към повърхността. Помислих, че се касае за процес на топене, използващ атомната енергия на водорода, но не бях съвсем сигурен, защото тази технология коренно се различаваше от нашата.

Недалеч от това място, в огромни басейни с морска вода плуваха електроди, подменяни от време на време. След това автомати ги поставяха в някакви пещи, от които изтичаха потоци разтопени метали. Веднъж застинали в кюлчета, те служеха за суровина на други, много сложни машини, от които излизаше разнородна маса от произведени предмети.

Така океанът даряваше Даю с безбройните метали, които владееше, и с енергията, необходима за преработването им. Благодарение на този непресъхващ извор тя разполагаше с всичко, което ѝ беше необходимо.

Освен това забелязах няколко подводни превозни средства, спряни пред преходни отсеки. Те бяха предназначени за събирането на планктон и водорасли, както и за риболов, защото видях доста джуджета да се завръщат от експедиция с богат улов. Ето откъде идваше храната на жителите на Ис.

Бях в стихията си, отново всичко ставаше логично. На сушата жителите на тази планета бяха държани в състояние на пълно научно невежество, докато истинските господари притежаваха твърде напреднала технология. Така те успяваха напълно да задоволят нуждите на народа, който управляваха, без да разкриват произхода на тази златна мина, вълшебството обясняваше всичко! За мен оставаше един-единствен непонятен факт, каква цел преследваха по този начин Даю, Оберон и Водан?

Вероятно принцесата щеше да благоволи да ми обясни, защото беше удържала вече едно от обещанията си, разкривайки ми научните си познания.

И така, не ми оставаше нищо друго, освен да отида при нея.

Впрочем нашият водач зави обратно и ни върна към повърхността по същия път.

Погледнах към Юон, нещастникът изглеждаше съвсем смаян от видяното. За него това място представляваше свърталището на вещица, където злите духове творяха чудовищни магии, и той изобщо не разсъждаваше по-нататък.

Отново преминахме през градските врати на Ис и влязохме в двореца. С пристигането си в двора забелязах Даю, която ни очакваше

усмихната.

– Е, Окасен! – възкликна тя, смеейки се. – Успя ли да се убедиш, че не съм толкова изостанала, колкото си мислеше? Какво ще кажеш за моите инсталации? Тези, които са те изпратили, ще останат доволни от доклада ти... Ако доживееш да ги видиш отново.

– Кълна се, че наистина очаквах да видя тук машини, творения на напреднала технология – казах с усмивка аз. – Изглежда ти няма за какво да ми завиждаш. И все пак не вярвах, че жена управлява тази планета.

– О! Но аз съм само един невежа в сравнение с Оберон и Водан. Именно те се занимават с тези проблеми. Аз властвувам само над морската империя и машините, преработващи богатата на океаните.

– Следователно ще трябва да срещна другите двама, за да науча повече... – въздъхнах аз. – Уви! Оберон, изглежда, не държи много на моето посещение. Би ли могла да ми уредиш среща с него?

Смуглата принцеса направи жестока гримаса.

– Чужденецо – процеди през зъби тя, – ти достатъчно много си научил вече. Смятам, че ще бъде невъзможно да те пусна да си заминеш. Разбираш ли, ние особено държим на нашето спокойствие. Онова, което става тук, не засяга никого!

Още не бе завършила изречението си, когато аз почувствувах как маската ми се втвърдява като стомана и не можех повече да поемам въздух.

Без специалната система на скафандъра си щях да загина. Веднага включих автономната вентилация, която ми помогна отново да поема въздух.

Даю вече се приближаваше към мен, за да се наслади на агонията ми, поставила ръце на хълбоците си, с насмешка в очите.

Но тъй като не изглеждах особено засегнат, тя ми обърна гръб и си отиде, следвана от своя слуга. И този път моите играчки ме бяха спасили. Оставаше да се освободя от това мъчение, заради което трябваше да ползвам резервния си кислород, при това без да повредя собствения си скафандър.

Справих се без големи усилия, като вкарах дулото на един лазерен пистолет под маската, разцепих я и я изтръгнах от лицето си.

Освободен, аз дълбоко поех свежия въздух и изключих дихателния апарат.

Оставаше да напусна Ис невредим. Поразмислих малко и нещата се изясниха. Даю твърде много се отличаваше от другите жители на тази

планета със забележителните си технологични познания. Останалите, включително и Градлон, изглежда бяха най-обикновени, напълно неуки и прости марионетки, с които злата принцеса се забавляваше. Без съмнение това бяха синтетични андроиди, създадени от забележителни биолози. А аз бях видял в океана само машините, предназначени да доставят всичко необходимо на жителите на града.

Къде тогава се намираха инсталациите, които ги произвеждаха, и кой ги контролираше? Оберон или Водан?

Бързо елимирах в изчисленията си първия, който вероятно се носеше свободно из въздуха на летящия си град.

Водан трябваше да притежава други качества. Налагаше се на всяка цена да се приближа до него.

И така, аз се завърнах в двореца, следван от храбрия Юон, все пообъркан от развоя на събитията.

Този път бях твърдо решил да не отстъпвам на ухажванията.

Даю ме изгледа без явна изненада.

Седнала на златния си трон, тя хвърли към мен яростен поглед, сякаш ме предизвикваше. Незабавно включих защитното си поле, защото лекото сияние, обгръщащо мястото, където седеше това демонично създание, доказваше, че то също беше взело предпазни мерки.

– Е, скъпа моя – с подигравка казах аз, – не беше очаквала да изляза толкова издръжлив, нали? Навикът ти да властвуваш над андроидите те е накарал да подценяваш способностите на нормалния човек! Какво чакаш, а не превърнеш в пепел моята дръзка личност?

– Не си губи времето в празни приказки – изкриви лицето си в гримаса тя. – Много добре знаеш, че и двамата сме под защитата на нашите полета. Нищо не бих могла да ти сторя, а и ти не можеш да ме достигнеш!

– Теб, може би! Но това не се отнася до твоите подчинени и съкровищата, натрупани в този град. Мога да сринат този дворец и да унищожат подводните заводи, ако това ми доставя удоволствие! И много бих желал да го направя, защото ти ме обсипа с обещания, а наруши клетвата си.

При тези думи аз извадих моя гранатомет и изстрелях в една от съседните стаи граната със слабо поразяващо действие, но все пак достатъчно, за да превърне в прах мебелите и произведенията на изкуството, струпани там.

Даю подскочи като засегната от експлозията, сетне разгневно погледна развалините и изкрещя:

– Демон! Убедена съм, че желает да ме уплашиш, ала възможностите ти са по-малки, отколкото си мислиш. Все пак не бих желала риска да видя унищожени чудесата, натрупани тук. Говори, кажи ми какво желаеш и ти се кълна, че ще бъдеш удовлетворен.

– Тъй да бъде! – отговорих й аз след кратко размишление. – Бих желал да ти оставя още една възможност. Ето условията ми: Юон и аз да напуснем свободно Ис. Ти ще ни осигуриш начин да се озовем там, където се намира този, когото наричаш Водан. Защото, ако имаш някаква власт, не ти си тази, която произвежда робите андройди, над които царуваш. Оберон също ще трябва да се срещне с мен. Тогава ние бихме могли да разговаряме и аз ще ги запозная с посланията, предназначени за тях.

– Добре! Приемам. Кораб ще те отведе там, където пълновластно царува Водан. Дано да съжаляваш за това!

Без много-много да се трогна от тези заплахи, аз й обърнах гръб и спокойно излязох, придружен от верния ми и все така слиян Юон.

Затова пък андройдът се изплаши и изчезна...

За всеки случай, пътем аз подхвърлих една последна закана по адрес на черния слуга, който ни съпровождаше:

– Внимавай в това, което ти казвам. Ако за нещастие господарката ти е намислила някаква низост спрямо нас, бронзовата врата, запазваща Ис от морето, ще се разхвърчи на парчета и градът ще бъде потопен във вълните!

Всъщност моите думи не бяха лишени от смисъл, тъй като се бях погрижил да пусна в подножието на вратите на шлюза един телеуправляем атомен снаряд. Но не знаех дали той ще се задейства, защото и най-лекото смущение можеше да му попречи да избухне.

Но андройдът бе само свидетел и наведе глава, хвърляйки ми поглед, пълен с уплаха. Явно Ис не беше посещаван често от толкова могъщ вълшебник...

Както беше уговорено, очакваше ни кораб.

Приличаше на платноход от древни времена, но на мачтите му бяха окачени само обичайните златни решетки. На борда му имаше няколко моряка. Бяха толкова бледи и хилави, че човек би се заклел, че идват от царството на мъртвите.

Натовариха конете ни, сетне и ние са изкачихме по трапа. Безмълвно като автомати, моряците вдигнаха котвите, след това насочиха алени платна.

Металните врати незабавно се отвориха и нашето корабче излезе в

открито море.

Постепенно проклетият град се изгуби в мъглата. Спомените от него ме караха да потрепервам.

За нищо на света не бих желал да преживея отново някоя нощ в омагьосаните обятия на прокълнатата принцеса.

В този миг гласът на Юон ме накара да подскоча:

– В името на вси светии, там аз изживях най-лошите мигове от живота си! Сигурен съм, че ние сме първите хора, излезли живи от този дяволски град. Кълна се, че ти победи Даю! Сега без колебание ще дойда с теб в Ада... И все пак, не мога да проумея нищо от онова, което става. Би ли могъл да ми обясниш по понятен за мен начин?

– На драго сърце – усмихнах се аз. – Какво искаш да знаеш?

– Е, добре! – рече рицарят с леко колебание. – В сравнение с теб, който обладаваш толкова могъщи сили, аз съм пълен невежа, но все пак бих желал да разбера поне малко какво става. Като говореше за мен и за другите хора, ти спомена, че ние сме били андроиди. Какво означава това?

Признавам, че този въпрос малко ме обърка. Все още бях далеч от истината за тази планета, а този храбрец Юон бе в твърде ранен стадий на своето развитие.

Все пак аз реших да му кажа истината:

– Виждаш ли, хората се раждат от родители, подобни на тях. Нормално, населението на една планета постепенно се създава от няколко двойки. След това се образуват племена, а после – нации. Тук няма нищо такова. Вие сте били заченати от глава до пети чрез вълшебство, ако щеш в лаборатории, които са изработили телата ви, както се изработва машина. Този начин е напълно неправилен и съществува само при много напреднали от научно гледище цивилизации. Даю, Оберон и Водан са единствените тук, които притежават знание и сила, а вие останалите сте само играчки в ръцете им. Защо? Не ми е известно. Какво се е случило, за да се установи едно толкова необикновено от социологическа гледна точка положение? Бих могъл да правя само догадки.

Юон изглеждаше силно потресен от онова, което беше научил. Той почеса брадичката си и продължи:

– Мисля, че схващам какво искаш да кажеш. Въпреки че нашите жени са способни да раждат деца, различните раси, населяващи континентите ни, имат неестествен произход.

– Точно така. Но има още нещо. Икономиката на хората от този край е твърде любопитна. Например град Ис: без машините на Даю, без

Какво сънуват псиборгите?

доставянето на храни и метали от океана, той не би могъл да съществува. Но жителите му не знаят за това. Единствено тяхната принцеса знае истината.

– Всичко това е съвсем ново и твърде сложно за мен. Преди да те срещна, аз мислех, че живея нормално. Нашите традиции ни бяха научили да се подчиняваме на императора Карл или на цар Градлон, но според теб те са само марионетки, живеещи с илюзията, че управляват.

– Точно така. Не знам откога датира това, но надявам се скоро да науча. Какво казват по този въпрос вашите историци?

– Твърде малко. Ние не познаваме нашето минало. Всъщност никой не знае да пише. Говори се, че всички тези неща са от областта на вълшебството, и в моята страна единствено Оберон има право да ги практикува. Онези, които не се подчиняват, изчезват завинаги.

– Нямате ли някакви легенди за вашите предци?

– Разбира се. Ала бардовете, които ги разказват, трябва да се крият, защото и това също се наказва жестоко.

– От нищо не се страхувай, можеш да ми се довериш.

Рицарят се поколеба за миг, но продължи:

– Разказват, че някога огромните острови, разположени сред океана, са били населени. Моряците, които слизали там, откривали фантастични неща: огромни градове без никакви жители, грамадни къщи, високи като планини, безброй вълшебни съоръжения, сигурно като тези, които ти наричаш машини. Съществували също и вълшебни колесници, способни да летят във въздуха като града на Оберон. В действителност никой не вярва в тяхното съществуване. Сега вече се питам дали трубадурите не казват истината.

– Ти ми разказваш за безкрайно интересни неща. Вярваш ли, че корабът ни би могъл да ни отведе в тези приказни страни?

– Без никакво съмнение! Но при условие че успееш да принудиш екипажа да ти се подчинява. Що се отнася до мен, аз съм готов да те придружавам. Но първо бих желал да те попитам още нещо.

– Говори, моето единствено желание е да те уча.

– Не ми се сърди, ако изглеждам недискретен. От скоро те познавам, но ти не си престанал да ме удивляваш с действията си на могъщ вълшебник, разговаряш като с равен с нашите най-страшни магьосници. От коя страна идваш?

– Юон, приятелю мой, онова, което ще ти кажа, ще те смае безкрайно. Гледал ли си небето в някоя хубава нощ?

– Разбира се! Там се виждат множество звезди, искрици огън,

бликнали от ковачницата, където е бил създаден светът.

– Знам, че мога да ти се доверя, а ти никому не казвай онова, което ще чуеш. Около тези звезди съществуват безброй планети, подобни на твоята, с морета и континенти. Роден съм на една от тях, далеч в пространството.

– Невероятно! В такъв случай ти си прекосил една безкрайна бездна, какво вълшебство си използвал?

– На нашите планети легиони човешки същества притежават знания, за които ти не би могъл да имаш дори и най-малката представа. Те могат да произвеждат мощни машини. Успях да стигна до тук с една от тях. Засега тя ме очаква далече, но настъпи ли часът, едно малко корабче ще ме отведе до нея.

– Ако не познавах способностите ти, Окасен, щях да те взема за най-долен лъжец! Всичко това надминава онова, което би могъл да възприеме бедният ми разум. Но кажи ми защо са скрили от нас всички тези чудеса?

– Както ти обясних, скъпи ми Юон, жителите на вашата планета не са нормални хора, а андроиди. Защо? Съществуват две хипотези. Първата е, че вероятно естественият еволюционен процес на живите същества не е протекъл нормално, което води до създаването на синтетични хора. Уви! Това предположение ни най-малко не обяснява присъствието на Даю, Оберон и Водан. Освен ако и те не са чужденци като мен. Склонен съм да приема по-скоро втората хипотеза. Ако действително съществуват запустели градове, възможно е някога ужасно бедствие да е поразило тази планета. Малкото оцелели живи жители са станали безплодни и се е наложило да се създадат андроиди.

– Твоите обяснения много ме натъжават... И в единия, и в другия случай ние сме роби на три същества с огромни възможности и не виждам как бихме могли да се освободим и да действуваме по своя воля. А толкова бих желал да усвоя тази наука, за която нямам никакво понятие, за да могат сънародниците ми да се възползват от нея.

– Надявам се по-късно да ти предам онова, което би желал да научиш, но като начало ще трябва да достигнем до тези загадъчни острови, за да се уверим в съществуването на развалините и да открием какво е могло да унищожи една цивилизация.

– Какво възнамеряваш да направиш, за да постигнеш това?

– Ще изисквам безусловно подчинение от екипажа, след това ще изключа златните решетки, които предават командите на двигателя. После ще променим курса, за да стигнем до прочутите острови. Точка

Какво сънуват псиборгите?

първа: да включат хипносугесторите си.

Глава VII

Юон ме наблюдаваше как действувам с голям интерес. Наложих се да му обясня как функционират моите апарати. Ръководени от човешката воля, те принуждаваха хората да ми се подчиняват. Храбрият рицар нямаше никакви научни познания, но беше изпълнен с добри намерения и схващаше много бързо. Естествено, можех да се откажа да го уча по този начин, защото докато изпълнява дълга си, човек винаги трябва да бъде предпазлив, но добросъвестността и честността на Юон бяха обезоръжаващи, а и няхах никакво основание да се съмнявам в него.

Някои черти от характера му ми напомнях за моя приятел Пантозер, който сигурно се беше измъчил в очакване на вест от мен. За нещастие, той трябваше да изчака още, а аз не му изпращах съобщения, защото не желяех да го разкрият.

Не ми беше трудно да се отърва от призрачните моряци от екипажа. Заповядах им да отидат да спят и те се оттеглиха, за да се настанят в хамаците си. Мисля, че те бяха там единствено, за да издигат платната в случай на повреда в предавателя или в приемателя, направляващи нашето корабче.

В крайна сметка, този механизъм ми създаде доста неприятности. Не държах Даю и нейните съучастници веднага да узнаят за промяната в посоката, затова ми беше невъзможно чисто и просто да унищожа приемателния канал и да управлявам сам двигателите.

Всичко това ми отне повече от час, защото вълните ни застигнаха със смайваща сила. След това адски се измъчих, за да настроя приемателя, тъй като схемата му беше твърде различна от познатите ми модели.

Накрая успях и корабът ни заплава с пълна скорост към новото си направление. Докато аз работех, Юон също не си беше губил времето напразно, той здраво бе завързал екипажа за по-голяма сигурност и беше проверил хранителните ни запаси, за да разбере дали не рискуваме да загинем от глад или от жажда. В това отношение нямаше от какво да се страхуваме. Корабът беше изобилно зареден и ни осигуряваше, на нас и екипажа, храна за шест месеца.

Един последен проблем ни оставаше – двигателят. Дали беше достатъчно автономен?

Повече от час го изучавах отвсякъде, но не успях да разпозная отделните му части. Единственото, което можах да определя със

сигурност, беше, че използваше морската вода като гориво. Това даваше надежда за много продължително действие, освен ако не беше снабден и с катализатори, които периодически трябваше да се подменят. Екипажът вероятно знаеше и аз реших да запитам един от моряците.

Така се озовах в трюма, където Юон ги беше отвел, и задействах психосондъора си, като избрах измежду тях онзи с най-интелигентна външност.

За зла участ, от него не измъкнах нещо кой знае колко интересно. Той мислеше, че „Армор“ – това беше името на нашия кораб, можеше лесно да отиде и да се върне по пътя, водещ в страната на Водан. Но веднага след завръщането му злите духове се качвали на борда, за да се заемат с „магиите“, които движели кораба. Самите моряци не знаеха нищо по тези въпроси и дори се страхуваха да доближат машинното отделение. Това бе лесно обяснимо, тъй като радиоактивните излъчвания бяха особено силни около него. Бях установил наличието на плътна оловна броня наоколо. В действителност на практика този екипаж служеше само в случай на повреда – имаше указание да натисне едно копче, включващо автоматичен предавател, и да издига платната на мястото на решетките. Злите духове долитаха за отстраняване на повредата с изключение на случаите, когато корабът успееше сам да влезе в пристанището с платно. С една дума, когато отидох при Юон на палубата, не бях стигнал доникъде.

Бях започнал да констатирам с удоволствие, че нито един от бреговете не се виждаше, когато моят другар ме дръпна за ръкава, посочвайки ми тревожно небето.

Огромни, почти черни облаци бързо се издигаха нагоре. На повърхността на морето вече имаше бели зайчета, а вятърът свиреше в златните жици на решетките, опънати на мачтите.

– Дявол го взел! – свъсих вежди аз. – Наближава адска буря... Вярвам, че люковете са добре затворени.

– Току-що погледнах нататък, никаква опасност. Но да си кажа честно, Окасен, не съм свикнал да плавам и сигурно ще ме хване морска болест!

„Хайде де – помислих си аз, – само това ми липсваше. Дано да имам някакво лекарство против нея в запасите си...“

Уви, не бях предвидил, жалко беше, че не можех да разчитам повече на помощта на рицаря... Що се отнася до мен, моето състояние ми даваше надежда, че ще издържа. Изпратих Юон да се подслони в някоя кабина и заставах на руля, за да се опитам да намаля тласъка на

вълните, изпреварвайки вятъра.

Със сигурност очаквах някакво мръсно време, ала торнадото, което се развихри внезапно, надминаваше по сила всичко, което бих могъл да си представя.

Облаците, които вятърът се опитваше да разкъса, бяха толкова плътни, сякаш бе настъпила нощта. Чудовищният повей, който ни връхлетя, изтръгна отведнъж всичките решетки. Морето се вдлъбна, вълни, високи повече от 15 метра, се втурнаха подире ни, сякаш ни преследваха.

Отначало мислех, че ще е по-хитро да се задържим върху гребена, като използвам двигателите си. Така се движих известно време, но след това сгреших и оставих вълните да ме догонят. Отведнъж „Армор“ се озова на дъното на зелена пропаст, над която се издигаше следващата вълна. Тя ни помете и се разби.

За щастие, бях се настанил добре върху някакъв намотан кабел и притежавах автономен дихателен апарат в скафандъра си, иначе щях да се удавя.

След няколко нескончаеми минути излязох от леденостудения си-нозелен облак и установих, че двете мачти бяха направо прерязани.

Имахме късмет, че корпусът беше издържал. Пробвах друга маневра, последователно променях посоките, като извъртах кораба право срещу водните планини, развилнели се, за да ни погубят.

Това не промени много нещата, като изключим, че можех да ги виждам как приближават и се готвят да ни залееят. В крайна сметка аз не страдах, тъй като бях в непроницаемия си скафандър, но се страхувах единствено водните пороища да не ме изтръгнат от палубата.

На няколко пъти корабът застана напреко и гигантските вълни насмалко не го преобърнаха, но той се изправи до краен предел и кротко се подчини на командите.

Свистенето на бурята почти ме оглушаваше. Струваше ми се, че чувам воя на глутница демони. От време на време, през кратките затишия, до мен достигаха жалбите на моряците, но ми се счу, че гласът на Юон се извисяваше над останалите... Не ми беше до тях, тъй като имах много друга работа. Сега ребрата на кораба ни стенеха под ударите на разбеснелите се морски стихии. Това не можеше да продължава дълго, защото корпусът щеше да се разпадне.

Бързо погледнах часовника си и разбрах, че този малък сеанс продължаваше повече от час. А можех да се закълна, че нямаше и десет минути, откак се бе извила бурята.

Както и да е, океанът, покорен пред Даю, като че ли бе дал клетва да ни погуби. Явно тази планета беше една добре замислена клопка, където овладените стихии се подчиняваха на тримата всевластни мъдреци.

Налагаше се отново да стисна здраво руля, защото една предателска вълна се беше задала срещу нас. Приличаше на истинска синьозелена стена с корона от пяна. Не можах да направя кой знае какво, за да я избягна. Корабът ни се заизкачва почти вертикално към върха ѝ, след което гребенът се сгромоляса върху палубата. Този път, въпреки че бях привързан, насмалко не ме изтръгна от мястото ми. В продължение на една безконечна минута аз бях под водата, а палубата така се бе наклонила надолу, че помислих, че сме се устремили към дъното.

Слава богу, нищо лошо не се случи и скоро забелязах с облекчение, както може да се очаква, късче небе през разпръснатите от вятъра облаци.

Нервиран, напънах мозъка си, за да се помъча да изляза от това положение. Внезапно ми хрумна нещо.

В крайна сметка трябваше да се избягнат резките удари на вълните. Достатъчно беше да изградя защитно поле около кораба на нивото на ватерлинията!

Предавателят ми беше изработен така, че да ми осигурява пълна защита в радиус от 2 метра, разширявайки максимално обхвата му до 20 метра, ударът на вълните и напорът на вятъра можеха значително да се отслабят. Без да губя нито миг, аз го включих.

Получените резултати задоволиха очакванията ми и най-после успях малко да отдъхна. Вълните все още подхвърляха кораба, ала това нямаше нищо общо със страхотната сарабанда, на която беше подложен преди малко.

Вятърът на палубата се превръщаше в бриз и пенливите вълни се плъзгаха по невидимата стена, която им бях издигнал.

По едно време забелязах рошавата глава на смелия Юон, който се измъкваше с усилие през един от люковете. Изглеждаше съвсем зле.

– Господи! – промърмори той. – Помислих си, че умирам, от повръщане червата ми се късаха. Хиляди пъти бих предпочел да ме ранят в сражение пред тази бавна агония...

– Вината е моя – казах аз, – тази буря така ме изненада, че забравих вълшебствата си. Но сега сме спокойни, океанът може да вилнее колкото желае красивата Даю, това само ще ни забави.

Юон бе дошъл при мен и, изглежда, бързо се съвземаше:

– Странно – отбеляза той, – досега нито веднъж не съм считал

Оберон, Даю и Водан за зли създания, но това, което ми разказваш, ми отваря очите. – Ние сме чисто и просто марионетки, които те разиграват по свое желание. Нашите братоубийствени войни нямат никакъв смисъл, като си помисля, че именно те ни карат да се бием едни срещу други... В крайна сметка тези, които наричаме неверници, са наши братя по раса, тъй като твърдиш, че всички сме били създадени от тази всемогъща тройка!

– Естествено – съгласих се аз, – разбирам твоя смут. И ако разкрием истината на твоите сънародници, доста неща ще се променят. Но ти не мисли, че поведението ви не е нормално. Хората от моята звездна Конфедерация също са имали свои собствени проблеми. Различните народи, които я съставляват, дълго време са се отнасяли едни към други като най-злите диви животни, убиващи, ограбващи и експлоатиращи безсрамно себеподобните си. Сега живеем в разбирателство като цивилизовани същества, без да се стремим да присвояваме богатата на братята си. Флотите на Конфедерацията пазят мира и мощните оръжия, с които разполагаме, са под контрола на нашите народи и могат да се използват само за нашата защита. Разбираш ли, Юон, Галактиката е необятна и ние не сме в състояние да познаваме всичките същества, които я обитават, без да споменавам съседните галактики като Магелановите облаци, които също са населени и поставят същия проблем. Това означава, че трябва да живеем в непрестанно напрежение. Именно за това ме изпратиха тук, защото Тройката, която ви потиска, един ден спокойно може да се впусне в завладяване на планетите от нашата Конфедерация, с цел да ни пороби... От историята знаем за не един ужасен геноцид, затова бдим, за да попречим това да се повтори.

– Разбирам те, благородни приятелю, и ти можеш да разчиташ на моята пълна подкрепа, макар че не е кой знае колко голяма. Аз напуснах съпругата си и моя град Бордо, за да те последвам и да науча от теб езотеричните науки, които имат власт над материята. В светлината на това, което току-що ми разказа, стигам до мисълта, че унищожените градове в далечните острови сигурно крият някаква страшна тайна.

– И така! – заключих аз. – Ние ще се опитаме да разкрием истината за тях. Виж, бурята затихва, нашите противници вероятно са установили, че съм открил начин да се спасим от нея. Отново ще поемем в желаната посока и възможно най-бързо ще се устремим към тези прочути острови. Но ти не се заблуждавай, сигурен съм, че премеждията ни все още не са приключили...

Но за моя голяма изненада денят завърши без други неприятности.

Двигателят работеше безупречно и ние бързо напредвахме.

От всички тези емоции апетитът ми беше нараснал и аз погълнах добра дажба концентрирана храна, докато другарят ми, чийто стомах беше според собствения му израз „завързан на възел“, се задоволяваше с големи глътки студена вода.

След това настъпи нощ. Цареше спокойствие и аз си позволих да поотпочина няколко часа. Оставил бях Юон да бди над кораба.

Напрежението, на което бе подложен духът ми по време на бурята, ме беше изтощило дотолкова, че за голям мой срам спях в продължение на 6 часа. Юон прояви внимание и не ме събуди, затова, когато настъпи моята вахта, бях напълно във форма.

Корабът спазваше посоката и продължаваше да се движи бързо. Според предвижданията ми един ден трябваше да ни е достатъчен, за да достигнем до целта.

Нямах работа и слязох в трюма, за да видя нашите пленници. Не съм изгънчен по природа, но противната миризма на застояло, която цареше в тази дупка, ме отврати.

Освен това всички дремеха, изтощени от бурята. Позволих си широко да отворя еди люк, след това оставих наблизко малко храна и вода и отново се изкачих на палубата.

Развиделяваше се, когато излязох горе. За разлика от предишния ден, времето обещавахе да бъде хубаво. Полъхваше приятен бриз, диплещ вълните. Нямахме нищо тревожно в това, тъй като той ни отнасяше в правилната посока.

Потънал в мисли и замечтан за красивата Николет, аз отново заставах зад руля. Питях се дали съдбата щеше да ми даде възможност да я видя отново.

Неочаквано се заслушах. На борда бе настъпила някаква промяна. Каква бе тя? Мина известно време, докато осъзная какво става. Беше съвсем тихо, по простата причина че двигателите бяха спрели да работят!

Това беше един ужасно неприятен номер, защото аз нищо не разбирах от действието им. И дума не можеше да става за ремонт. Какво да правя?

Веднага реших да разтърся Юон, който се събуди и подскочи, мислейки, че ни нападат, и се хвърли към сабята си. След като разбра каква е работата, той се позамисли и подхвърли:

– Така! Смятам, че решението е просто. Екипажът ще издигне мачтите и ще опъне платната и тъй като вятърът духа към брега, лесно ще

се доберем до там. Няма значение, че ще закъснеем малко.

– Прав си! – съгласих се аз. – Нямам твърде вяра на тази първобитна машинария, но след като нашите матроси са свикнали с този вид навигация, да се възползваме. Може би ще открия начин да избегна тази неприятност.

Час по-късно ние плавахме с всичките си платна. Беше поставен нов такелаж и корабът ни изглеждаше много добре. За да увеличава скоростта, измислих една хитрост, открих защитното поле откъм тила ни, така че бризът попадеше върху платната. В крайна сметка ние се движехме почти толкова бързо, колкото и преди. Ако враговете ни бяха разчитали на тази повреда, за да ни попречат да достигнем целта си, щяха да се разочароват...

Моряците се проявиха като много осведомени и доволни, че могат да дишат чистия въздух, без всякакви затруднения те извършиха необходимите действия с такелажа, щом стана нужда.

До обяд всичко вървеше добре. Пресметнах и установих със задоволство, че трябваше да пристигнем с падането на нощта.

За нещастие Даю, Водан и Оберон вероятно бяха забелязали нашето нормално придвижване. На няколко пъти виждах русалки да плуват в нашата бразда. Тези шпиони бяха докладвали. Изведнъж вятърът утихна.

Ала корабът не спря да се движи, усетих как някакво силно течение ни повлече и не след дълго забелязах как множество точки започнаха да нарастват на хоризонта.

Екипажът сякаш изпадна в ужас при вида им.

Не можех да схвана причината за техните страхове и запитах Юон дали е чувал за някаква опасност в този сектор на океана. Не беше в състояние да ми отговори. Разказите на трубадурите, в които се говореше за тези митични земи, не даваха никакви подробности за опасностите по пътя. Сигурно някакъв кораб бе минал по този път и бе открил загадъчните развалини, ала оцелелите от това морско пътешествие не се бяха похвалили с подвига си. Единствено няколко разказа, предавани от уста на уста, бяха запазили спомена за тази одисея. Скоро любопитството ми бе задоволено.

С помощта на бинокъла си успях да различа, че черните петна по вълните бяха останки на кораби. Бяха общо пет или шест, повечето в окаяно състояние. Белите силуети, проснати по палубите им, обясняваха причината за стенанията на нашите моряци. От екипажите, пленници на това прокълнато място, бяха останали само скелети... Бяха измрели от

глад и жажда.

Дълги водорасли се виеха на повърхността, но това явление не ме изненада, защото то е много характерно за океаните на планетите, там, където обширни пространства често остават и без най-слаб полъх на вятъра.

Всичко това беше твърде страшно, още повече че течението значително бе отслабнало и ние плавахме успоредно с тези кораби – призраци, където костите, поклащали от леките вълни, сякаш ни правеха знаци.

Моите моряци, коленичили на палубата не смееха да погледнат дори останките и отправяха заклинания, показвайки ми юмрук.

Самият Юон бе съвсем паднал духом. Трябва да призная, че един рицар съвсем не е навикнал на подобни гледки.

И за да се усложнят напълно нещата, палещото слънце обсипваше с лъчите си палубата ни. Лека мъгла се издигаше и заличаваше очертанията на корабите, като ги правеше още по-страшни.

Що се отнася до мен, аз бях по-скоро ядосан, отколкото изплашен, защото брегът явно не беше много далеч, и побеснявах при мисълта, че мога да се проваля толкова близо до целта! Разбира се, бих могъл да го достигна по въздуха с моя анти „G“ но ми беше неприятно да изоставя всички тези нещастници на ужасната съдба.

Трябваше да ги изведа от този коварен капан.

Здраво закрепен на палубата, моят анти „G“ трябваше да ми помогне да напредвам, естествено бавно, но достатъчно, за да се измъкна от това проклето място.

Резултатите бяха такива, каквито очаквах. Първата значителна полза от моя апарат беше, че минахме корабите призраци, което ни спести една потискаща гледка.

След това нашият храбър кораб изостави подире си Саргасите и откри едно по-силно течение, което увеличи скоростта му. С падането на нощта се появи лек бриз, който ни помогна да излезем окончателно от опасната зона.

Юон не направи никакъв коментар, потупа ме приятелски по гърба и тръгна да търси бутилка вино, от която отпи няколко големи глътки, за да отпразнува събитието. Екипажът скоро го последва и техните кръсци ми попречиха да затворя очи през цялата нощ.

Във всеки случай плаването в непознати води ме тревожеше много поради близостта на сушата.

Често се вирах с инфрачервените си визьори и това ми даде

възможност да забележа сушата доста преди разсъмване.

Спрях корабчето и хвърлих котва с помощта на Юон, защото нашите пияници не бяха в състояние да направят и една крачка, без да залитнат.

Прохладата на ранното утро ни свари близо до прочутите острови, за които ми беше разказвал рицарят. Пред мен имаше две възможности: да слеза на брега заедно с екипажа или да взема със себе си само Юон.

Избрах втория вариант, въпреки че беше рисковано, защото нашите юнаци спокойно можеха да се измъкнат, без да ни дочакат. Внимателно прибавих към виното им хипнотизиращи дроги, след което пренесох колетите на сушата.

Забелязах вдясно един доста широк залив. В далечината се разстиляше устието на някаква голяма река. Стори ми се, че на брега виждам величествени развалини.

Взехме единодушно решение да започнем нашите проучвания от тази страна.

Растителността не се различаваше много от тази на континента. Усетих аромат на непознати дървета, но без следа от каквато и да е деформация. На пръв поглед това изключваше хипотезата за атомна война.

Въпреки това нямаше следи от животни, нито от човешки същества. Дивият пейзаж не издаваше никакво човешко присъствие, нямаше нито посеви, нито храсти. Дънерите гниеа на местата си. И все пак откритието на насекоми и птици, но последните биха могли прекрасно да прелетят случайно през океана при благоприятен вятър.

Скоро направих първите интересни открития. Дълга циментова писта с метални релси, а непосредствено до нея пилони, поддържащи някакъв ескалатор. Разбира се, пътят беше обрасъл в растителност, защото бе вече неизползваем. На места корените бяха надигнали широки плочи от настилката, а във всички пукнатини никнеше гъста трева.

Странно, не забелязах ни едно превозно средство. Строителите на тази автострада не бяха умрели изведнъж. Бедствието, което ги беше унищожило, им беше дало малка отсрочка.

Юон явно не разбираше за какво бяха предназначени тези инсталации и ми отправи въпросителен поглед.

– И така, благородни приятелю, нашето пътешествие не е било напразно – казах аз. – По тези дълги гладки платна са се движили някога коли, много по-бързи от нашите коне. Те позволявали на онези, които ги използвали, бързо да изминават големи разстояния. Тяхната

цивилизация е била твърде напреднала, тъй като и ние на нашите планети си служим с подобни устройства.

– Разбирам – каза рицарят, поклащайки глава. – Разказите на трубадурите не са били измислица. Преди много години други хора са живели на тези острови – велики магьосници, ако твоите изводи са верни. Междувременно техните вълшебства не са могли да предотвратят изчезването им.

– Да, точно това е проблемът – въздъгнах аз. – Вие, андронидите, сте ги заместили върху част от тази планета, откъдето всяка следа от техните прадеди е била старателно заличена. Какво ли бедствие ги е сполетяло?

Продължихме да вървим замислени по една дълга циментова писта, която водеше право към руините на някакъв цветущ в миналото град.

Градът беше разположен наравно с морето, а ние бяхме на едно възвишение, откъдето се наслаждавах на прекрасната гледка. Имаше форма на окръжност, с диаметър около 5 км. На равни разстояния се издигаха високи кули и разноцветни сгради. Всичките завършваха с площадки, върху които различих с бинокъла си ръждясали летателни машини с ясно очертани форми.

Можех да идентифицирам дори останките от една предавателна телевидеоантена, както и широки огледала, предназначени по всяка вероятност за градската климатична инсталация.

Многобройните магистрали извеждаха на широки обръщачи. Непосредствено до тях бяха построени огромни паркинги.

Скоро стигнахме до един от тях, където все още бяха гарирани хиляди коли. Пластмасовите им каросерии бяха устояли твърде добре на лошото време и това ми даде възможност да се възхитя от аеродинамичните им форми. Затова пък двигателите им се бяха превърнали в блокчета окислен метал и бе невъзможно да се разпознаят.

И отново никаква следа от човешки същества, никаква кост, никакви останки от дрехи. Жителите бяха изчезнали внезапно и безследно. Положението ставаше още по-загадъчно.

Внушението за неочаквано бедствие, сполетяло тези нещастници, ставаше още по-осезаемо в предградията на мъртвия град.

Всякакви предмети и превозни средства, изоставени на произвола, стояха в безпорядък по улиците. Човек би си помислил, че хората се бяха втурнали да се крият пред неизбежната катастрофа.

Юон гледаше с широко отворени като фарове очи всички тези непознати за него неща, докато аз разсъждавах на глас:

– Ето, веднага можем да отхвърлим хипотезата за внезапен прилив – вълните щяха да пометат всичко по улиците. Да предположим, че температурата отведнъж се е покачила, било то поради промяна в слънчевите радиации или под въздействието на разрушителна техника, сътворена от човешка ръка. Неприемливи хипотези, пластмасата щеше да се разтопи. Смъртоносни радиации ли са унищожили тази страна? Малко вероятно – дърветата щяха да измрат, а жителите, скрити в подземията, щяха да оцелеят, както и в случай на атмосферна промяна или при прилив на отровни газове – явно тези хора са притежавали херметически жилища и са знаели да произвеждат кислород.

– Не разбирам всичко, което ми говориш – промърмори Юон, все така объркан, – ала ти вярвам. Струва ми се, че пропускаш една възможност. Нашите трубадури разказват за чумни епидемии, които унищожавали хора и животни. Не е ли това една вероятна възможност?

– Помислих и за това – казах аз. – Но тази цивилизация е била достатъчно напреднала, за да разполага с медикаменти, способни да ликвидират една епидемия! Не, определено нищо не разбирам!

Междувременно бяхме пристигнали пред една огромна сграда. Слязох от коня. Другарят ми направи същото. Бутнах прозрачната врата на фойето.

Пантите заяждаха поради окисляването и не поддадоха. Наложих ни се да строшим стъклото със сабите си, за да влезем. И там нямаше следа от никакъв скелет.

Наслуки отворих някаква врата, която ме отведе там, където вероятно е било библиотека. Прозорците бяха малко и беше доста мрачно. На светлината от факела видях широки затворени витрини, съдържащи хиляди книги. Взех една от тях и надникнах в нея. Беше изпълнена с черни, напълно непознати за мен букви. Нито една от расите, принадлежащи към Конфедерацията, не бе използвала някога подобно писмо. Тези рафтове, изглежда, бяха музейна собственост, защото нито едно произведение не се търкаляше по масите.

Затова пък видях много диапроектори, а до тях кутии с микрофилми. Забелязах също апарати с ленти, които можеха да бъдат психобобини, ала бяха до такава степен разнебитени, че не можех да твърдя това със сигурност.

Разочарован, отново се върнах във фойето, където имаше много други врати, водещи вероятно към асансьорите, които не работеха.

Все така следван от добрия Юон, аз отново излязох навън и реших да използвам моя анти „G“, за да се издигна до прозорците на горните

етажи, там, където може би се намираха жилищата.

Както очаквах, прозорците не можеха да се отворят, тъй като сградата беше с климатична инсталация. Стъпих на една площадка, където се намираха две летателни машини с къси криле. Този път вратата, водеща към някакъв дълъг коридор, се отвори със скърцане.

Съпроводен от рицаря, който не изглеждаше много спокоен и стискахе меч си в ръка, аз избрах наслуки една от вратите и силно я ритнах, за да я отворя. Не беше много здрава, защото изскочи от пантите си и се стовари със силен трясък на земята.

Преди да вляза, осветих с факела си стаята и онова което видях, ме накара да подскоча от ужас.

Глава VIII

Пред нас лежаха пет човешки скелета. Два с моя ръст – възрастни, трите останали по-малки. Цяло едно семейство беше намерило смъртта почти едновременно.

Бяха проснати върху пластмасови мебели – техните легла. Край тях, на масички видях множество празни шишенца, които вероятно бяха съдържали лекарства.

Гледката беше трогателна. Родителите се държаха за ръце, а майката нежно беше поставила длан върху единия от малките черепи и това силно ме развълнува.

Какво можех да мисля при тази сърцераздирателна гледка?

Дали родителите се бяха самоубили, отвеждайки в смъртта и децата си? В такъв случай грозящата опасност трябва да е била ужасна, за да накара един баща и една майка да стигнат до подобна крайност. Или, напротив, може би са искали да се спасят, използвайки лекарства, които са се оказали неефективни?

Засега беше невъзможно да отговоря на този въпрос.

Заснех няколко кадъра с камерата си, след което взех проби от прахообразните остатъци от вътрешните органи, за да ги подложя по-късно на токсикологична експертиза.

После с Юон огледахме за последен път помещението и излязохме.

Подобна гледка ни очакваше във всяка стая на сградата. Тези нещастни хора бяха имали време само да легнат и всички бяха измрели почти едновременно.

Никъде не открих някакъв признак, обясняващ този геноцид. Някои от жертвите бяха успели да напишат кратки послания върху нещо като метални листи, но нито Юон, нито аз можахме да ги разчетем, а те трябва да съдържат ключа на тази загадка. Взех наслука няколко от тях, за да ги предам на компетентните служби на Конфедерацията, предполагайки, че все някога ще се завърна там. Тази гледка беше по-скоро отчайваща – някакво страхотно бедствие, изглежда, бе унищожило всички тези цивилизовани същества, без да могат дори да се съпротивляват... и нищо не доказваше, че съм защитен от подобна атака.

Продължавах проучванията си, въпреки страха, който започваше да ме обхваща. Направих много снимки и взех няколко дребни предмета.

Мъртвият град пазеше тайната си.

Посетих великолепни музеи, пълни със статуи и различни произведения на изкуството. Картините бяха устояли твърде добре на въздействието на времето, тази човешка раса беше много красива, с хармонични черти и тела с хубави пропорции. Машините и различните апарати, които открих в заводи и лаборатории, дълго време задържаха вниманието ми. Бяха повредени и повечето не работеха вече. Но доказвах, че тази цивилизация е познавала електричеството и е била овладяла атомната енергия. Доколкото мога да бъда сигурен, телекомуникациите са се осъществявали с помощта на мощни лазери. Антени, насочени към небето, и няколко макета показвах, че тези хора са били покорили въздушното пространство и са използвали спътници в синхронна орбита.

Това ме накара да потърся астропорт и ако имах щастието да открия някоя летателна машина, защото това щеше да ми спести употреба на анти „G“ който започваше да отслабва.

Следван от Юон, който наистина изглеждаше вече отегчен от тези издирвания, аз се озовах на едно свободно място, западно от града, в средата на което се издигаше някаква кула.

От пръв поглед разпознах известната ми техника – без никакво съмнение някога от това място са излитали транспортни машини и са кръсвали планетата.

За голямо мое разочарование, нито една от прегледаните машини не можеше да бъде използвана. Все пак, не бях загубил напълно времето си, защото се уверих, че с тези първообрази на космически кораби астронавти не можеха в никакъв случай да достигнат някоя съседна звезда.

Това означаваше, че нито един човек не би могъл да оцелее след драмата, разиграла се на тази нещастна планета. Бях научил достатъчно, най-малкото не очаквах да открия нещо повече. Затова реших да се върна на кораба и да посетя някой друг мъртъв град.

Открихме конете си там, където ги бяхме оставили, до първата проучена сграда и тръгнахме по обратния път, по старата автострада, потънали в мрачни мисли.

Стигнахме до залива, където сутринта бяхме оставили кораба закотвен, но останахме неприятно изненадани. Докъдето поглед стига, морската шир беше пуста.

– По дяволите! – възкликнах аз. – Какво ли се е случило? При това им бях дал достатъчно голяма доза сънотворно, за да ги приспя за два дни.

– Не мислиш ли, че вълшебствата, които движат без платна този кораб, биха могли неочаквано да влязат в сила? – подсказа рицарят.

– Имаш право – проърморих аз, – това е единственото приемливо обяснение. Освен ако някоя група морски хора не са го завладели. Сега сме закотвени тук, защото апаратът, с който летя, не може да ни отведе до нашия изходен пункт!

– А! – рече Юон доверчиво. – Аз съм спокоен. Ти ще намериш начин да се измъкнем оттук. Докато чакаме, предлагам отново да отидем в този злокобен град, за да потърсим подслон и да преспим. Нощите са хладни и бризът вледенява костите ми.

Погледнахме за последен път все така пустото море и се върнахме назад.

Пристигнахме в предградията на мръкване. Влязохме под първия, изпречил се пред очите ни подслон. В случая това беше огромен подземен гараж, където стояха все още хиляди ненужни брамки, подредени като за парад.

Подслонихме се що годе добре в един старинен автобус. Юон имаше за вечеря наденица, която предвидливо беше взел от кораба, и отпи от манерката, а аз си похапнах от стандартните концентрирани храни, които започваха да ми втръсват, дори нещо повече.

Изгасих факела си и останахме на тъмно, опитвайки се да заспим.

Всички кошмарни видения от следобеда се въртяха в главата ми. За пръв път след пристигането си на тази планета аз се изкуших да включа помощния си предавател, свързан с кораба, за да повикам Пантозер. Честно да си кажа, беше ми омръзнало да си измъчвам мозъка с този неразрешим проблем. Дотогава имах чувството, че владее положението благодарение на многобройните приспособления, с които ме бяха снабдили. Сега обаче, след като установих, че цяла една нация бе загинала, без да може да се съпротивява, съвсем не бях вече сигурен, че ще се измъкна здрав и читав от тази огромна клопка. Уви, не виждах друг начин да напусна това опустошено място! Корабът ми рискуваше да бъде хванат, преди да е достигнал до мен, а беше единствената ми надежда за спасение.

Малко след това взех приспивателно и най-после заспах, решен да изчакам още един ден, преди да изпратя съобщения, че съм в бедствено положение – признание за неуспеха на моята мисия.

Сънят ми беше тежък. Сутринта ме събуди някакво леко поскръчване. В това зловещо място и най-малкият звук добиваше неимоверни стойности. Това ме накара да скоча на крака и да запала факела си. Юон ме чу и се изправи като на пружина с оголен меч.

И двамата бяхме убедени, че ни предстои разправа с цял легион

призраци.

Всъщност се оказа един най-обикновен гризач, който се разхождаше. Привлечен от миризмата на остатъците от наденицата, той беше на паднал торбата на рицаря.

Обхвана ни неудържим смях, който успокои изопнатите ни нерви и ни поддейства благотворно. А самото животинче въобще не изглеждаше изплашено – сигурно хората не му бяха познати! Заострената муцуна и тънките мустачки му придаваха леко хитро изражение и почти бях доволен, че виждам живо същество след всички тези скелети.

След като ни изгледа нахално, плъхът реши, че нашите муцуни не са му приятни, и си тръгна, подтичвайки към една стена, където се изгуби.

Откъде идваше той? Сигурно някой кораб го беше довел до тези острови, освен ако не е доплувал от Саргасово море върху някоя дъска.

Обиколих боклуците, закриващи входа на жилището му. Това бяха овехтели транспортни коли, които побираха навярно около стотина пътиници. Мястото, където се намираха, изглежда е било важна автобусна спирка.

За моя голяма изненада, зад тях открих не някаква малка дупчица, а широк вход, с безброй неподвижни вече ескалатори, които се спускаха спираловидно, дълбоко под земята. Оттам полъхваше хладен въздух. Бледа светлина мъждееше в дъното на този кладенец. Дали нямаше най-сетне да открия някакви работещи инсталации? Започваше да става интересно!

Отидох при Юон и му съобщих за намерението си да проуча подземията на града. Това не го въодушеви особено, ала предпочете да ме придружи, отколкото да чака сам.

Без никакви трудности конете ни се спуснаха по лекия наклон. Нашият приятел – плъхът, беше изчезнал и наоколо цареше пълна тишина.

Колкото по-надълбоко прониквахме, толкова температурата ставаше все по-приятна и някакъв лек полъх, носещ благоухания, прошумоляваше край ушите ни. Климатичната инсталация работеше. Моята хипотеза се оказваше вярна. Дали някои спасили се жители не се криеха в тези подземия?

Юон, изглежда, си мислеше същото, защото ръката му стоеше на дръжката на сабята.

Беше се вторачил в наклона пред нас и се вслушваше в най-леките шумове.

– Каж ми, Окасен – прошепна той, – не се ли страхуваш, че този

странен път ще ни отведе право в леговището на злите духове? Ти вече ме отведе в техните земи, когато бяхме в Ис, и аз все още се питам защо ни оставиха да си отидем.

– А! Не се страхувай от нищо. Зли духове или дяволи, аз си гледам работата. Този път обаче смятам, че ще имам късмет да срещна някои от старите обитатели на тази планета, спасили се от бедствието, тъй като машините се нуждаят от поддържане, за да работят, а тук всичко, изглежда, работи добре. Право да си кажа, не можех да повярвам, че цяла една раса е изчезнала, без да остави нито един оцелял свой представител!

– Надявам се, че имаш право – промърмори рицарят, – а що се отнася до мен, аз считам за дяволска работа всичко, което се крие под земята. Това е владението на Водан, чиято жестокост надминава далече тази на Даю, и не бих бил изненадан, ако ни предстоят големи неприятности. Впрочем, сякаш започвам да усещам вече миризма на сярата.

Опасенията на приятеля ми ме накараха да се усмихна, защото в Конфедерацията три четвърти от планетарните инсталации са подземни, а аз не подушвах нищо. За да бъда с чиста съвест, включих един анализатор и установих, че обонянieto на Юон съвсем не го беше измамilo, с тази разлика, че не се касаеше за серни изпарения, а за озон. Това доказваше наличието на твърде много електрически инсталации, работещи недалеч оттук, освен ако древните жители на града не бяха използвали този газ като прочистващ атмосферата бактерицид.

И така ние станяхме двойно по-внимателни. За всеки случай изградих защитно поле около нас.

Но не се случи нищо необикновено. След четвъртчасово спускане достигнахме дъното на кладенеца.

Широки коридори, оборудвани с други ескалатори, тези тук бяха хоризонтални, водеха във всички посоки. Разлепените по стените плакати и афиши ме караха да си мисля, че се намираме в някакво метро, което свързваше отделните островни градове помежду им.

Избрах наслука единия от тунелите и скоро стигнахме до голяма гара, което потвърждаваше моите предположения.

Уви, като изключим плъховете, там нямаше никакво живо същество. Покрай стените, докдето поглед стига, се виждаха само скелети, проснати на земята. Тези нещастни хора бяха намерили смъртта на път за домовете си, където са ги очаквали скъпите им близки.

Въздъгнах дълбоко и още веднъж се запитах, кои ли неумолими същества са могли да извършат подобно престъпление.

Затова пък Юон изглеждаше поуспокоен, че не е попаднал в леговище на вещица, и тази гледка не го вълнуваше особено.

– И така, друже, магията унищожила нашите деди, вероятно е била извънредно мощна, щом ги е достигнала чак в земните недра – заключи той протичко. – И тук няма нито един оцелял.

– Очите ми са дадени да гледам! – рекох рязко аз и тонът ми изнепада рицаря. – И ако искаш вярвай, накрая и ние ще заприличаме на тези скелети, защото все още не виждам как ще напуснем този прокълнат остров, където ни доведе моето любопитство! Омръзна ми да си блъскам безрезултатно главата и ако не се срамувах да те изоставя, веднага щях да се върна там, откъдето идвам, и да не стъпя никога вече на твоята проклета планета.

– Ти не търсиш ли „машините“, за които говореше?

– Има ли смисъл? Обикновени машини с механизъм за автоматично поддържане, нищо повече! Скоро и те ще се повредят като останалите. Хайде да излизаме навън!

Далечен грохот внезапно сложи край на моите упреци. За момент се уплаших при мисълта, че това е земетресение, ала земята оставаше непоклатима под нозете ни. Махнах на Юон да дойде да се скрием в един страничен коридор. Там слязохме от конете.

Тътнежът се превърна в свистене, а след това в обикновено скърцане и тогава видях от тунела да излиза дълга върволица вагони, която полека спря покрай перона.

– Това змей ли е? – запита моят другар.

– Съвсем не, драги. Касае се за най-обикновено транспортно средство, което е отвеждало жителите на този град там, където са желали да отидат. И точно защото работи, ще го използваме и ние.

– Какво? Ти си луд! Никога не ще вляза в корема на това чудовище.

– Както искаш! – казах аз, дърпайки коня си за юздата. – Въпреки всичко те съветвам да размислиш и да побързаш, защото скоро няма да имаме случай да се измъкнем оттук.

Объркан, рицарят поклати глава, прекръсти се и тъй като вече напредвах, той се реши да тръгне след мен.

След кратък оглед на композицията установих, че това беше еднорелсов влак, движещ се на въздушна възглавница. Аеродинамичните му форми предполагаша достигането на вдъхваща уважение скорост. Напълно осъзнавах риска, който поемаме, като потегляме по този стар криволичещ коловоз. Влакът можеше внезапно да се повреди наред тунела или да блъсне каменни блокове, срутили се от свода, но ми беше все

едно. Беше ми омръзнало да мисля за тези руини и за безсилието ми да разбера какво се е случило на този остров.

Настанихме криво-ляво конете си между седалките, след което седнахме и ние като мирни пътници. Разбира се, бяхме единствените пасажери в този влак, който, изглежда, се движеше автоматично.

Намусен, Юон се оглеждаше недоверчиво наоколо и извади наполовина рапирата си, когато по един микрофон направиха съобщение на някакъв непознат език.

Няколко секунди по-късно вратите щракнаха и влакчето потегли, в началото бавно, но постепенно се засили и ни понесе към нашата съдба.

Сега ни оставаше само да чакаме с надеждата, че пътуването не ще продължи дълго, защото провизиите ни не бяха в изобилие.

Докато разглеждах осветлението на купето ни, отразяващо се върху гладките стени на тунела, аз се замислих, че беше настъпила коренна промяна след идването ми на острова. В началото, веднага след приземяването ми, аз бях обикновен астронавт, дошъл да проучи една непознатата планета. След това срещата с Оберон и Даю ми показа, че те вероятно представляват някаква заплаха за нашата Конфедерация. Сега обаче знаех, че е било извършено чудовищно престъпление. Бях се превърнал в следовател, натоварен да разкрие и по възможност да накаже виновниците за този геноцид. Това малко ме плашеше, защото съвсем не бях подготвен за тази роля, а, от друга страна, сега вече имах определена причина, за да остана тук и продължа мисията, с която бях натоварен. Бях поел една непосилна отговорност пред сънародниците на моя приятел Юон, защото единствено ние знаехме, че страшна заплаха е надвиснала над тях, и макар че ставаше дума за андроиди, аз в никакъв случай не можех да ги изоставя на произвола на съдбата. Тогава, без да искам, от устата ми се изплъзна един въпрос:

– Каж ми, Юон, ти на колко години си?

– На петнадесет. Защо?

– Петнадесет! Невероятно... Според продължителността на дните на тази планета, един човек би трябвало да живее около сто години, а един андроид – петстотин.

– Какво значение може да има това?

– Това доказва, че вашият живот е бил умишлено ограничен. За колко поколения се говори в най-древните ваши хроники?

– Десетина...

– Това ще рече, че вашата цивилизация съществува само около два века. Ето още нещо необяснимо! Защо така са скъсили живота ви?

Знаете ли, че преди вас са живели други народи?

– Не... Никога не сме чували да се говори за други разумни същества извън тези острови.

– Странно! Въпреки това тази планета не е била пустинна векове наред. Знаеш ли дали тримата, които ви управляват, остаряват толкова бързо?

– Хайде де! Магията ги е направила безсмъртни...

– А, ето нещо извънредно любопитно. Това е доказателство, че Оберон, Водан и Даю принадлежат към някаква друга раса. Започвам малко по малко да разбирам. Създадени сте изцяло от тях, за да населят отново един опустял свят, но не държат да ви виждат вечно живи. За какво бихте могли да им служите? Тайна.

– Ти смяташ, че ние им служим за нещо? Всъщност те въобще не се бъркат в нашите дела.

– Независимо от това, те са прекрасно осведомени за всичко, което става тук.

– Несъмнено! Понякога Оберон изпраща посланик при императора, за да му каже да обяви война на неверниците.

– И по време на сраженията има твърде много убити, нали?

– Разбира се...

– Не особено елегантно средство за намаляване на свръхнаселеността. Те не държат да увеличавате много броя си. Още една загадка, защото вашите континенти биха могли да изхранват десет пъти повече хора, особено с помощта на няколко научни метода и специализирани машини...

Надеждите ми отново рухнаха. Няколко пъти влакчето спира на празни гари. Това бяха сигурно други градове на острова. Реших да пътувам до последната гара. Машините вероятно щяха да продължават да работят и това щеше да ни помогне да завладеем някой кораб, за да се върнем на сушата.

Ново разочарование – след три гари влакът с пълна скорост се вмъкна в някакъв тунел и продължи пътя си, без да спира вече. Къде ли ни отвеждаше? Невъзможно беше да узнаем.

Прегледах всички вагони и мотрисата, без да открия някого, но в това нямаше нищо необикновено. После се върнах в нашето купе и обядвах в компанията на моя приятел, който изглеждаше примирен със съдбата си.

След като свършихме, за да убия времето, аз направих един медицински преглед на рицаря и без усилие открих какво скъсяваше така

живота му. Тези андроиди имаха само по един бъбрек, който отделяше твърде зле отпадъчните вещества и процентът на уреята достигаше вече тревожната граница. Затова ми се виждаше лесно да бъдат излекувани от този недостатък, присаждайки им изкуствен бъбрек или прочиствайки периодично кръвта им. В очакване на по-благоприятно време, аз дадох на другаря си кутия активни химически катализатори, които, ако се изпиеха, бяха достатъчни да удвоят живота му. Обясних му накратко за какво се касаеше и добрият рицар разпалено ми благодари. При това той ме помоли да му разреша да раздели тези магически дроги със своята съпруга Есклармонда, което сторих на драго сърце.

След това легнахме на пейките да подремнем, тъй като по нищо не личеше, че влакът ще спре скоро.

Явно беше, че сме тръгнали на дълъг път.

Много бързо заспах, но сънят ми беше изпълнен с мъчителни кошмари. Бях успял да отида при Николет и яхнал бял кон, я отвеждах към моята капсула. Уви! Напразно бях препускал като светкавица, лицето на моята нежна любима се покриваше с бръчки и видимо повяхваше. Тогава се проклех, че съм дал на Юон всичките си лекарства. В същото време ми се явяваше Даю. С лице, изкривено в ужасна гримаса, тя ми обещаваше да върне младостта на Николет при условие, че я изоставя на собствената ѝ съдба и отида в двореца на принцесата, за да остана там завинаги. Тъй като отказах, един огромен облак се спусна от небето, заслепявайки ме напълно. След това се озовах из пустинните улици на един прекрасен град, носещ се в небето – Небесния град на джуджето Оберон. Влязох в някакъв дворец, където положих любимата си върху брокатово ложе, държейки ръката ѝ в моята, и гледах как косите ѝ побеляват като сняг. Задъхвайки се, тя ми шепнеше нежни слова и ми се къленеше във вечна любов, дори подир смъртта. След това издъхна в ръцете ми.

Тогава се появи Оберон сред блясъка на лъчезарната си младост. Хванал се за корема от смях, той се подиграваше и ми крещеше: „Хайде, върви на гости у Водан. Сега тя е в царството на мъртвите! Той единствен би могъл да ѝ върне живота... И все пак, по-добре ще е да не му се доверяваш, защото той никога не дава нещо без замяна. Ще трябва да му служиш до смъртта си, за да получиш онова, което желаш, без, уви, да видиш отново красивата Николет. Повярвай ми, сто пъти по-добре ще е да приемеш предложението на порочната Даю!“

Събудих се облян в пот, с глава все още размътена от тези нечестиви видения.

Тогава съзрях Юон да стои прав до мен. Той ме разтърсваше и викаше:

– Окасен, ставай! Пристигнахме. Трябва да побързаме да се измъкнем от тази омагьосана каруца... Вратата е отворена и е ужасна жегга! Уви, опасявам се, че сме пристигнали във владението на страшния Водан, господар на мъртвите и на бурята. Господ да ни е на помощ!

Веднага скочих и погледнах навън.

Очевидно бяхме пристигнали най-после на последната гара. Тя приличаше на предишните, беше само по-широка и по-люксовна. Паната по стените бяха украсени с ярко осветени фрески и показваха слънчеви пейзажи, свидетелстващи каква е била тази страна, преди да я сполети ужасната катастрофа.

Къде бяхме? Изобщо не знаех.

Слязохме на перона, държейки за юздите верните си коне. След това с помощта на моите уреди си изясних нещата. Узнах, че бяхме пропътували повече от петстотин километра, и като следствие отново бяхме пристигнали на континента в един твърде отдалечен от град Ис район. По думите на Юон, ние се намирахме близо до една доста голяма планинска верига, под която, както гласяла легендата, се намирало свърталището на прочутия Водан.

Щом стъпих на перона, започнах да търся изхода, защото много ми се искаше да изляза навън и да изпратя едно съобщение до моя кораб. Макар и леко въоръжен, той все пак ми даваше възможности, които липсваха на портативната ми екипировка. Сега особено много желях да споделя откритията си с храбрия Пантозер.

За нещастие, от десетте ескалатора, обслужващи гарата, девет бяха напълно затрупани от срутвания на десетина метра от началото им. Наложи ми се волно-неволю да тръгна по последния коридор, който се спускаше в земните дълбини.

За втори път от началото на приключението ни Юон прояви голяма съдържаност, преди да ме последва.

– Чиста лудост е да се хвърлиш така в устата на вълка – запротестира той. – Слизаме право в леговището на Водан, най-могъщия от всички магьосници. Безкрайно съм възхитен от твоите възможности, които си доказал неведнъж. Но този път се сблъскаш с много силен враг. Водан и неговите коболди, елфи, норми и валкюри ще те накажат за дързостта ти и никога вече не ще видиш отново далечната си родина. Тези проклети създания ще завладеят душата ти и ще те превърнат в техен роб!

– Виж ти – казах аз с лека усмивка, – сега, изглежда, си спомняш не

малко неща за този всеизвестен Водан. Смятам, че е в твой интерес да ми разкажеш каквото знаеш за тях. Това ще ми помогне да добия поне представа за него.

– Да, добре! – измърмори рицарят. – Нашите трубадури разказват и за този злодей в песните си. Криех това от теб, защото проклетото ти любопитство те води до невъзможни състояния и аз, бедният глупак, те следвам като сянка и треперя непрекъснато. Ето какво се разказва. Водан властва над духовете на мъртвите. Веднъж отделена от тялото, душата ни отива в царството на сенките, което се намира под тази планина. Там Водан разполага напълно с нея, а валкюриите отвеждат във валхала героите, убити в сраженията. Тези същества кръстосват водите и небесата, яхнали своите коне, или летят като птици. Те са слугите на бога на мъртвите. Воините, които те отвличат, съвсем не са за оплакване. Новият им живот е една безкрайна наслада. Те пият медовина в черепите на враговете си и участвуват във весели пирове, на които присъства Водан със своите валкюри. Ала господарят на магията съвсем не си губи времето в гуляи. Той с удоволствие работи заедно със сродните си духове за приготвянето на нови магически чародейства, които непрестанно засилват могъществото му. Докато избраниците пируват или се отдават на военни игри, другите – прокълнатите – страдат, обречени на вечни мъчения. Знай също, че за да се отиде в царството на сенките, трябва да се прекоси реката Жьол и всички, добрали се до другия ѝ бряг, забравят навеки миналото си.

Изслушах с внимание добрия Юон, който, изглежда, изпитваше ужасен страх от свирепия Водан. Тази легенда ми се видя интересна по много причини. Тя показваше наличието на здраво вкоренена военна традиция, защото воините получаваха една значително по-висока награда от обикновените смъртни. Тя издаваше също една култура, различна от тази на Оберон и на Даю, което ме караше да си мисля, че членовете на това пресвято триединство имаха свои собствени стремежи и беше съвсем сигурно, че нямаха еднакъв произход.

– Благодаря ти за сведенията – уверих го аз. – Те ще ми бъдат особено ценни, що се отнася до тази всеизвестна река. Разбирам страховете ти. Сигурно е за предпочитане да имам неприятности единствено с Оберон и дори с Даю, отколкото с тази злокобна личност. Но нямаме избор, бедни ми приятелю. Този влак ни доведе до тук и сигурно не ще се върне повече. Всичките изходи са затрупани и така ние трябва да посетим Водан, който ни очаква. Ще ти дам един талисман – тази решетка, която ще поставиш върху главата си. Така ти безопасно ще преминеш през

Какво сънуват псиборгите?

реката на забвението. След това аз ще те известя... Водан и неговите слуги не ме плашат много и ако трябва да ги атакуваме с магия, ще си намерят майстора!

След тези успокоителни слова, които не изразяваха точно мисълта ми, аз яхнах коня си и се спуснах в ослепителния тунел, водещ в царството на мъртвите.

Глава IX

Юон се поколеба за миг, но след това реши да ме последва. Тунелът приличаше на този, по който бяхме минали преди това. Със своите фосфоресциращи стени и пана, украсени със светлинни реклами, той твърде много се отличаваше от легендарното жилище, описано от рицаря. Още веднъж се запитах какво бе накарало Водан да съчетае така древни епопеи и ултрамодерна техника, доколкото можех да ги определя. Даю отдаваше голямо значение на удоволствията, Оберон обичаше безцелно да се разхожда из полето, за да се наслаждава на природните красоти. Затова пък Водан явно беше техникът на компанията. От тримата именно той беше подбрал най-зрелищния спектакъл с подземното си царство, гъмжащо от митически същества.

В продължение на половин час се спускахме, достигайки голяма дълбочина. При един завой в тунела гледката неочаквано се промени.

Пред нас се разкри огромна пещера.

Бърз поток се носеше под нозете ни в основата на скалистата стена. Мъглата, издигаща се от него, ни пречеше да видим ясно другия бряг.

– Жьол! Реката на забравата... – каза Юон, потрепервайки. – Окасен, заклевам те! Размисли още веднъж какво се готвиш да извършиш.

– Хайде, благородни приятелю, нима ти загуби вяра в моите способности? – успокоих го аз. – Решетката, която носиш под шлема си, ще те предпази от вредното въздействие при прекососяването. След това аз ще се заема с местния владетел и слугите му, които положително са повече внушителни, отколкото опасни.

– Това е Царството на сенките! Разбра ли добре? Никой никога не се е завръщал от тук, където живеят душите на изчезналите.

– Добри ми друже, с риск да те разочаровам, ще ти кажа, че способностите, които приписваш на тъй наречения Водан, ми се струват малко попресилени. Бъди сигурен, че вашата смърт ще ви освободи завинаги от тази безумна Троица, чиито създания населяват планетата ви. Валкюриите, коболдите, елфите и въздушните духове са положително само андрониди като теб или пък усъвършенствуван вид роботи. Всичко, което приписваш на магията, всъщност е само плод на една могъща наука, без съмнение, която обаче не е много по-напреднала от моята. Скоро отново ще се завърнеш в твоя град Бордо и ще намериш красивата Есклармонда. Давам ти думата си!

Поуспокоеният Юон не отговори нищо.

Възползвах се от подобреното му настроение и набързо проучих потока: дълбочината беше незначителна и можехме да преинем през бродовете.

Конят ми потегли, без да ми създава неприятности. Течението беше доста силно, ала той избощо не се затрудни. Стъпих на другия бряг и се обърнах. Юон не беше посмял да тръгне.

– Хубава работа! Какво чакаш? Виждаш, че съм жив и здрав. Идвай, няма нищо страшно! – извиках аз.

Рицарят поклати глава, но след това гордостта му надделя и на свой ред се впусна в синьозелените води. Докато приближаваше, аз набързо измерих психо-полето на това място. Беше достатъчно мощно, за да размъти мозъка на един андроид, но съвсем не беше в състояние да обърка мен. След това използвах радара си, за да изследвам забулената в изпарения пещера. Тя беше дълга около десетина километра и почти толкова широка, височината ѝ достигаше триста метра.

Имаше къде да бъдат скрити от евентуално нападение грамадните инсталации.

Приятна светлина се процеждаше през мъглата и изумруденият ѝ цвят ни придаваше с успех мъртвешки вид. Все същият, по детски наивен мизансцен!

Юон дойде при мен много изненадан, че се чувствава отлично и възкликна:

– Бога ми, господарю, дължа ти извинения! Аз съм само един нещастен невежа. Прости ми, че се усъмних в теб. Сега, ако е необходимо, съм готов да те последвам и в ада!

При тези думи той избухна в смях, защото шегата му допадна. После, ставайки отново сериозен, запита:

– Какво възнамеряваш да правиш сега?

– Ще проучим района и ще се запознаем с прекрасните дружки на Водан. Сигурен съм, че ще задоволят вкуса ти.

– Господи! – промърмори рицарят. – Бих взел за закоравял лъжец всеки, който ми кажеше, че ще срещна валкюри приживе! С тебе обаче няма нищо невъзможно.

След около стотина метра мъглата неочаквано се разпръсна и пещерата се откри пред нас в цялото си великолепие.

Необятна равнина, обсипана с кристални призми като блещукащи горички се бе ширнала, додето поглед стига. Тук-таме воини с алени доспехи се сражаваха помежду си, без да ни обръщат никакво внимание.

Над тях се носеха прекрасни създания, с бели лебедови пера, пеещи с ясен глас завладяващи със звучността си химни.

По-нататък се издигаше гигантска постройка, чийто покрив от чисто злато пламтеше с хиляди огънове. В центъра му изправяше ръст исполинско дърво, чийто листак се губеше в златистите облаци...

– Валхала! – промълви Юон. – Каква непоносима за очите на бедния смъртен красота... Ах, само да можеше нежната ми Есклармонда да се порадва на тези чудеса!

– Доста кокетна констукцияка – съгласих се аз. – И все пак малко поостаряла. Уверявам те, че ние имаме по-добри в нашата Конфедерация. Може би някога ще мога да те отведа в Калапол. Там ти ще бъдеш възхитен от Галакс и ще разбереш кое наистина е хубаво. Не, съвсем искрено смятам, че местният господар има мания за величие, а на мен това ми се струва съвсем не в ред.

Юон ме погледна малко скандализиран, ала дума не пророни и ме последва, без да протестира, когато се отпавих към двореца.

Наслаждавайки се пътьом на кристалните отломъци, не можех да отрека, че Водан притежаваше изключителна сбирка от минерали, които биха заинтригували колекционерите на моята планета. Въпреки това вниманието ми скоро беше отвлечено от тези красоти, тъй като организаторът на развлеченията ни беше устроил малък прием за добре дошли.

Изви се яростен вятър и в буреносния му повеи задгробни гласове виеха заклинания, за да ни принудят да се махнем на часа, ако не искаме да срещнем гнева на господаря на духовете.

Не обърнах никакво внимание на това, ала трябваше да утеша с приятелски думи нещастния си другар, който силно се разтревожи. Вярно е, че тези любезни същества ни обещаваха хиляди, едно от друго позискани мъчения, започващи с изгарянето на тих огън, до заплахата да си послужат с телата ни за засищане глада на дивите вълци.

Това не ни попречи да достигнем до едно дълбоко, оградено от високи скали ждрело. Намирахме се по средата му, когато цял легион ефирни създания ни заобиколи, танцувайки лудешки танц и тананикайки злокобни заклинания.

– Елфите! Свършено е с нас... – задави се Юон.

Този път почти споделях неговото мнение, защото забелязах, че тези въздушни създания изпущаха ярки ритмични светкавици, които можеха да предизвикат опасна хипноза. Мобилизирах всичките си психически сили, за да устоя, и горе-долу успях. Затова пък Юон беше зашеметен от тях и остана неподвижен, с окаменяло лице и полуотворена

уста.

С един сноп анти „G“ обездвижих вероломните същества и като грабнах поводата на коня му, го повлякох. Така стигнахме до края на ждрелото, там имаше малка пещера, пред която танцуваха блуждаещи огньовете. Ужасни крясъци и викове за помощ заглушаваха ушите ни. Погледнах вътре и различих силуети на грешници да се гърчат сред пламъците. Уви, с нищо не можех да им помогна и продължих нататък.

Другарят ми бе изпаднал в дълбок унес, без да чува и вижда нищо.

Вървахме отново през равнина. Сега дворецът беше съвсем наблизо.

В този миг към нас се спусна глутница вълци с човешки лица. Конете ни отстъпиха ужасени и едва успях да извадя лазерния си пистолет, за да отпъдя хората-вълци. Оръжието ми стори чудо. Всяко докоснато чудовище на часа се превръщаше в пушек, така че останалата част от глутницата изчезна, без много да упорства, така бързо, както беше връхлетяла.

Пред нас вратата на двореца бе широко отворена, сякаш ни канеше да влезем. Извивките на реката Жьол служеха за ров около жилището на Водан. Пред входа две страхотни чудовища, вълк и орел, стояха на стража.

Високо горе около дървото кръжаха белите валкюри, които като че дебнеха смъртта ни, за да ни отвлекат към адските мъчения на това призрачно жилище.

Наоколо из равнината бродеха безплътните сенки на тези, които нямаха право на достъп до валхала. Под закрилата на моето защитно поле аз твърде не се впечатлявах, но независимо от това ужасният вид на това прокълнато място ме накара да потръпна. Тогава установих, че другарят ми беше дошъл на себе си, защото щом видя страшните цербери, застанали пред нас, той измъкна сабята си и зае отбранителна поза.

В този миг вълкът и орелът се спуснаха към нас. Първият се беше насочил към мен, а вторият се хвърли върху рицаря. Натиснах спусъка на оръжието си, но уви – в бързината си бях забравил да проверя пълнителя и дочух само някакво смешно прашене. Късно беше да сменям заряда му! Оставаше ми само да последвам примера на Юон, който се сражаваше с хладно оръжие.

Без никакво усилие двете чудовища разкъсаха защитното поле, неутрализирайки го несъмнено с товар с обратен знак, и започнаха да описват все по-стесняващи се кръгове около нас.

В тази минута на равносметка аз благослових инструкторите си от

Калапол, които ме бяха обучили да боравя добре с различни оръжия. Вълчите зъби бяха истински ками, а що се отнася до орела, неговият остър клон изглеждаше твърд като стомана.

Моят противник се хвърли в краката на коня ми, за да ме повали. Но аз върнах меч в ножницата си. Грабнах късата пика, прикрепена към седлото, и битката започна. Благодаря на небето, че конят ми беше много храбър и като че ли разбираше, че съдбата му е свързана с тази на неговия ездач.

Бързите му извъртания ми позволяваха да бъда винаги лице с лице с врага си. От време на време той го заплашваше с вдигнати предни копита. Независимо от това вълкът беше необикновено ловък. На няколко пъти върхът на копието ми го докосна, ала той го отбегна с умело движение.

Но аз го държах на разстояние и той не смееше да се доближи до нозете на смелия ми кон.

Юон на свой ред също вършеше чудеса. Застрашително въртеше меч и принуждаваше орела да отбива нападенията му в последния момент. На няколко пъти се разхвърчаха перушини – доказателство, че тези удари минаваха застрашително близо.

Независимо от подвизите ни, изходът оставаше неясен. Нашите противници бяха неуморими, а конят ми не отвърщаше вече така бързо на моите заповеди.

Валкюрите наблюдаваха битката отдалеч. Това, изглежда, им доставяше голямо удоволствие, ако се съдеше по възклицанията и окуражителните им викове, отправени към противниците ни.

Налагаше се бързо да приключим, защото шансовете ни да победим намаляваха с всяка измината минута. И така аз взех едно малко рисковано решение. Пришпорих коня си и се впуснах в луд галоп.

Изненадан, вълкът не се спусна веднага да ме преследва и ми остана време да извадя гравитационния си генератор. Възнамерявах да прибегна до хитростта, с която бях победил Яростния. Описвайки една къса крива, аз отново се устремих към чудовището, насочвайки към него силно поле от сто „G“ Това беше последната ми надежда и за щастие вълкът се хвана.

Парализиран от собствената си тежест, която изведнъж стократно се бе умножила, той не можа да избегне острието на копието ми, което се вряза дълбоко в мозъка му.

Черепната му кутия се отвори като орех и вътре вместо розовия цвят на главния мозък аз видях блестящите вериги на електронния

механизъм, който го правеше да изглежда като жив.

Това съвсем не ме изненада и не го разглеждах дълго, защото Юон се нуждаеше от помощ. С един мах на крилото противникът му вече бе запратил надалеч щита му, а надлакътникът му носеше дълбока следа от удар...

Без да губя време, аз насочих мощно гравитационно поле върху пикиращия орел. Птицата се строполи безжизнена на земята, неспособна да полети отново.

Юон се възползва от това положение и се оттегли.

Пронизах с пиката си от край до край отвратителното тяло. И както преди, вместо кръв – изскочиха искри, дължащи се на късите съединения, предизвикани от металното ми копие.

Няколко спазъма разтърсиха фантастичната птица и тя остана неподвижна. Огромните разперени крила придаваха затрогващо жизнен вид на орела, който сякаш отново се готвеше да се устреми в простора.

Разочаровани, валкюрите подеха в далечината погребална песен, оплаквайки смъртта на двамата верни пазители на валхала.

Юон дойде с усмивкана уста и сърдечно стисна ръката ми, като извика:

– Ясно, Окасен, писано ми е завинаги да съм твой длъжник! Ти малко позакъсня с твоите магически чародейства и аз вече се питах дали Водан не е отнел силата им... Господи, какво сражение! Ръката ми е все още ранена.

– Дължа ти извинения, приятелю! – рекох аз на свой ред. – Едно от оръжията ми отказа в последния момент и от неочакваната атака на тези чудовища съвсем не ми остана време да избира друг някакъв талисман! Грабнах каквото имах подръка, без много да му мисля.

– Във всеки случай, ти току-що извърши един подвиг, който ще бъде възпят от бардовете в бъдни времена. Ти уби пазителите на валхала! Никой на света никога не е извършвал нещо подобно и твоята слава ще огрее и моята скромна личност. Питам се дори дали ще ми повярват, разказвайки за нашата епопея?

– Хайде! – казах аз и се засмях. – Край на приказките. Пътят е чист, да влизаме в това фантастично жилище. Обзалагам се, че тук ще продължаваш да трупаш нови интересни впечатления.

Никой не се опита да затвори пред нас вратата на двореца. Водан, изглежда, държеше да запази роботите си.

Щитове и копия украсяваха стените на перистила. Многобройни врати водеха към покоите. Забелязах тълпа от джуджета, които работеха

около непознат за мен вид машини. Те не ни обърнаха никакво внимание, а аз се стараех да не ги безпокоя. Исках да срещна господаря им и съвсем не възнамерявах да се отдам на безпричинен грабеж.

Дълъг коридор, украсен с ловни трофеи, ни отведе до огромната централна зала. Дървото, което отдалеч бяхме забелязали, се издигаше по средата ѝ. Недалеч от него, над накладен огън, вреше грамаден казан, а до него се издигаше златен трон, на който не седеше никой.

Реших да се изкача по дървото, сред клоните на което бяха закрепени множество ярко осветени площадки.

Широка спираловидна стълба се виеше около дънера. Конете ни сяха лесно да се изкачат по стъпалата, ала аз предпочетох да сляза на земята и така да поема нагоре.

Докато се изкачвахме, на няколко пъти валкюрите ни докосваха и тъй като не личеше да таят зли намерения към нас, ги оставих на мира. Мелодичните им песни ме изпълваха с възхищение. Ала след малко трябваше да се заема с нещо друго. От време на време змиеподобни клоносе спущаха върху нас, опитвайки се да ни омотаят.

С лазерния си лъч изгорих няколко от тях и след това предупредение те спряха да ни атакуват. На първата площадка ни чакаше едно уродливо джудже.

За добре дошли то ни посочи цяла камара бели черепи, струпани направо на земята, сякаш искаше да ни предупреди какво ни чака.

За да му докажа, че тези глупости съвсем не ме вълнуваха, аз ритнах и разпилях злокобните останки, след което го последвах.

Стигнахме до втори трон, около който кръжаха непорочните валкюри. На него в цялото си величие бе седнал Водан – бог на бурите, на мъртвите и на войната, и господар на тази планета.

Златните му доспехи, крилатият му шлем, гравираниите му оръжия с инкрустирани скъпоценни камъни му придаваха горда осанка. От лицето му не научих много нещо. Приличаше на всички останали местни жители, но грубите му черти не бяха лишени от величие. Не беше едър колкото Яростния, но ръстът му надвишаваше доста нормалния и квадратните му плещи доказваха, че е труден противник, обигран във всички видове борба.

Не забелязах по него нито едно съвременно оръжие, което не означаваше, че не притежава такава.

Докато го изучавах подробно, пронизващият му поглед ни опипваше от глава до пети и аз усетих леко въздействие върху разума си. Той се опитваше да проследи мисълта ми. Но психичната ми защита не му

позволи да измъкне нещо повече с тази малка игра.

И аз на свой ред се помъчих да прочета мислите му, но безрезултатно.

След това запознанство с малко разочарована физиономия Водан гръмовно заяви:

– Значи ти си този, който се нарича Окасен дьо Серн. Вече доста време си вреш носа из моето владение и се месиш в неща, които не те засягат! Срещал си се вече с Даю и Оберон, които ме предупредиха, че си криел не една хитрина в торбата си... Трябва да призная, че с чест се справи с различните изпитания. Това доказва, че си чужденец на планетата ни. Защото нашите поданици съвсем не са вещи в науката за светкавиците и огъня. Кажи ми честно откъде идваш и какви са намеренията ти. С упоритостта и смелостта си ти успя да достигнеш до моята августейша личност и е справедливо да ти дам думата за малко.

Бях постигнал целта си и трябваше да съм доволен, ала това не ме правеше по-горд. Небрежното му поведение не ми казваше нищо особено. Не трябваше да забравям, че някога е бил извършен страхотен геноцид и че този горделив великан е бил вероятно виновен за него.

Юон се беше превил в дълбок реверанс, а аз се изправих в цял ръст и заявих с тон, нетърпящ възражения:

– Право да ти кажа, Водан, ако стоя пред теб, то е само защото успях да разкрия клопките, с които ти не престанала отрупваш пътя ми, и не се опитвай да твърдиш, че съм добре дошъл тук! Пратеник съм на една могъща звездна Конфедерация със столица Калапол. Нашите ръководители на няколко пъти изпращаха автоматични сонди, за да се свържат с жителите на този район, обаче им попречиха атмосферни смущения. Други изследователи се бяха опитали преди мен да проучат морета и континенти, но апаратите им донесоха само неточна информация. Кампъл – президентът на нашия Велик съвет не обича твърде хората, които нахлуват в неговата територия и се опитват да го измамят с лъжливи данни. Но преди да ти съобщя още нещо за това, бих желал да получа няколко сведения. Ти царуваш като абсолютен владетел над един свят от андроиди, държани в невежество, твоя воля... За сметка на това аз открих, че цял един народ внезапно е срещнал ужасна смърт, без дори да може да се съпротивява, и това е едно от нещата, които ние, жителите на Полукс, не можем да допуснем. Би ли могъл господарят на смъртта да ми даде няколко съществени уточнения по този въпрос?

Не знам дали моята тирада му се понрави, или не, защото маската на лицето му беше непроницаема. Докато Юон със свито сърце ме

наблюдаваше, ужасен от толкова гордост пред този, който беше господар на всичко, Водан леко се оживи и избоботи:

– Ето в това разпознавам напълно горделивия и тщеславен нрав на хората. Какво, жалка ларво, държа те в моя власт, а после, ако поискам, мога да те превърна и в пепел и ти смееш да ме разпитваш? Какви смотворни претенции! Моите перове трябва да видят това!

При тези думи от двете му страни се появиха два трона.

На първия седеше Оберон, а на втория разпознах Даю.

– Чухте ли словата на това недоносче? – възликна Водан. – Без малко да ни обвини, че сме унищожили хората, които са живели някога на тази планета!

– Аз вече се спречках с него – усмихна се красивата принцеса. – Страхувам се, че не е от хората, които много се притесняват.

– Може би намеренията му са чисти – подсети ги тогава джуджето-магьосник. – Дай му някаква възможност, Водан. Подложи го на няколко изпитания и ако ги преодолее с чест, ще му разкажем какво се е случило.

– Ти също ли желаш това, Даю? – изрева запитаният.

– Споделям мнението на Оберон. Нека да покаже колко струва. Тогава ще стигнем и до желанията му.

– Дявол го взел, хубавичко ще се позабавляваме! Хайде, мъниче, защитавай се! Ще те накарам да съжالياваш за своята дързост.

Този път всичко беше решено. Бях постигнал целта си. Излезех ли победител от това последно изпитание, щях да узная всички загадки на планетата, но пред мен стоеше сериозен противник. Наистина, помислих аз за мое собствено успокоение, технологията на тези хора не надминава много нашата.

Арената вече се освобождаваше. Троновете бяха отместени върху клоните, а верният ми Юон се намери яхнал един як чепат клон.

Загърмя и ужасни викове отекнаха от всички страни. Дървото беше отрупано с воители в доспехи, дошли да гледат нашия двубой.

Моят противник на часа прояви забележителните си способности, като неочаквано се превърна в страхотен змей, бълващ пламъци. Не се касаеше за хипноза, защото тя не ми действуваше. Това беше едно рязко телепортиране и нямаше съмнение, че чудовището е истинско. Нямаше място за шеги.

За щастие, треньорите ми в Калапол ме бяха превърнали в бойна машина със светкавични рефлексии.

Един натиск върху анти „G“ ме отклони от застрашаващите огнени

езици и ми помогна да полетя над противника си. Последният напразно ревеше и насочваше към мен лапите си, въоръжени с остри нокти. Аз го разигравах с рязката промяна на посоките. Ала тези пламъци наистина бяха опасни, защото можеха да повредят скафандъра ми. Решен бързо да го обезвредя, за да не изразходвам доста намалените си запаси от енергия, аз рязко промених местната ентропия. Какво искате? Роботът е машина като всички останали и за да работи, ѝ е необходима енергия.

Моето нападение приключи отлично. Изведнъж, лишена от енергия, огромната машинария спря обездвижена и безобидна като куп старо желязо.

Водан не продължи. Току-що му бях доказал по безспорен начин, че използването на машини с телеуправление срещу мен нямаше успех.

Тогава той промени тактиката.

Дрипавите останки на змея изчезнаха и веднага бяха заменени от някаква отвратителна жаба, голяма колкото моето корабче. Това беше автентично земноводно, дресирано да се бие, плюещо на десет метра някаква разяждаща отрова. Незабавно изпитах въздействието ѝ, когато една пръска попадна върху ризницата ми и проби в нея десетсантиметрова дупка.

Това съвсем не ме развълнува, защото скафандърът ми беше устойчив спрямо всички химически и бактериологични агенти.

Първо изпробвах оръжието си, действащо върху ентропията. Не беше лесно, защото земноводното непрестанно подскочаше от едно място на друго, а Водан ми противодействуваше с един апарат, който също влияеше върху ентропията и веднага възстановяваше последната в нормалната ѝ стойност.

Ето защо, за да се отърва от жабата, трябваше да прибегна до едно друго средство – една обикновена атомна граната, хвърлена в момента на възстановяването на ентропията. Взривът разпръсна отвратителни парцали наоколо чак до присъстващите, настанили се по клоните на дървото.

Бях спечелил и втория рунд.

Тогава, за моя голяма изненада, една грациозна млада жена доби плът пред очите ми и аз познах моята нежна Николет. В ръцете си държеше опънат лък и отправи една стрела право в гърдите ми.

Отскоких встрани, без да се замислям. Стрелата мина покрай мен и не ме докосна. Все пак бях дълбоко засегнат от тази жестока хитрост. Ако наистина се касаеше за тази, която обичах, бе невъзможно да я убия. Краткото психическо проучване ми потвърди тъжната истина.

Проклетият Водан бе имал вероломството да пренесе Николет в своето леговище и да я хипнотизира. Тя също можеше да бъде телепортирана, така че ме преследваше във въздуха. Изоставило своя лък, бедното дете протягаше към мен ръце, викайки ме по име, и аз виждах как сълзите се стичат по хубавото ѝ лице.

Опитах с лъчите анти „G“ но те бяха вече достатъчно натоварени със собственото ми транспортиране, а и трябваше да пазя резервите си. Едно въздействие върху ентропията би я унищожило незабавно, затова и дума не можеше да става да използвам този способ. Разкъсан между дълга и любовта си, аз можех само да бягам, убеден че ако ме достигне, тя няма да се поколебае да ме прободете с камата, прикрепена към пояса ѝ.

Чувах подигравките на Оберон и Даю, които ме влудяваха:

– Хайде, Окасен, какво чакаш, за да прегърнеш своята нежна любима?

– Сигурно се страхува да не го прободете острието ѝ? Говори се, че женските паяци не са много мили със съпрузите си.

– Беше по-смел, когато ме посети в Ис!

– А, мила моя, жителите на Полукс са сантиментални. Не им трябва много, за да им завъртиш главата.

Единствената възможност да изляза от тази ужасна дилема беше да премахна хипнозата, която я потискаше.

Включих един апарат, който равномерно излъчваше светкавици, описващи фигури, синхронни с мисловните вълни на Николет. Тях аз познавах много добре, тъй като ги бях засякъл с цел да я открия по-лесно, ако се наложеше, след това извиках, като вложих цялото си сърце:

„Навеки ще помня тази прекрасна нощ. От днес нататък ще живея единствено в очакване да се завърнеш.“

Тя се спусна незабавно на земята, протягайки ръце, сякаш се пробуждаше от дълбок сън. След това се огледа учудено и каза с прекрасна усмивка:

– Окасен... Какво щастие! Какво правим тук? Сънувах кошмарен сън. Представях си, че Яростния се е завърнал и аз се опитвах да го пробода с камата си...

– Не се тревожи, любима, сега всичко е наред. Ние сме в свърталището на Водан. Отдръпни се, защото сега мерим сили с нашите вълшебства, върви при Юон!

Последният вече приближаваше и хващайки я за ръка, я поведе на сигурно място сред клоните на дървото.

Тогава Водан ме нападна едновременно от много посоки: психически – с елфите си, кръжащи и образуващи огнени спирали, за да привлечат вниманието ми, емоционално – телепортирайки Николет, която видях омотана към един клон от някаква змия, бълваща пламък, физически – бомбардирайки ме с къбловидни мълнии, и химически – обгръщайки ме с облак от халюциногенни газове.

Освободих се от елфите посредством ентропичния си генератор, който в същото време неутрализира сферичната плазма.

Респираторът на скафандъра ми беше включен и газът не ми пречеше. Оставаше Николет. Тези типове започваха да губят мярка и това ме накара да побеснея. Със светкавична бързина се спуснах към Даю и Оберон, които съзерцаваха това привлекателно зрелище с блажена усмивка, след това включих в битката един уред, държан в резерва до този момент.

В Конфедерацията тази ултрасекретна система се използва за съхранението на бомби от антиматерия. И най-лекото съприкосновение с една молекула от нашата материя рискува да предизвика експлозия. Ето защо учените ни изработиха тотална изолация, създаваща около тези машини абсолютен вакуум. При обикновен допир нормалната материя бива отблъсната от тази бариера. Мисля, че се използват и свойствата на етера, ала не знам нищо повече по този въпрос.

По такъв начин и двамата съучастници на Водан сега се озоваха в един херметически затвор, откъдето им беше невъзможно да излязат.

Като приключих с тази работа, аз изревах:

– Зъб за зъб, Водан! Или ще освободиш Николет, или ще ги оставя да се задушат.

Глава X

Аргументът беше солиден. Въпреки това Водан въобще не ми отговори.

Погледнах към пленниците си и установих, че не изглеждаха по-зле и ме наблюдаваха със същата подигравателна усмивка.

След това някакъв неударим смях отекна в ушите ми. Все още невидим, Водан ми се присмиваше.

– Хайде, Сетни, за деца ли ни вземаш? Пленил си обикновени роботи. Истинските Даю и Оберон не са тук! Впрочем и аз също. Но повярвай, съжаляваме за това! Позволи ми да те поздравя за тази изолираща сфера. Наистина забележително постижение. Безспорно жителите на Полукс са на ниво. Признавам, че имам слабост към теб, и ще ти го докажа веднага.

При тези думи змията, която душеше Николет, изчезна и прекрасната млада жена се хвърли в обятията ми. А Юон слезе от клона си и дойде при нас, наблюдавайки развълнувано сцената.

Тези излияния ни отнеха известно време. Бяхме толкова щастливи отново заедно. Водан ни изчака от уважение, после продължи:

– Бъдете щастливи, нашата битка завърши. Не ще има нито победители, нито победени. Ако нямате нищо против, ще продължим този разговор другаде, където ще ни бъде по-приятно.

Сякаш по силата на някаква магия ние се озовахме на часа сред просторна, грейнала под слънчевите лъчи стая.

През широко отворените прозорци под нас се простираше чудна гледка. Редуваха се гори и долини в изумрудени цветове.

Изображенията на Водан, без военните му атрибути, на Даю и на Оберон ни гледаха усмихнати от удобни фотьойли.

Без да съзнавам, аз се наслаждавах на великолепието на джуджето-магьосник и още повече на принцесата, ала малката ръка, която стисках в моята, ми беше по-скъпа.

– Нещо разхладително, капитан Сетни? – каза с мелодичен глас един андроид, предлагайки ми подноса.

Това изречение ме накара да се усмихна, защото ме връщаше много дни назад, когато отивах в Калапол, извикан от Великия съвет.

– Можеш да изпиеш, без да се страхуваш, тази чаша с „Комендантско червено“ – увери ме Оберон. – Гарантирам ти, че не съдържа

никакво вредно вещество и вярвам, че ще ти се понрави.

Поех чашата и вкусих кехлибареното питие. Действително се оказа превъзходно.

– Смелостта и проникателността ти бяха в твоя полза – рече Оберон. – Особено високо оценихме поведението ти пред жалките останки, които намери в пустинните градове отвъд морето. Ти си верен приятел и твоята любов е дълбока. Сега сме убедени, че жителите на Полукс не притежават войнствения и алчен за богатства нрав на много от човешките раси. Ето защо ние ще ти позволим да завършиш благополучно мисията си. Ти ще намериш отговора на загадките, които толкова много те занимаваха.

– Това е едно от моите най-съкровени желания... Кажете само как разбрахте кой съм и какви са навиците ми? Честна дума, бих се заклел, че се чувствавам като сред стари приятели!

Тогава се намеси Даю:

– Ние сме твои приятели, Сетни, дори и да не сме от една и съща раса с теб, защото, ако трябва да признаем всичко, телата, които стоят пред теб, са само роботи, които предават на нашето съзнание онова, което виждат, чуват, чувствуват. Е, истина е, че ти си има работа с един робот в град Ис. Надявам се, че това не те е разочаровало много?

Издъних се – както грубо се изразяват във флотата, – тъй като не държах да парадирям с креватните си подвизи пред Николет.

– Роботи! – изненадах се аз. – Достигнали сте рядко съвършенство в тази област. Да не би да сте сиборги?

– Не, скъпи мой! – поусмихна се Оберон. – Но това решение също би ни харесало, защото тогава поне щяхме да запазим човешкия си разум. Съдбата ни принуди да използваме друга, по-съвършена техника, ще разбереш защо.

Тогава Водан каза:

– Ако се съгласиш, ще проектирам твоя разум в миналото на тази планета. По този начин ще присъствуваш на страшната катастрофа, която ни сполетя и ни доведе до състоянието, в което сме.

Поколебах се за миг, но после приех. В края на краищата имаше доказателство, че те разполагаха с по-съвършени от моите средства. Вместо да се озова в Обероновия град на Облаците, те прекрасно биха могли да ме захвърлят в някой подземен затвор. Следователно можех да им се доверя.

Тогава основата на летящия град стана прозрачна и стаята, в която се намирах, изчезна. Носех се с бясна скорост над планини и долини,

след което за известно време потънах в пълен мрак и изведнъж пред мен изникна някакъв прекрасен град. Той приличаше на оня, чиито развалини бях наблюдавал заедно с рицаря на острова, който посетихме, с тази разлика, че тук кипеше живот.

Отново дочух гласа на Водан, който коментираше видяното от мен.

– Това са градовете на нашите деди. Както виждаш, те бяха цветущи, а жителите им се радваха на живота. За нещастие съществуваха две различни раси. Едната владееше този континент, а другата живееше в големите острови, откъдето идвате. Освен това няхахме никакви материални проблеми: енергията идваше от океаните; водородът захранваше огромни плазмени батерии; протеините се синтезираха в огромни, автоматични заводи; глад не ни заплашваше. По това време планетата ни се движеше в орбита в едно съзвездие, периферно на Млечния път от страна на Магелановите облаци. Осем други планети придружаваха нашата в обиколката ѝ, а космическите ни кораби бяха успели да достигнат до две по-близки. Така можяхме да установим, че там бяха съхранени следи от живот, твърде различен от нашия. Вълнуващ факт бяха откритите от наши пионери странни инсталации, които бяха запазени идеално, ала за нашите учени беше невъзможно да открият за какво се използват.

Но нашите проблеми не произтичаха от това. Народите ни бяха достигнали огромен прогрес в областта на физиката, химията и биологията. Затова пък бяхме твърде изостанали във всичко, касаещо социологията, и в отношенията между нациите. Вместо да създадем една Конфедерация като вашата, двата блока живееха всеки сам за себе си. Завиждаха си и всеки желаше да наложи идеологията си. Бяха създадени и оборудвани атомни машини с невероятна разрушителна мощ, огромни флоти от космически кораби. За известно време се запази едно определено статукво. Управниците се опасяваха да не предизвикат катаклизъм, който рискуваше да унищожи тотално жителите на планетата, инсталациите, заводите, градовете. Знаеха, че репресалиите щяха да бъдат мълниеносни и че радиоактивният прах щеше да замърси атмосферата за дълги години.

Гласът на Водан замря за миг, сякаш извикването на тези спомени го изпълваше с безкрайна тъга. В същото време лъчезарните градове отстъпиха пред силози, криещи къси, мощни междуконтинентални ракети, на сателити-шпиони, обикалящи в орбита неуморно над морета и континенти, на неравни терени, където тези всяващи ужас бомби биваха изпробвани.

– За наше нещастие, веднъж се случи така, че един диктатор, готов

на всичко, за да наложи своите възгледи, завзе властта в островите. В началото той се хвалеше с миролюбието си, говорейки пред тия, които желяха да го слушат, че мислел единствено за благополучието на своите народи. Бяха извършени наистина грандиозни дела. Построени бяха нови градове, беше създадена нова летателна машина за граждански цели. Серийното ѝ производство позволяваше всекиму да я притежава. Но скоро пред него изникна един остър проблем: тъй като не съществуваше контрол върху раждаемостта, островите, които владееше, станаха твърде малки за многобройното население. Тогава той предяви териториални претенции. Ние разбирахме проблемите му и в началото нашите управници не се противопоставиха на някои анексии, по-специално на тези в слабо населените острови на южния океан. Така за известно време отново се възцари надеждата за мир. Въпреки това шпионите, било то хора или роботи, непрестанно трупаха сведения, доказващи, че този диктатор полага гигантски усилия в областта на въоръжаването. Налагаше се да го догонваме. Бяха построени нови космически кораби, нови бомби, усъвършенствувани подводници и ужасяващото равновесие бе възстановено. Така за известно време военната заплаха почти изчезна. Облекчени, народите се впуснаха в оргии и удоволствия с желанието преди всичко да се наслаждават на живота. През това време в изкуствата и литературата настъпи истински бум. Никога в историята на нашите народи не бяха създавани такива чудеса.

В този момент видях в един музей движещата се пъстра тълпа и разбрах, че Водан казваше истината. Тези хора притежаваха вроден артистичен усет и техните творби им правеха чест. Малко раси от нашата иначе обширна Конфедерация можеха да се гордеят с подобни великолепия, съчетаващи обеми, цветове и звуци.

– Уви – продължи Водан, – това не продължи дълго... Съдбата бе осъдила нашия свят на ужасно бедствие. В желанието си на всяка цена да наложи своята идеология и социални структури на нашата планета, диктаторът бе предоставил на разположение на микробиолозите огромни лаборатории. Тези инсталации бяха толкова добре скрити в земните недра, че нашите спътници-шпиони не можаха да ги открият веднага. Те обаче отбелязаха засилена активност в някаква пустинна област и значителна консумация на енергия в един наглед необработваем район. Тайната беше толкова строго пазена, че дори нашите умело внедрени в правителствените сфери агенти не ни доставиха и най-малките сведения. Според тях се касаеше чисто и просто за гигантски фитотрони, създаващи най-нови методи за отглеждане на растенията. Беше

приемливо, защото с демографския взрив нуждата от храна бе нараснала. През това време във всеки наш град бяха изградени секретни мрежи, набиращи членовете си главно между персонала на климатичната система и водоснабдяването.

Малко от тях бяха разкрити, поради което не можахме да разгадаем това странно предпочитание. В същото време ние, останалите, съсредоточавахме силите си върху методите на преподаване чрез психобобини. Почти навсякъде бяха построени огромни библиотеки, популяризиращи нашата култура, позволяващи бързо и достъпно обучение за всички. По това време самият аз и тези, които познаваш под имената Даю и Оберон, работехме в експериментален център за психически изследвания. Външните събития ни интересуваха твърде малко, защото току-що бяхме направили едно сензационно откритие. Мисля, че вашата Конфедерация използва роботите и познава сиборгите, тези хибридни същества, които съхраняват част от човешкия организъм – главния мозък в един специален сектор.

– Точно така – намесих се аз, – дори успяхме на практика да увековечим мозъците на нашите най-забележителни учени. Така наречените Велики мозъци са поставени в херметически контейнери, където техните неврони се оросяват, хранят и почистват от отпадъците им. Периодически те се пренасочват с цел да асимилират новите открития. Възникне ли някакъв важен проблем, Великият съвет иска тяхното мнение. Времето им минава в изследвания, но през дълги периоди се налага също и да почиват. Независимо от това съхраняването им изисква специални грижи и затова е поверено единствено на нашите най-големи умове.

– Този проблем ни отне твърде много време и ние стигнахме до подобни заключения. Тогава екипът ни се ориентира към друго решение. Вместо да използваме изключително крехката биологична материя, в случая невроните, ние решихме да извършим цялостно пренасяне на индивидуалността върху електронни субстрати. Желаяхме да създадем двойна психика за отделния индивид с неговите стремежи, памет, чувствителност, страсти и радости, с една дума, цялостната му личност. Това имаше огромни предимства. Умаляването на веригите позволяваше да поставим този двойник във всеки сиборг, опростявайки значително механизмите му. Освен това по такъв начин един индивид можеше да бъде асимилиран от машина космически кораб и те не биха имали повече нужда от специално оборудване за защитата на живота на едно човешко тяло. Така се надявахме да проучим недрата на нашата планета, на океаните ѝ, да тръгнем напосоки из Галактиката.

– Изключително! – възкликнах възхитено. – Това има неоспорими предимства за космическото изследване: такъв един чисто механичен организъм би могъл да остане безкрайно дълго време в база – установена върху необитаемо небесно тяло, непригодно за живот, и да извърши там значителни проучвания. И все пак не се ли опасявате, че подобно присаждане ще предизвика съществени смущения във функционирането на един разум, пренесен по такъв начин?

– Тази забележка е оправдана, скъпи мой. Това представляваше затруднение в началото. Сега до голяма степен сме го разрешили и смятам, че ти оцени сексуалните прояви на красивата ни Даю по време на престоя ти в Ис?

Този спомен ме накара да се почувствувам неловко и усетих как, без да искам, се изчервявам.

Обаче Водан невъзмутимо продължаваше:

– ...И все пак, това беше само един усъвършенствуван робот, за момент съхранил разума си. Удоволствието, както видях, съвсем не ни е забранено. Но аз се връщам към времето, когато бе извършен геноцидът, който те разбунтува и те накара да ни заподозреш. У противниците ни всичко беше подготвено за светкавична офанзива със съвършени средства. Диктаторът беше заложил върху бактериологичното оръжие, което имаше огромни предимства, позволяваше отведнъж да се унищожи нашия народ, запазвайки всичките ценни инсталации: заводи, лаборатории, различни складове. Избраното оръжие бе вирус, поразяващ нервната система и предизвикващ почти мигновена парализа.

– Аха, сега разбирам защо тези градове бяха непокътнати – въздъхнах аз. – Какво дяволско средство!

– Всъщност неприятелите ни бяха успели да произведат в лаборатория хибридни вируси. Външната обвивка с протеинов произход, която служеше за антигенна основа, беше премахната и заменена с тази на безобиден вирус. Поради това организъмът на нашите съотечественици не можеше вече да изработва антители, за да се защитава. Оголеният вирус запазваше своята рибонуклеинова киселина – носител на заразните свойства, която бързо предизвикваше смъртоносна парализа. Разбира се, нашите нападатели бяха получили тайно една доза предпазна ваксина, смесена с храната, и се оказаха защитени.

– Една подробност ми се изплъзва – прекъснах го аз. – При тези условия как се е получило така, че те също са били убити?

– Малко търпение... В часа „X“ противниковите агенти излези шешета с вируси във водните резервоари. Други впръскали смъртоносния

причинител във въздуха на климатичните инсталации. В същото време спътниците изхвърлили дребни капсули, които се разтворили във въздуха над нашите земи, като с това довършили заразяването на континента ни. Сам ще видиш, че резултатът беше ужасен.

Под мен отново се появи някакъв град. Успях да различа по улиците залитащи нещастници, които на четири крака влизаха в сградите, търсейки помощ и закрила. Транспортните средства, летателните машини спираха или се приземяваха, катастрофирайки, а сирените за тревога злокобно виеха. Не всички бяха засегнати едновременно. Тези, които се намираха във военни блокови жилища, оцеляваха благодарение на собствените си скривалища. Но тяхната смърт бе само отсрочена, тъй като запасите не можеха да бъдат подновени. Членовете на правителството осъзнаха напълно катастрофата. Поне тези, които работеха в този момент в подземните зали. И за тях последният час настъпи бързо, тъй като се наложи херметичните врати да бъдат отворени, за да се опресни въздухът.

Из стаите видях нещастни хора, които се опитваха да спасят своя живот и този на семействата си, поглъщайки различни антибиотици или антивирусни лекарства. Това обаче нямаше никакво въздействие.

След няколко минути заразените хора се парализираха и смъртта настъпваше вследствие спиране на дишането. Колкото повече се низежа пред очите ми картини от града, толкова броят на оцелелите намаляваше.

След това кошмарното видение изчезна.

– В отделни случаи – продължи Водан – някои издържаха още известно време, в частност във военните бази, където отговорниците бяха имали време да изстрелят няколко атомни ракети, ала повечето от тях бяха прехванати от противниковата защита. Двадесет минути след часа „Х“ противниковите командоси направиха десант. Без никакво затруднение те успяха да заловят и обезвредят малкото спасили се, като взривиха херметичните врати, които ги защитаваха. Четиридесет и осем часа след тази престъпна агресия не бе останал практически нито един жив мой съгражданин. И все пак Даю, Оберон и аз бяхме избягнали изтреблението.

– Благодарение на вашето откритие, без съмнение.

– Точно така. Предвид естеството на нашата работа, лабораториите ни бяха в стерилна атмосфера. Бяхме успели да прехвърлим психическото съдържание на мозъка на един дресиран папагал, както и този на едно особено интелигентно шимпанзе. Използвахме също делфини,

свикнали да разговарят с нас на своеобразния си език, и резултатите бяха забележителни. Когато обявиха тревогата, помощният военен предавател ни предупреди за нападението, както и за вероятния му характер. След кратко съвещание се убедихме, че единственият начин да се спасим от ужасната смърт беше да пренесем нашия собствен разум върху електронни субстрати. Лабораторията съдържаеше множество роботи, автономно енергийно оборудване с висока мощност, и бе достатъчно да свържем проводниците на бъдещия ни мозък с командните пултове на различните уреди, с които разполагахме, за да можем да продължим работата си, както и да разширим възможностите си за по-нататъшни действия. Това ни отне двадесетина часа, през които работехме без прекъсване. За щастие, нашият изследователски център не фигурираше в листата на най-важните обекти, предадени на противниковите команди. Никой не ни обърна внимание! След като за последен път си стиснахме ръце, ние се настанихме в апаратите и процесът на преобразуването започна. Признавам, че в този момент бях по-скоро загрижен за това, какво щеше да стане с мен. На практика всичко приключи отлично – когато се „събудихме“, ние се бяхме превърнали в псидорги – това беше названието, което сами си дадохме и без затруднения успяхме да контролираме роботи и машини, запазвайки по този начин връзката с външния свят. Всичко това, разбира се, по-късно бе значително усъвършенствувано.

– Изключително! – възкликнах аз. – От този миг нататък вирусът не е можел да ви поразии. Въпреки това не мога да разбера защо и неприятелите ви също са измрели, след като са били ваксинирани против този вирусен агент.

– Сега ще разбереш... Този прочут вирус беше разпространен по цялата планета. Но се случи нещо непредвидено. Дали по исконно право или посредством намесата на неизвестни същества, вероятно онези, чиито инсталации открихме на една съседна планета, не знам, но под въздействието на слънчевата радиация и получената йонизация, вследствие няколкото атомни бомби, които взривихме, този вирус се оказа неиздържлив и неочаквано мутира. Той запази всичките си болестотворни свойства, но протеиновата му обвивка се промени. От този момент старата ваксина изгуби свойствата си и безмилостните ни противниците бяха застигнати от същата смърт.

– По дяволите! Не мога да повярвам... И все пак целият разказ се покрива идеално с онова, което видях. Разкажете ми продължението. Нямам търпение да го науча.

– Диктаторът почина един от последните и има време да осъзнае престъплението, което бе извършил. Не дочака кислородните запаси на скривалището му да се изчерпят и се самоуби. Според радиопредаванията, които чухме, беше полудял. От цялото население на планетата бяха останали живи само трима души, трима психоборги, лишени от всякакви човешки органи. Трябваше да мине известно време, докато се съвземем от преживения шок. Накрая решихме, че трябва да продължим проучванията си, за да населим отново, ако е възможно, тази планета, превърната в пустиня. Както би могъл да предположиш, това не стана за един ден. Какво значение имаше това, след като всъщност бяхме безсмъртни?

Постепенно разумът ни, чиято памет не се ограничаваше вече от възможностите на невронния мозък, усвои всичките знания на учените, живели по време на геноцида. Освен това собствените ни изследвания увеличиха още повече познанията ни. Беше възможно да произведем многобройни копия на нашия разум, всяко от които щеше да се занимава със специфични задачи. Създадени бяха нови заводи, заработиха нови лаборатории. Периодически нашите различни „аз“ се срещаха за обобщаване на възприетите знания, след което отново се разделяха. През този период на планетата не се виждаше нито едно човешко същество. Само някои насекоми и животни се бяха спасили от бедствието. Това положение продължи доста дълго време. Електронните сетива ни позволяваха да запазим връзката с действителността и често съжалявахме, че виждаме само една мрачна, отчайваща гледка. По това време открихме способ за прехвърляне на планетната ни система в многоизмерното пространство. Така се премествахме из Млечния път, променяйки на няколко пъти местоположението си. Продължавахме да се страхуваме от тези загадъчни същества, които вероятно носеха сериозна отговорност за онова, което се беше случило. Считаме за много вероятно да произхождат от Магелановите облаци. Поради това избягнахме един галактичен сектор, който, както вече ти казах, беше близо до тези звездни групи. Трябва също да ти призная, че винаги старателно сме отбягвали нашите предшественици, чийто разум, настроен за злини, ни ужасяваше. Все пак някакво ужасно отегчение ни обземаше с течение на времето. Тези безконечни научни изследвания ни уморяваха и ние се улавяхме, че мечтаем за миналите времена. Разполагайки с ресурсите на цяла една планета, с една изключително напреднала във всички области наука, за разнообразие решихме да осъществим мечтите си, да превърнем легендите, идващи от древния фолклор в действителност.

– Точно тогава вие сте създали андроидите, превръщайки ги в роби,

Какво сънуват псиборгите?

изпълняващи комедии или трагедии за ваше удоволствие – извиках язвително аз.

– Сетни, приятелю, ти съдиш с твоя човешки манталитет! Не забравяй, че ние сме псиборги и гледаме на нещата под ъгъл, различен от твоя. Следвайки нашата фантазия, ние населяваме с актьори нашия планетен театър, възстановявайки за известно време старите цивилизации. Но не мисли, че го правим единствено за наше удоволствие. Всеки път извършваме психологическо и социологическо изследване с цел да научим как са еволюирали хората. По-нататък това ще помогне на новите цивилизации да избягнат множество разочарования.

– А защо сте осъдили Николет и Юон, отреждайки им толкова кратък живот?

– Смяташ ли, че това ги прави нещастни? Преди да дойдеш, те никога не бяха срещали нормални хора. От друга страна, ги предпазахме от доста беди. Рядко боледуват и не познават глада.

– И все пак бих желал да им помогна да станат хора като мен! Този проблем не е труден за решаване. Трябва само да им поставим по един допълнителен бъбрек!

– Тук отново опростяваш много нещата, Сетни. Както сме ги създали, техният клетъчен метаболизъм им обещава само около тридесет години живот. Не ми е трудно да разбера за какво тъжиш. Ти се прояви като смел и честен човек и нито веднъж не се опита да оглавиш някакъв бунт. Воюваше само когато беше принуден. Но уви, опасявам се, че не мога да направя нищо за теб. Какъв би бил животът на Николет, остаряла и повяхнала редом с теб в разцвета на силите си? Не можеш да я отведеш със себе си. Колкото до Юон, сега единственото му желание е да се завърне при своята красива Есклармонда. Най-разумното, което бихме могли да направим, е да ти помогнем да забравиш това приключение. Ти ще продължаваш да срещаш любовта в живота си и не ще се замисляш повече за тази, която бързо ще повехне като цвят.

Тези думи разкъсваха сърцето ми. Бях ли срещнал моята светлоока девица само за да страдам и да я загубя?

Все пак истината в думите на Водан бе безспорна. Николет не би била щастлива с мен. Принадлежахме към твърде различни раси и светове и никой не можеше да ни помогне.

Бяхме се завърнали в залата на Града на облаците и за миг успех отново да зърна тази, с която толкова се надявах да свърша дните си.

Оберон ме измъкна от тези мрачни мисли, казвайки на свой ред:

– Е, Сетни, това посещение на планетата ни е към края си. Ти

изпълни мисията си и ще разкажеш на Кампъл онова, което научи. Нека не се страхува от нищо, ние не възнамеряваме да останем в този галактичен сектор. Смятаме да изследваме съседните галактики, за да разберем дали някаква опасност не грози твоята Конфедерация. Може би някога отново ще се срещнем?

Тогава Даю стана и приближавайки се до мен, ми подшушна:

– Не се натъжавай, приятелю. Ние вече въздействахме върху Николет и Юон и ти изчезна от паметта им, затова, в техен интерес, не се опитвай да им припомняш неща, които ще ги терзаят. Кажи им просто сбогом. Твоят кораб ще дойде да те вземе и най-сетне ще можеш отново да срещнеш приятеля си Пантозер – едно добро момче, което много се тревожи за теб. Сбогом, Сетни, и ако някога си спомниш за нас, не ни осъждай. Нашето изпитание бе ужасно. В един-единствен ден всички скъпи нам същества изчезнаха и трябваше да се приспособим към нов начин на живот. Такива катастрофи не бива никога вече да се повтарят!

Бях потресен от онова, което току-що бях научил.

Всичко стана като в сън. За последен път стиснах ръката на храбрия Юон и оставих последна целувка върху розовите устни на Николет. Малко след това аз отново бях под командата на корабчето си, следвайки курс към мястото, където ме очакваше Пантозер.

Преди да вляза в космическия кораб, бях изцяло дезинфектиран в шлюзната камера, след което притиснах най-последно в обятията си моя верен приятел, който от вълнение започна да ми говори на ти.

– Господи! – възкликна той, като ме видя. – Вече не вярвах, че ще се завърнеш. Щях да отлетя за Калапол за помощ. Разказвай какво ти се случи там!

– Та това е цяла история, скъпи мой. Ще я научиш по-късно. Сега съм ужасно изморен... Остави ме да поспя до пристигането ни в Калапол.

– Добре, добре! Ама че съм глупак... Ясно, през главата ти е минало какво ли не. Почивай и нямай грижа за нищо. Наемам се да те върна благополучно.

– Във всеки случай – казах аз, преди да се върна в кабината си – бих могъл да те успокоя за резултата от моята мисия. Кампъл ще бъде доволен. Надявам се поне! Загадката е разкрита: обитателите на тази система нямат никакви лоши намерения спрямо нас, дори напротив.

– Добре! Това е главното. Няма нужда от подробности. Хайде, върви да спиш и приятни сънища!

Сънища бях натрупал за целия си живот. Дори знаех вече какво

Какво сънуват псиборгите?

сънуват псиборгите. И тези няколко дни оставиха дълбоки следи у мен.

Преди да заспя, включих един екран, за да погледам дома на моята красива светлоока любима. Уви, бях я загубил завинаги...

Звездата и планетите ѝ бяха изчезнали. Никой не ги видя повече.

Недостижими, псиборгите продължават да сънуват всред безкрая на космоса.

КРАЙ

© Пиер Барбе
© Лиляна Кр. Иванова, превод от френски

Pierre Barbet
A quoi songent les Psyborgs?

Източник: <http://sfbg.us>

Публикация:

Библиотека „Галактика“ 1985
Книгоиздателство „Георги Бакалов“ – Варна 1985

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/670>]